

Luận Như Thế Nào Dụ Dỗ Sai Cách Giáo Chủ Ma Giáo

Contents

Luận Như Thế Nào Dụ Dỗ Sai Cách Giáo Chủ Ma Giáo	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	18
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	31
30. Chương 30	31
31. Chương 31	32
32. Chương 32	33
33. Chương 33	34
34. Chương 34	35
35. Chương 35	35
36. Chương 36	37
37. Chương 37	38
38. Chương 38	39
39. Chương 39	40
40. Chương 40	41
41. Chương 41	42

42. Chương 42	44
43. Chương 43	45
44. Chương 44	47
45. Chương 45	48
46. Chương 46	50
47. Chương 47	52
48. Chương 48	53
49. Chương 49	54
50. Chương 50	55
51. Chương 51	57
52. Chương 52	58
53. Chương 53	60
54. Chương 54	62
55. Chương 55	64
56. Chương 56	65
57. Chương 57	67
58. Chương 58	69
59. Chương 59	71
60. Chương 60	72
61. Chương 61	73
62. Chương 62	74
63. Chương 63	75
64. Chương 64	77
65. Chương 65	79
66. Chương 66	81
67. Chương 67	82
68. Chương 68	84
69. Chương 69	85
70. Chương 70	89
71. Chương 71	92
72. Chương 72	94
73. Chương 73	95
74. Chương 74	97
75. Chương 75	98
76. Chương 76	99
77. Chương 77	100
78. Chương 78	101
79. Chương 79	103
80. Chương 80	104
81. Chương 81	106
82. Chương 82	107

Luận Như Thế Nào Dụ Dỗ Sai Cách Giáo Chủ Ma Giáo

Giới thiệu

Edit: Sa Nguyên Tên cũ: [luận như thế nào sai lầm thách đấu một Ma Giáo giáo chủ] Trong giang hồ hiện giờ thế lực của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luan-nhu-the-nao-du-do-sai-cach-giao-chu-ma-giao>

1. Chương 1

Võ lâm lúc này, chính tà giao tranh đã lâu, trên giang hồ một phía huyết vũ tinh phong, Ma Giáo lực mạnh dồn ép Hạo Nhiên Minh, một đám võ lâm tiền bối sâu bạc tóc cũng không nghĩ ra biện pháp gì.

Vừa vặn lúc này nội ứng truyền tin, nói Ma Giáo giáo chủ bỗng nhiên chết queo, tân giáo chủ thế chỗ, người này trước đây là nghĩa tử của giáo chủ, họ Quý, tên chỉ một chữ Hàn, võ công cực cao, suy nghĩ thâm sâu, làm việc quyết đoán, lại có một khuyết điểm trí mạng.

Y thích nam nhân.

Nội ứng mà chính phái cài vào Ma Giáo từng thấy bức họa giang hồ đệ nhất kiếm khách Triệu Kiếm Quy treo ngay trên đầu giường y, tranh vẽ Triệu Kiếm Quy vận bạch y, mi mục tuấn lãng, nghe đồn tranh này chính tay ma đầu vẽ, sau khi Triệu Kiếm Quy một trận nổi danh liền được y treo tại đầu giường. Nội ứng hiểu ra liền liền truyền tin về Hạo Nhiên Minh — Ma Giáo giáo chủ đương nhiệm tương tự Triệu Kiếm Quy Triệu đại hiệp nhiều năm, chỉ cần Triệu đại hiệp chịu ra tay, Hạo Nhiên Minh sẽ được cứu.

Triệu Kiếm Quy một thân kiếm thuật cái thế, bộ dạng vô song, được nhân sĩ giang hồ gọi là đệ nhất kiếm khách trăm năm có một, Võ Lâm minh chủ vội vàng phái người mời Triệu Kiếm Quy đến, dâng trà rót nước, một đám võ lâm tiền bối vây quanh bỗng nhiên quỳ xuống, than thở khóc lóc nói với hẩn kế hoạch của võ lâm đồng đạo.

Bọn họ muốn Triệu Kiếm Quy đi.

Quyến rũ

Ma Giáo giáo chủ.

.....

Triệu Kiếm Quy:“.....”

2. Chương 2

Khi các tiền bối Hạo Nhiên Minh đều quỳ xuống, còn ỉ ôi thỉnh cầu thì chỉ có thể đáp ứng.

Huống chi lưng Triệu Kiếm Quy còn công danh đại hiệp.

Hạo Nhiên Minh tôn sùng Triệu Kiếm Quy là cứu thế giả của chính phái giang hồ, thậm chí các tiền bối còn dùng một số tiền lớn mời hồng bài Nguyệt Khanh Khanh từ Bách Hoa lâu ở kinh thành về, để nàng chỉ giáo Triệu Kiếm Quy cách chính xác để quyến rũ ma đầu Ma giáo.

Nguyệt Khanh Khanh phẩy quạt tròn, mỉa giọng nói: “Triệu đại hiệp, người vốn dễ nhìn, đừng gượng mặt như thế. Chỉ cần người chịu cười một cái thì đến thần tiên cũng sẽ bị người mê hoặc.”

Triệu Kiếm Quy nhú mày, không nói một lời.

Nguyệt Khanh Khanh lại nói: “Nói ngọt cũng được mà, nam nhân thích nhất nghe nói ngọt.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Nói ngọt?”

Nguyệt Khanh Khanh che miệng cười thành tiếng: “Người gọi người ta một câu tâm can bảo bối xem, người ta có thể không yêu người sao.”

Triệu Kiếm Quy lạnh lùng nói: “Đây là giọng điệu càn rỡ, làm sao có thể thuận miệng nói bậy.”

Nguyệt Khanh Khanh đã có phần xấu hổ: “Triệu đại hiệp, nhu hòa ánh mắt một chút nha, không nên dùng loại ánh mắt giết người này nhìn chằm chằm nô gia.”

Triệu Kiếm Quy lạnh như băng nghiêng mắt qua chỗ khác.

Nguyệt Khanh Khanh vạn phần xấu hổ: “Triệu đại hiệp, thôi thì người cười một cái đi, cười một cái là được, người cười cười a!”

Triệu Kiếm Quy trầm mặc hồi lâu, cổ nhếch khóe miệng.

Nguyệt Khanh Khanh:“.....”

Triệu Kiếm Quy:“.....”

Nguyệt Khanh Khanh:“.....”

Triệu Kiếm Quy:“.....”

Nguyệt Khanh Khanh trả tiền thù lao, nhận rằng mình dạy học trò như thế không nổi.

3. Chương 3

Các tiền bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bèn đến đầu sông Tần Hoài mời tới hồng quan Ngọc Tiên Nhi.

Ngọc Tiên Nhi ra vẻ tự y dạy dỗ cả ngàn vạn tiểu quan, người có thanh lãnh như thế nào mà qua tay y cũng có thể biến thành tiểu dân đáng miệng lưỡi mật ngọt, xoay xoay eo nhỏ khiến cho người ta máu mũi giàn giụa.

Bước đầu tiên, tất nhiên là phải để Triệu đại hiệp cởi quần áo.

Ngọc Tiên Nhi đưa tay ngọc ngà ra kéo cổ áo Triệu Kiếm Quy, lại bị Triệu Kiếm Quy bắt lấy cổ tay chế trụ mạch môn, y ăn đau ưm một tiếng, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Triệu Kiếm Quy.

Ngọc Tiên Nhi ngọt ngào gọi: “Triệu đại hiệp, người cởi y phục, người ta mới dạy được người.”

Triệu Kiếm Quy liếc nhìn y một cái, nói: “Ban ngày tuyên dâm, còn thể thống gì.”

Ngọc Tiên Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, cọ tới cọ lui trên người Triệu Kiếm Quy, thân mình mềm mại như thâm nhuần mưa xuân, ý đồ kích thích dục vọng bị kiềm nén của Triệu Kiếm Quy.

Triệu Kiếm Quy lạnh lẽo nói:“Lại lộn xộn, ta sẽ vặn gãy tay người.”

Ngọc Tiên Nhi:“.....”

Ngọc Tiên Nhi đành phải đứng dậy, oán hận xoay người rời đi, lại không ngờ một cước đạp phải vạt áo, mắt thấy sắp té sắp mặt thì Triệu Kiếm Quy thò tay chụp tới, ôm y vào lòng, còn lạnh lùng nói một câu: “Cẩn thận.”

Ngọc Tiên Nhi nhìn Triệu Kiếm Quy mi mục anh tuấn trước mắt, bạch y như tuyết, chỉ cảm thấy mình như nai vàng ngơ ngác, cơ thể như băng tan núi lở, lòng lại bản thần như lửa dậy hân hoan.

.....

Ngọc Tiên Nhi bèn đến từ biệt các tiền bối võ lâm.

“Triệu đại hiệp một thân chính khí.” Y nói,“Ta dạy không nổi.”

Võ lâm tiền bối không hết hi vọng, tóm tay áo Ngọc Tiên Nhi nói thêm tiền cũng được, xin thử dạy thêm một chút.

Ngọc Tiên Nhi: “Không phải vấn đề là tiền.”

Y do dự hồi lâu, bỗng nhiên cúi đầu, gương mặt ửng hồng.

Ngọc Tiên Nhi: “Ta sợ còn dạy nữa ta sẽ yêu hấn luôn.”

Võ lâm tiền bối:“.....”

4. Chương 4

Võ lâm tiền bối hết cách bó tay.

Nội gián nói, Ma Giáo giáo chủ cải trang, đã đi tới gần chỗ Hạo Nhiên Minh.

Không thể đợi thêm!

Vài vị đại hiệp chép được một quyển bí kíp, cho Triệu Kiềm Quy cầm lấy học theo, có chuyện gì thì liên lạc với nội ứng, sau đó đuổi Triệu Kiềm Quy đi khỏi Hạo Nhiên Minh, bịa ra chuyện Triệu Kiềm Quy ngộ sát đại đệ tử của mình chủ để làm cớ, còn cho một đám võ lâm đồng đạo đuổi theo giết hấn.

Theo kịch tình mà các đại hiệp mừng tượng ra, lúc này Triệu Kiềm Quy nan địch quần hồ, thân bị trọng thương ngã lộn trên con đường Ma Giáo giáo chủ phải đi qua, sau đó được giáo chủ nhặt về, rồi cứ thế phát sinh những chuyện khó nói.

Ngay sau đó bọn họ phát hiện ý tưởng này có hơi phi thực tế.

Triệu Kiềm Quy dù sao cũng là giang hồ đệ nhất kiếm khách, một đám người đuổi giết hấn, mà ngay cả ông tay áo cũng không chạm vào nổi.

Võ Lâm minh chủ sốt ruột bèn hô lớn với hấn: “Triệu đại hiệp! Người phải giả vờ thụ thương a!”

Triệu Kiềm Quy nói: “Nếu ta bị các người đả thương, vậy càng thêm kì lạ.”

Võ Lâm minh chủ ngẫm nghĩ, đúng nha, Triệu Kiềm Quy nổi danh như vậy, làm sao có khả năng khinh địch thụ thương, Ma Giáo giáo chủ tâm tư thâm trầm, đến lúc đó nhất định sẽ nhận ra chính phái ngầm giở trò quỷ.

May là bọn họ còn có cái kế hoạch thứ hai.

.....

Triệu Kiềm Quy ôm kiếm xuất hiện giữa đường Ma Giáo giáo chủ đang đi.

Hấn thấy một chiếc xe ngựa từ đằng xa, theo vẻ ngoài đúng như nội gián mô tả, hấn tiến lên cản đường, đợi khi xe ngựa lại gần, xa phu rất cuồng bạo, một nhát roi ngựa quật xuống người hấn, lại bị hấn kéo lấy, suýt nữa kéo luôn lão rơi khỏi xe.

Xa phu vội vàng phanh lại, mắng to: “Người là chó à! Dám chặn xe chúng ta!”

Triệu Kiềm Quy nói: “Ta là người, các người cứ lao về phía trước như vậy, cẩn thận thương tổn người qua đường.”

Xa phu đang định mắng tiếp, trong xe ngựa lại truyền ra thanh âm cực kì thanh lãnh: “Đủ.”

Xa phu ngậm miệng.

Triệu Kiềm Quy biết trong xe ngựa chính là Ma Giáo giáo chủ cải trang.

Ma Giáo giáo chủ hỏi: “Người là ai.”

Triệu Kiềm Quy theo như bí kíp các đại hiệp đã viết mà trả lời: “Ta là người.”

Ma Giáo giáo chủ: “Người nào.”

Triệu Kiềm Quy lạnh lùng nói:“Người lạc đường.”

Ma Giáo giáo chủ: “Đường nào.”

Triệu Kiếm Quy nhăn mi, một lúc lâu sau mới có thể miễn cưỡng nói ra thành lời.

Triệu Kiếm Quy: “Đường vào tim người.”

Giáo chủ: “.....”

5. Chương 5

Bốn bề bỗng nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người ngậm miệng không nói gì thêm.

Hồi lâu, cuối cùng cũng có người hất màn xe bước ra.

Triệu Kiếm Quy ngẩng đầu nhìn, người ngồi trong xe là một thiếu niên khoảng hơn hai mươi tuổi, một thân hắc y, đang lạnh lùng nhìn hắn.

Võ Lâm minh chủ từng cho hắn xem qua tranh họa Ma Giáo giáo chủ, tranh cùng người dung mạo giống nhau phải chừng bảy tám phần, rất tốt, người ngồi trong xe quả nhiên là ma giáo giáo chủ Quý Hàn.

Theo kịch tình mà các đại hiệp viết sẵn, giờ phút này Quý Hàn hẳn phải là kinh hãi đến biến sắc, người mình thâm mến nhiều năm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, tối thiểu cũng sẽ có chút phản ứng, Triệu Kiếm Quy chỉ cần ngậm miệng, chờ Quý Hàn phản ứng, sau đó căn cứ vào phản ứng của ma đầu mà chọn ra một câu trong bí kíp phù hợp với tình cảnh mà nói là được.

Ánh mắt băng lãnh của Quý Hàn quả nhiên gọn sóng.

Triệu Kiếm Quy bắt đầu nhớ lại mấy câu ứng đối sớm nay mới học.

Quý Hàn hỏi: “Triệu Kiếm Quy?”

Triệu Kiếm Quy đáp: “Có.”

Quý Hàn cười lạnh một tiếng: “Rất tốt.”

Triệu Kiếm Quy không nói gì.

Các vị đại hiệp không chỉ ứng đối câu này, hẳn sợ hỏng việc, đành phải ngậm miệng giả ngu.

Quý Hàn lại hỏi: “Kiếm của ngươi đâu.”

Triệu Kiếm Quy: “Kiếm của ta?”

Diễn biến này, tựa hồ có gì đó không đúng.

Quý Hàn hơi nhăn đầu mi, lạnh lùng hỏi: “Kiếm của ngươi đâu.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Kiếm đây.”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Rút kiếm của ngươi ra.”

Triệu Kiếm Quy cảm thấy thật mơ hồ: “Vì sao bắt ta rút kiếm.”

Quý Hàn cười lạnh nói: “Người trong giang hồ đều tôn ngươi là đệ nhất kiếm khách, ta tuyệt không phục, ta treo bức họa của ngươi ở trong phòng, là để khích lệ bản thân ngày đêm tập võ, tự nhủ sẽ có một ngày đánh bại được ngươi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Này với dự tính dường như không giống lắm.

Triệu Kiếm Quy trầm ngâm hồi lâu, cẩn thận nói ra một câu: “Ta không định so tài với ngươi ở đây.”

Vốn dĩ hần định sắc dụ ma đầu này, đánh nhau tất nhiên sẽ có thương vong, nếu mà hần thắng thì tốt, nếu hần thua, vậy Hạo Nhiên Minh phải làm sao.

Quý Hàn ngắt lời hần: “Người muốn thế nào?”

Bỏ công dây dưa, rốt cuộc cũng xuất hiện một câu hần đáp được!

Triệu Kiếm Quy theo bản năng thốt ra: “Ta muốn người.”

Quý Hàn: “.....”

6. Chương 6

Quý Hàn ngẩn ra hồi lâu, miễn cưỡng mở miệng hỏi: “Người..... Người muốn cái gì?”

Triệu Kiếm Quy cứng ngắt nói: “Muốn người.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy nói xong câu đó, chính hần cũng cảm thấy không thoải mái, nhú mi lặng im, lòng khẽ oán thầm mấy vị đại hiệp kia làm sao nghĩ được mấy cái quỷ này, thật sự kỳ quái.

Song phương trầm mặc hồi lâu, Quý Hàn cuối cùng hạ quyết tâm mở miệng: “Người có biết ta là người như thế nào không?”

Đó! lại một câu hần đáp được!

Triệu Kiếm Quy: “Ta biết, nhưng ta không ngại.”

Quý Hàn nói: “Người biết.....”

Triệu Kiếm Quy: “Ta muốn người là chính người, không phải ai khác.”

Quý Hàn: “.....”

Xa phu sớm đã che lỗ tai ngồi xổm một bên, miệng lẩm nhẩm tự nhủ: “Ta cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không phát hiện, xin đừng diệt khẩu, xin đừng diệt khẩu, xin giáo chủ đừng giết ta diệt khẩu.”

.....

Quý Hàn bỗng nhiên nói: “Người thật là Triệu Kiếm Quy?”

Triệu Kiếm Quy sững sốt: “Đương nhiên.”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Không thể tưởng tượng được, thiên hạ đệ nhất kiếm khách cư nhiên là đoạn tụ.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Không phải, người nghe ta giải thích.

Quý Hàn: “Ta chỉ cần một trận so tài.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn: “Nếu người không thể đấu cùng ta một trận, vậy chúng ta từ biệt thì tốt hơn.”

Triệu Kiếm Quy: “Ta.....”

Quý Hàn đã xoay người lên xe ngựa, xa phu vội vàng chạy tới chuẩn bị, chỉ đợi giáo chủ ra lệnh.

Triệu Kiếm Quy nhìn Quý Hàn, nhìn không được lại nhăn mày.

Quý Hàn quay đầu lạnh lùng nói với hần: “Đáng tiếc ta không phải là đoạn tụ.”

Dứt lời, xa phu vung roi, xe ngựa nhanh chóng rời đi.

Triệu Kiếm Quy đứng tại chỗ, ăn một mặt bụi đường, lòng có chút ủy khuất.

Hắn không phải đoạn tụ mà.

Quân tử nhất ngôn – tứ mã nan truy, hắn đã đáp ứng các tiền bối võ lâm sẽ quyến rũ ma đầu này, vậy hắn phải cố gắng làm tiếp.

Kinh công của hắn đủ để đứng vào mười vị trí đầu trong giang hồ, ma đầu có chạy nhanh cỡ nào cũng không sao.

.....

Hắn hoàn toàn có thể đuổi theo sắc dụ ma đầu a!

7. Chương 7

Xe ngựa của Quý Hàn có chạy nhanh cỡ nào cũng không bằng được kinh công của đệ nhất kiếm khách.

Triệu Kiếm Quy đuổi theo không cần cố hết sức.

Từng có người xếp kinh công của hắn vào mười hạng nhất trên giang hồ, như vậy cũng không phải kinh công của hắn không bằng kiếm thuật, chẳng qua kiếm pháp của hắn đã đến trình độ không cần phải thi triển kinh công.

Cho nên không nhiều nhân sĩ giang hồ thấy qua cảnh tượng Triệu Kiếm Quy chạy như điên đuổi theo một chiếc xe ngựa.

Y phục của hắn vẫn trắng như tuyết, tóc dài không hề rối loạn, chẳng qua sắc mặt của hắn thật không dễ nhìn, ai chạy gần trăm dặm đuổi theo một chiếc xe ngựa sắc mặt cũng không dễ chịu như vậy thôi.

Hướng chi ma đầu mà hắn đuổi theo còn thoải mái yên vị trong thùng xe, trong xe đại khái còn có một con gà nướng, một bầu rượu ngon.

Hắn ngửi được hương rượu ngon.

Hiện tại bọn họ đã đến một tiểu trấn, ma đầu kia bước khỏi xe ngựa, đi vào tửu quán tốt nhất trong trấn.

Triệu Kiếm Quy đành phải theo vào.

Hắn đi vào liền thấy, tửu điểm này buôn bán thuận lợi, người đến người đi, hắn làm sao mà sắc dụ ma đầu kia đây?

.....

Quý Hàn chọn vị trí tốt nhất trong tửu quán rồi ngồi xuống.

Triệu Kiếm Quy tỏ ra âm trầm, ngồi xuống bên cạnh.

Đồ nhắm và rượu đều đã được đưa lên, Quý Hàn chưa động đũa, lạnh lùng nhìn hắn một cái, hỏi: “Người làm sao cứ bám theo như âm hồn bất tán?”

Các vị đại hiệp thật sự tính kế như thần, những lời này vậy mà cũng có viết vào trong bí kíp!

Triệu Kiếm Quy: “Ta không phải âm hồn bất tán, ta chỉ đang theo đuổi người.”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Người đuổi theo ta làm gì.”

Triệu Kiếm Quy ngẫm nghĩ: “Ta muốn hỏi Ma Giáo cùng người.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy khựng lại, mặt không biến sắc mà sửa lời: “Hồi thánh giáo.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy cứng ngắc nhếch khóe miệng, ý đồ nở ra một nụ cười tà mị: “Đừng phản kháng, người không thể vứt bỏ ta được đâu.”

Quý Hàn: “.....”

8. Chương 8

Quý Hàn bỗng nhiên mở miệng nói: “Muốn ta mang người hồi giáo, thật ra cũng đơn giản.”

Rất tốt! Kế hoạch sắp hoàn thành được một nửa!

Triệu Kiềm Quy: “Như thế nào?”

Quý Hàn: “Người chỉ cần tỷ thí với ta, ta liền mang người hồi giáo.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Không nghĩ tới ma đầu đi một vòng lớn rồi vẫn quay lại đoạn này để gài hãm.

Xem ra một trận này thật không thể không đánh.

“Thời gian địa điểm tùy người chọn lựa.” Quý Hàn nói, “Người chỉ cần giao chiến, ta nhất định đúng hẹn.”

Triệu Kiềm Quy trầm mặc không nói.

Quý Hàn cười lạnh một tiếng: “Tại sao đệ nhất kiếm khách ngay cả ứng chiến cũng không dám.”

Trong bí kíp không viết, hãm không dám tùy tiện nhận lời mà!

Bí kíp đúng là không đáng tin, bỏ sót quá nhiều thứ, thôi thì tự mình triển khai vậy.

Quý Hàn nói: “Người dám hay không dám!”

Triệu Kiềm Quy: “Ta chấp thuận.”

Quý Hàn đang ngồi cơ hồ muốn nhảy dựng lên, một tay y đặt trên trường cổ kiếm bên hông, ánh mắt luôn lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm mơ hồ lộ ra chút hưng phấn khó nhận: “Rút kiếm của người ra!”

Triệu Kiềm Quy vẫn ngồi, không nhúc nhích.

Hắn chậm rãi rút cho mình một tách trà.

Triệu Kiềm Quy tuyệt không uống rượu, rượu chè làm người ta phản ứng chậm chạp, cao thủ quyết đấu, một cái chớp mắt cũng có khả năng phân ra thắng bại, giữ cái danh đệ nhất kiếm khách rất khó, lúc nào hắn cũng phải duy trì phong độ tốt nhất cho mình.

Quý Hàn nhướng mi, hỏi: “Vì sao người không rút kiếm.”

Triệu Kiềm Quy liếc y, nói: “Ta chỉ muốn biết, lời nói của giáo chủ Ma Giáo có đảm bảo hay không.”

Quý Hàn nhíu mi: “Tất nhiên đảm bảo.”

Triệu Kiềm Quy nói: “Rất tốt.”

Hắn uống một hơi cạn sạch trà trong chung: “Người nói thời gian địa điểm đều do ta quyết định, ta liền định thời gian là một năm sau.”

Chỉ một năm, hắn là đủ để hắn theo đuổi Quý Hàn, cũng đủ để chính đạo chấn chỉnh lực lượng.

Quý Hàn run run, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm: “Người đây là đang chơi xấu.”

Triệu Kiềm Quy: “Thời gian địa điểm đều do ta chọn lựa, lời này có phải do người nói?”

Quý Hàn: “..... Phải.”

Triệu Kiềm Quy: “Giáo chủ Ma Giáo nói chuyện có đảm bảo hay không?”

Quý Hàn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đảm bảo.”

Triệu Kiềm Quy: “Rất tốt, một năm sau, trên đỉnh Luận Kiếm phong.”

Quý Hàn: “A.”

Quý Hàn không nói.

Y rót thêm cho mình một chén rượu, sắc mặt âm trầm rất dọa người.

Triệu Kiềm Quy lại nhẹ nhàng thở phào.

Hắn đứng là may mắn, vị giáo chủ này tuổi còn trẻ, tuy y suy nghĩ thâm trầm, cuối cùng vẫn thiếu khuyết chút kinh nghiệm hành tẩu giang hồ.

Bước đầu coi như thuận lợi.

Quý Hàn bỗng nhiên đứng lên bước ra ngoài.

Triệu Kiềm Quy vội vàng đuổi kịp.

Quý Hàn lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: “Người đi theo ta làm cái gì.”

Triệu Kiềm Quy: “Người đã đáp ứng ta, mang ta hồi thánh giáo.”

Quý Hàn hỏi: “Ta đáp ứng khi nào.”

Triệu Kiềm Quy ngẩn ra: “Rõ ràng người đã nói.....”

Quý Hàn nói: “Ta nói người tử thí với ta, ta liền mang người trở về, nếu đã định một năm sau, vậy một năm sau người tới tìm ta, ta sẽ mang người hồi giáo.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Rất tốt, học rất nhanh.

Vậy hắn chỉ có thể chơi xấu tiếp.

Triệu Kiềm Quy: “Ta nói rồi, người không vứt bỏ được ta.”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Ta biết.”

Triệu Kiềm Quy: “Người không mang ta trở về, ta cũng có thể đi cùng người.”

Quý Hàn chỉ chỉ xa phu đang chờ ngoài cửa: “Người thấy nội công của hắn như thế nào?”

Triệu Kiềm Quy không rõ lắm, vừa nãy hắn đã chú ý tới xa phu này, người cũng có thể gọi là cao thủ, xem ra đã luyện hơn mười mấy năm, nội công nhất định không tồi.

Quý Hàn nói: “Hắn có hơn ba mươi năm công lực, nếu muốn, rống một tiếng trên đường cái, e là hơn phân nửa thôn trấn đều có thể nghe thấy.”

Triệu Kiềm Quy nhíu mày: “Người nói chuyện này để làm gì.”

Quý Hàn nói: “Người lại theo ta nửa bước, ta lập tức sai hắn rống trên đường.”

Triệu Kiềm Quy: “Vậy thì liên can gì đến ta?”

Quý Hàn: “Hắn rống ‘Triệu Kiềm Quy là tên khốn đoạn tụ’, người thấy thế nào?”

Triệu Kiềm Quy: “Người.....”

Quý Hàn: “Lúc này ta có nhìn qua, trấn này vốn có vài tên nhân sĩ chính phái.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Triệu đại hiệp, hoan nghênh người tiếp tục theo ta.”

Dứt lời, bước ra khỏi cửa, nhịp chân ra chiều đắc ý.

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Có thể chơi.

Thì chơi.

9. Chương 9

Nhận lời giúp người, giúp cho đến cùng.

Chẳng phải chỉ là so xem ai mặt dày hơn thôi sao, vì Hạo Nhiên Minh, vì chính khí trong lòng, hắn có thể mặt dày một phen.

Triệu Kiếm Quy hít sâu một hơi, nhắc chân đuổi kịp.

Quý Hàn tất nhiên là kinh ngạc.

Triệu Kiếm Quy nói: “Số năm ta tập võ tuy không nhiều bằng hắn, nhưng nội công tuyệt sẽ không thua hắn.”

Quý Hàn hơi ngập ngừng: “Người muốn làm gì?”

Triệu Kiếm Quy: “Hắn rống, ta cũng rống cho vui.”

Quý Hàn: “Người muốn rống cái gì.”

Triệu Kiếm Quy: “Tổ tình với người.”

Quý Hàn: “.....”

Xa phu tiếp tục che lỗ tai trốn dưới bụng ngựa, giả vờ hắn cái gì cũng không có nghe thấy.

Quý Hàn cả giận nói: “Người dám!”

Triệu Kiếm Quy: “Người có thể thử một lần.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Lời đồn trong giang hồ bao giờ cũng lan truyền rất nhanh.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Còn có mấy kẻ rồi hơi thích thêm mắm thêm muối.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Ba Sơn đại hiệp cùng Mạc Bắc nhị kiệt vốn không có quan hệ gì, bọn họ chẳng qua uống với nhau một bữa rượu, tửu lượng của nhị kiệt không tốt, đành ngủ trong tư phòng của Ba Sơn đại hiệp một đêm.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Ngày thứ hai liền có người đồn đãi Ba Sơn đại hiệp tìm nhị kiệt uống rượu, mục đích là muốn chuốc say hai người.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Năm ngày sau lại có người nói, gã chuốc say nhị kiệt chỉ vì muốn cùng nhị kiệt qua một đêm xuân.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Nửa tháng sau lời đồn đãi đã biến thành đại hiệp mang ý đồ xấu, nhị kiệt lòng muốn còn ngại, trong rượu có Hợp Hoan tán của Hợp Hoan Môn, thức ăn còn trộn mê dược của Vạn gia đường.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Ba người bọn họ vốn là hảo hữu nhiều năm, nay theo lời đồn, hợp về bên nhau.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy thở dài: “Miệng lưỡi con người thật đáng sợ.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy lại nói: “Nghe nói ba người bọn hắn đang ở gần đây, Ba Sơn đại hiệp vốn là hảo hữu nhiều năm của ta”

Quý Hàn: “Ngậm miệng.”

Triệu Kiếm Quy ngậm miệng.

Hắn cũng sắp không bịa nổi nữa.

Xin lỗi, Ba Sơn đại hiệp, Mạc Bắc nhị kiệt.

Vì Hạo Nhiên Minh, chỉ có thể hi sinh các người mà thôi.

.....

Xa phu đã chuẩn bị xe xong, còn đang khúm núm trốn bên hông ngựa, sợ hãi lén lút nhìn hai người.

Quý Hàn lạnh lùng nhìn Triệu Kiếm Quy.

Triệu Kiếm Quy ngậm miệng không nói.

Quý Hàn: “Lăn lên xe, không được nói thêm nửa chữ.”

10. Chương 10

Triệu Kiếm Quy đang muốn trèo lên xe ngựa.

Quý Hàn: “Đợi đã.”

Triệu Kiếm Quy quay đầu nhìn y.

Quý Hàn lãnh đạm nói: “Ta không thích bị người khác dèm pha, nếu khinh công của Triệu đại hiệp tốt như vậy, người vẫn nên chạy theo xe ngựa đi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hắn đành phải trở mắt nhìn Quý Hàn lên xe ngựa, cắn răng.

.....

Đây là lần đầu tiên Triệu Kiếm Quy xem thoả thích phong cảnh trên đỉnh xe ngựa.

Chạy theo xe ngựa thật sự là hành động mệt chết người, nửa canh giờ trước hắn còn ngoan ngoãn chạy theo xe ngựa, nửa canh giờ sau hắn đã dứt khoát trèo lên nóc xe, vén áo ngồi xuống, không còn màng đến cái gì gọi là mặt mũi của đại hiệp.

Huống chi ma đầu này tựa hồ vẫn đang đùa giỡn hấn.

Bọn họ đã chạy vòng quanh con đường này chừng ba lần, ma đầu tựa hồ là chơi chán rồi, vì thế xe ngựa một lần nữa trở về tiểu trấn kia.

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đám ngựa thở hổn hển, xa phu cũng bị mặt trời chiếu toát hết mồ hôi.

Y phục của Triệu Kiềm Quy thoát nhìn đã chẳng còn trắng tuyết, tóc cũng không còn chỉnh tề.

Quý Hàn lại thoải mái bước xuống xe, tay còn phẩy phẩy cái quạt con tinh xảo.

Triệu Kiềm Quy đã hơi uất rồi.

Hấn cường chế cơn giận trong lòng, hỏi Quý Hàn: “Sao chúng ta lại trở về đây?”

Quý Hàn nói: “Ta chợt nhớ ra ta còn chưa ăn cơm.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Rất tốt, chính xác là muốn đùa giỡn hấn.

.....

Tiểu nhị trong khách điếm thấy mấy người này lại đi vào, rất là ngạc nhiên.

Quý Hàn lại gọi rượu cùng món lót dạ vừa nãy.

Triệu Kiềm Quy lạnh lùng ngồi xuống cạnh y.

Hấn còn chưa kịp uống một ngụm nước, đã có người vội vàng đuổi tới.

Người nọ đứng sừng sững trước bàn bọn họ, vẻ mặt lo lắng: “Triệu huynh, người đi mau!”

Người tới đúng là Ba Sơn đại hiệp, Cận Bắc Quách.

Triệu Kiềm Quy không khỏi ngẩn ngơ.

Hấn mới vừa bịa chuyện Ba Sơn đại hiệp, lòng khó tránh khỏi cảm thấy áy náy, huống chi mấy chuyện kia hoàn toàn chưa từng xảy ra, chẳng qua hấn xem như hảo hữu với Ba Sơn đại hiệp, đầu cũng nhớ danh tự của gã đầu tiên, liền thuận miệng lấy dùng.

Quý Hàn nhíu mi nhìn qua Cận Bắc Quách, hỏi: “Người là ai?”

Cận Bắc Quách giống như không có thì giờ nhiều lời với y, nói: “Hạo Nhiên Minh nói người giết đại đệ tử của mình chủ bọn họ, hiện nay rất nhiều người đang truy lùng người, mới có người nói thấy người xuất hiện ở tửu điếm là đã có không ít người chạy tới.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Này cũng là chuyện các tiền bối võ lâm suy tính trước cho hấn, để tăng tính chân thật cho việc hấn làm.

Quý Hàn hiển nhiên rất bất mãn việc Cận Bắc Quách bỏ lơ mình, y nhin không được lại hỏi: “Người là ai, người muốn gì.”

Cận Bắc Quách đành phải trả lời y: “Tại hạ Cận Bắc Quách.”

Thần sắc Quý Hàn bỗng nhiên rất là vi diệu: “Ba Sơn đại hiệp Cận Bắc Quách?”

Cận Bắc Quách nói: “Chính là tại hạ, không biết vị thiếu hiệp này.”

Thần sắc của Quý Hàn thập phần cổ quái.

Triệu Kiềm Quy vạn phần chợt dạ, dời đi ánh mắt.

Quý Hàn lại hỏi: “Mạc Bắc nhị kiệt đâu.”

Cận Bắc Quách sững sốt: “Thiếu hiệp có quen biết bọn họ sao? Không dỗi gạt thiếu hiệp, hai huynh đệ hẳn đúng là đi theo ta, ta phân phó bọn họ chờ bên ngoài khách điểm, khi có nhân sĩ chính đạo đuổi tới còn kịp báo cho Triệu huynh đào tẩu.”

Quý Hàn từ cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài có hai thanh niên độ chừng hơn hai mươi tuổi đang đợi, dung mạo hai người cơ hồ tương tự nhau, xem ra có huyết thống Tây Vực, chất tóc cùng khuôn mặt khác hẳn với người ở Trung Nguyên.

Quý Hàn quay đầu nhìn Ba Sơn đại hiệp, thần sắc càng thêm cổ quái.

Cận Bắc Quách không hiểu lắm, đành phải kéo tay áo Triệu Kiếm Quy mà hỏi: “Triệu huynh, vị thiếu hiệp này vì sao lại dùng ánh mắt như thế để nhìn ta?”

Triệu Kiếm Quy đành phải cười gượng một tiếng: “Chuyện này Ha ha..... Ta cũng không biết.”

11. Chương 11

Hắn vừa dứt lời, đã có người xông vào khách điểm.

Mạc Bắc nhị kiệt chung quy cũng chỉ có hai người, cả đồng người xông vào như vậy, bọn họ đành hết cách.

Khách điểm bỗng nhiên đầy người, chỗ này vốn đã không rộng, giờ càng chật chội hơn.

Các thực khách đã vội vàng thối lui, cả chương quầy cũng lùi tiểu nhị trốn vào hậu viện.

Triệu Kiếm Quy nhìn qua mọi người, đây phần lớn đều những gương mặt quen thuộc, cùng là người hiệp nghĩa trên giang hồ, còn có không ít người coi như là bằng hữu của hắn.

Cận Bắc Quách tiến lên một bước nói: “Chư vị, ta nghĩ việc này chắc chắn là hiểu lầm, Triệu huynh tuyệt không phải là loại người”

Gã còn chưa nói xong lời, đã có ba bốn người xông tới.

Triệu Kiếm Quy nghĩ, bọn họ không biết chân tướng, bất quá là do lòng hiệp nghĩa mới động thủ với hắn, hắn tuyệt đối không thể đả thương bọn họ, chỉ có thể né tránh chạy quanh, trường kiếm trên lưng chưa hề được rút khỏi vỏ.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy thật không hay, hắn đang nghĩ xem nên thoát thân như thế nào, vũ khí trong tay bọn họ bỗng nhiên đều bị đánh rớt xuống đất.

Triệu Kiếm Quy quay đầu nhìn lại.

Thứ đánh rớt vũ khí của bọn họ là một chén rượu.

Là chén rượu của Quý Hàn.

Mọi người giương mắt nhìn nhau, có vẻ như là không ngờ vị thanh niên bên cạnh Triệu Kiếm Quy này có công phu cao như thế, bọn họ không dám tiếp tục động thủ, đắn đo một lúc, rồi sau đó có người đứng ra hỏi: “Người là ai, vì sao không để chúng ta giết tên ác nhân kia.”

Quý Hàn vẫn yên vị, bộ mặt âm trầm, ngữ điệu lạnh lùng: “Ta không vui.”

Người nọ hỏi: “Người có biết hắn đã làm ra chuyện gì không?”

Quý Hàn nói: “Ta không cần biết hắn làm ra chuyện gì. Ta không muốn, các người không được động vào hắn.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Cái gì! Chẳng lẽ hắn cứ thế mà quyền rũ thành công rồi sao!

Người nọ nhất thời nghẹn lời, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Vì sao các hạ phải che chở hần?”

Quý Hàn liếc xéo gã, nói: “Ta đã cùng Triệu Kiếm Quy ước chiến tại Luận Kiếm Phong, trước lúc đó, ta tuyệt không để hần chết.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Á à.

Không cần thận suy nghĩ nhiều rồi.

12. Chương 12

Người nọ cau mày: “Võ công của các hạ tuy cao, nhưng cũng chỉ có một người một kiếm.....”

Quý Hàn nói: “Tất cả các ngươi có thể thử xông lên.”

Lại có thêm mấy người móc vũ khí ra, vây quanh Quý Hàn và Triệu Kiếm Quy.

Cận Bắc Quách vẫn đang cuống cuống giải thích: “Chuyện này nhất định là hiểu lầm!”

Quý Hàn nói: “Ta khuyên các ngươi không nên ép ta rút kiếm.”

Tuy y vẫn đang ngồi, nhưng tay phải đã chậm rãi mò lên trường kiếm bên hông.

Chợt có một người mở miệng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

Quý Hàn lạnh lùng liếc nhìn gã một cái, ngạo nghễ nói: “Quý Hàn.”

Bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh một mảnh.

Không phải bọn họ kiêng kỵ cái danh giáo chủ Ma Giáo mới nổi của y, mà là kiếm trong tay y.

Kiếm dài hơn ba thước, vỏ kiếm xám xanh, hình dáng cổ phong, đeo nghiêng bên eo, không treo thêm vật trang sức thừa thãi nào.

Như là thứ đồ chơi rách nát có thể mua bằng mấy đồng tiền lẻ.

Nhưng xứng cùng uy danh của Quý Hàn, cây trường kiếm không hề bắt mắt này chính là thứ vũ khí đáng sợ nhất giang hồ.

Lúc Quý Hàn còn chưa trở thành giáo chủ, y đã được người ca tụng là đệ nhất cao thủ của Ma Giáo, còn thứ vũ khí kia là thanh kiếm sắc bén nhất trong Ma Giáo.

Y chỉ cần rút kiếm, máu sẽ nhuộm khắp nơi.

Triệu Kiếm Quy rút kiếm vì lòng hiệp nghĩa, Quý Hàn rút kiếm là để giết người.

Triệu Kiếm Quy thủ hạ lưu tình với bọn họ, Quý Hàn thì không.

Quý Hàn vậy mà mở miệng: “Các ngươi còn muốn thử hay không?”

Không ít người ham sống lui dần về sau.

Hai đại kiếm khách đương thời đều ở đây, còn ai dám tiến thêm nửa bước.

Huống chi ai biết xung quanh có Ma Giáo mai phục hay không.

Quý Hàn đứng lên, có mấy người thậm chí cả kinh rút vũ khí ra.

Nhưng Quý Hàn chỉ là chỉnh lý lại ống tay áo, sau đó bước ra ngoài.

Đám người kia thậm chí chủ động tách ra một đường cho y đi.

Quý Hàn đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Triệu Kiếm Quy, mặt không đổi sắc nói: “Đuổi theo.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Cận Bắc Quách giữ chặt lấy tay Triệu Kiếm Quy: “Triệu huynh, người kia là ma đầu ma giáo, người không thể.....”

Lòng Triệu Kiếm Quy thật rõ ràng.

Nếu hắn bước theo Quý Hàn, coi như đã tự khắc lên thân mình ấn kí đồng đảng Ma Giáo tội ác tày trời, sau này nhân sĩ chính phái tuyệt sẽ không để yên cho hắn.

Hắn đẩy tay Cận Bắc Quách ra, đầu cổ nhớ lại những câu chữ mà các đại hiệp dạy.

.....

“Cận huynh không cần nhiều lời, ý ta đã quyết.” Hắn chậm rãi nói từng câu từng từ, “Phàm ta đã theo y, đời này chắc chắn cùng y, sống chết có nhau.”

Cận Bắc Quách: “.....”

Quý Hàn: “.....”

13. Chương 13

Cận Bắc Quách ngạc nhiên nói: “Triệu..... Triệu huynh, người cùng ma đầu này..... Các người.....”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Ta.....”

Câu này trong bí kíp không có viết, hắn phải trả lời thế nào đây?

Về mặt của mọi người xung quanh cũng có chút cổ quái.

Cận Bắc Quách thấy bọn họ không nói gì, ngẩn ngơ hồi lâu, miệng còn lẩm bẩm: “Không ngờ Triệu huynh thế mà Không ngờ.....”

Thần sắc Quý Hàn bỗng nhiên trầm xuống: “Chuyện lúc nãy các người xem như không nghe thấy.”

Cận Bắc Quách vẫn chưa hồi hồn, mờ mịt nói: “Ta nghe thấy mà”

Mọi người dồn dập trả lời.

“Ta nghe thấy.....”

“Ta cũng nghe thấy đó”

Quý Hàn trầm mặc một lát, bỗng nhiên lộ vẻ hung ác: “Nếu các người dám lan truyền chuyện này, về sau dù chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng nhất định sẽ lấy đầu các người.”

Không ai dám nói gì thêm.

Sau đó Quý Hàn quay đầu, còn nắm tay Triệu Kiếm Quy, kéo hắn đi theo.

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Xa phu vẫn chờ ở bên ngoài, thấy hai người nắm tay dắt nhau bước ra, coi nhưng ngốc lạng.

Quý Hàn mặc kệ gã, thi triển khinh công kéo Triệu Kiếm Quy chạy khỏi trấn.

Triệu Kiếm Quy cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng chỉ có thể tùy ý Quý Hàn.

Hắn cho rằng khinh công của mình đã rất tốt, hiện nay xem ra khinh công của Quý Hàn cũng tương đương với hắn, chưa đến một cái nháy mắt, bọn hắn ra khỏi trần rồi.

Quý Hàn kéo Triệu Kiếm Quy đến góc tường, cả giận nói: “Người có bệnh!”

Triệu Kiếm Quy: “Thân thể ta rất khỏe, cảm ơn.”

Quý Hàn: “..... Người thật đúng là có bệnh.”

Triệu Kiếm Quy: “Ta thật không.....”

Quý Hàn không muốn dây dưa với hắn, vẻ mặt vẫn là tức giận: “Không phải người nói miệng lưỡi con người đáng sợ sao? Nói ra như thế không sợ giang hồ đồn đãi?”

Ta vốn là muốn bị đồn với người mà.

Triệu Kiếm Quy thật không dám nói ra những lời này.

Hắn đành phải cúi đầu, suy tư nên trả lời như thế nào.

Sau đó hắn liền thấy tay của hai người.

Quý Hàn có lẽ là tức giận không để ý, y lúc này vẫn còn đang nắm tay hắn.

Triệu Kiếm Quy gọi y: “Quý giáo chủ.”

Quý Hàn cảnh giác nói: “Người lại muốn làm gì?”

Triệu Kiếm Quy giật giật cái tay đang bị Quý Hàn nắm chặt, đầy mặt thành khẩn: “Có thể buông tay không, rất đau.”

Quý Hàn: “.....”

Quý Hàn đột nhiên bỏ tay hắn ra, nhảy lui mấy bước như thấy quái vật.

Triệu Kiếm Quy rất là lịch sự: “Đa tạ.”

Quý Hàn móc ra một cái khăn liều mạng lau sạch tay.

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Quý giáo chủ có muốn mang tại hạ hồi Ma Giáo hay không?”

Hắn thấy Quý Hàn liếc mình một cái sắc như đao phong, đành gượng gạo sửa lời: “..... hồi Thánh giáo.”

Quý Hàn ném tấm khăn xuống đất, nổi giận đùng đùng quay đầu bỏ đi.

Triệu Kiếm Quy vội vã đuổi theo, còn gọi: “Quý giáo chủ người đợi đã!”

Quý Hàn quay đầu trừng hắn: “Người có bệnh!”

Triệu Kiếm Quy rất ủy khuất: “Ta không có!”

Quý Hàn: “Người đúng là có bệnh!”

Triệu Kiếm Quy: “Ta không có!”

Quý Hàn: “Người có!”

Triệu Kiếm Quy: “Không có!”

Quý Hàn: “Có!”

Triệu Kiếm Quy: “Không có!”

Xa phu đánh xe đuổi tới nơi: “.....”

Gã quyết định quay đầu xe, giả bộ đang thưởng thức phong cảnh ven đường.

14. Chương 14

Triệu Kiếm Quy theo Quý Hàn tham quan vài phân đà Ma Giáo, đương nhiên, toàn là những nơi cực kì không quan trọng.

Quý Hàn thật ra không thêm giấu diếm hấn, chính phái sớm biết chỗ đặt những phân đà này, bất quá họ e ngại nhân sĩ không đủ nên không phái người bài trừ.

Sau này y cảm thấy để Triệu Kiếm Quy ngồi trên đỉnh xe ngựa quá chướng mắt, lại không muốn Triệu Kiếm Quy vào ngồi trong xe cùng mình.

Y đành phải ném cho Triệu Kiếm Quy một con ngựa, để hấn tự sinh tự diệt.

Dọc theo đường đi, hình như Quý Hàn quyết định không nhiều lời cùng Triệu Kiếm Quy, khi cần mở miệng cũng chỉ hạn chế trong vòng vài ba chữ.

Triệu Kiếm Quy rơi vào thanh tịnh.

Chỉ là đại kế quyên rũ không có tiến triển gì.

Chuyện Triệu Kiếm Quy giết đại đệ tử của mình chủ đã sớm lan truyền khắp chốn giang hồ, bọn họ đến chỗ nào cũng sẽ có nhân sĩ chính phái nhìn bọn họ chằm chằm, nhưng không một ai dám tiến lên.

Bởi vì giang hồ còn đồn đãi, bên cạnh Triệu Kiếm Quy bao giờ cũng có đệ nhất cao thủ của Ma Giáo.

Về phần vì sao lại như thế, không ai dám nói ra.

Nhất thời các loại đồn đoán nổi lên bốn phía, thế nên Quý Hàn cảm giác ánh mắt chó hoang ven đường nhìn bọn họ đều có phần không bình thường.

Giống như người qua đường nhìn bọn họ đều thầm chửi rủa.

Khốn đoạn tụ! Khốn đoạn tụ!

Quý Hàn rất không vui.

Y thật muốn dứt khoát một kiếm đâm chết Triệu Kiếm Quy, nhân tiện làm sáng tỏ mấy lời đồn trên giang hồ này.

Nhưng đâm chết hấn là một chuyện rất khó làm.

Y đành phải ghen, mỗi ngày bỏ ra phần lớn thời gian mài giũa kiếm thuật của mình, kiếm của y đã sớm xé đôi từng phiến lá rơi rụng khỏi cây ngô đồng, nhưng vẫn không có đủ mười thành tự tin đến quyết chiến rồi rút kiếm xuyên qua cổ họng Triệu Kiếm Quy.

Lúc này y chỉ hi vọng, một năm sau tỉ thí với Triệu Kiếm Quy, y có thể rút kiếm đâm chết hấn trước mặt mọi người, trả lại trong sạch cho mình.

Nghĩ thôi cũng đã thấy vui rồi.

15. Chương 15

Sau đó, bọn họ về tới Ma Giáo.

Triệu Kiếm Quy chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lúc hấn vẫn còn sống lại có thể quang minh chính đại bước vào Ma Giáo.

Quý Hàn không thêm để ý đến hấn, sắc dụ không thể tiến hành, bí kíp mang theo cũng đã dùng đến bảy tám phần, việc cấp bách bây giờ tất nhiên là tìm cách ở lại Ma Giáo để tìm nội ứng mà chính phái giải vào.

Nhưng hần thật không biết nội ứng đó là ai.

Các tiền bối chỉ nói với hần nội ứng là người thân cận trong Ma giáo, sau khi hần đến Ma Giáo, người nọ tự nhiên sẽ tìm đến hần bàn bạc.

Triệu Kiềm Quy chỉ có thể chờ trong phòng.

Hần thầm suy đoán thân phận của nội ứng, có thể tiếp xúc nhiều cơ mật của Ma Giáo như vậy, thậm chí có thể tùy ý xuất nhập tư phòng của giáo chủ, nói vậy địa vị của người này ở trong giáo hần phải rất cao.

Hầu cận của Quý Hàn bưng đồ ăn đến gõ cửa phòng hần.

Triệu Kiềm Quy nói: “Đặt lên bàn là được.”

Tuy rằng Quý Hàn không định trò chuyện cùng gã, nhưng hần cũng không có thói bạc đãi người ta, còn hầu cận đem đồ ăn đặt ở trên bàn rồi vẫn không rời đi.

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Người còn có chuyện gì sao?”

Hầu cận tỏ vẻ thần bí khó lường: “Triệu đại hiệp! Là ta!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Hóa ra nội ứng không phải người có tiếng nói trong Ma Giáo, mà lại là người hầu riêng của Quý Hàn?

Tuy nói hầu cận kề bên giáo chủ đúng là dễ dàng tiếp xúc với vài chuyện cơ mật, cũng có thể nhìn thấy bức họa giáo chủ treo ở đầu giường, nhưng chính ra vì lý do đó mà yêu cầu chọn hầu cận của Quý Hàn hần là phải nghiêm khắc mới đúng, Hạo Nhiên Minh làm sao gài được nội ứng theo cách này vào Ma Giáo?

Triệu Kiềm Quy không khỏi phân vân.

Nội ứng thoát nhìn cũng chỉ cỡ hai mươi tuổi, thần thần bí bí sáp lại, muốn ra mặt hiệu với Triệu Kiềm Quy.

Gã trước tự giới thiệu mình với Triệu Kiềm Quy: “Tại hạ họ Lâm (), ghép từ hai chữ Mộc(), Triệu đại hiệp gọi ta Tiểu Lâm là được.”

Triệu Kiềm Quy khẽ gật đầu.

Tiểu Lâm lại nói: “Triệu đại hiệp khó tránh khỏi hoài nghi ta, mình chủ bảo ta nói với ngài vài chuyện trong bí kíp, ngài sẽ có thể tin ta.”

Mình chủ đúng là có nói trước với hần việc này.

Triệu Kiềm Quy đành phải gật đầu nữa.

Tiểu Lâm hỏi: “Nếu giáo chủ hoài nghi Triệu đại hiệp, truy vấn ngài mà ngài không thể giải thích, vậy Triệu đại hiệp phải nói thế nào?”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Rất tốt.

Hần đương nhiên nhớ rõ đoạn này.

Đoạn này viết ở phần cuối bí kíp, còn dùng mực đỏ gạch dưới.

Nói thật, Triệu Kiềm Quy rất không hi vọng một màn này phát sinh.

Tiểu Lâm vẫn giương mắt nhìn hần.

Hần ho khan một tiếng, nói: “Ta tin tưởng người.”

.....

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có người đẩy cửa tiến vào.

Hai người đều cả kinh, Triệu Kiếm Quy quay đầu nhìn lại, Quý Hàn đứng ở ngoài cửa, phía sau còn có hai thị nữ, tất cả đều mang vẻ mặt ngạc nhiên.

Hầu cận của giáo chủ ma giáo lại kề sát một đại hiệp chính phái, khó tránh khỏi làm người ta sinh nghi.

Tiểu Lâm lui ra phía sau vài bước, nói: “Giáo chủ, chuyện này.....”

Quý Hàn ngắt lời gã, sắc mặt lạnh lùng: “Triệu Kiếm Quy, hai người các ngươi đang làm trò gì?”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

16. Chương 16

Triệu Kiếm Quy không biết nên giải thích như thế nào.

Hắn không ngờ màn này lại đến mau như vậy.

Tiểu Lâm còn đang cố giải thích với Quý Hàn: “Giáo chủ, thuộc hạ trò chuyện cùng Triệu đại hiệp, chỉ là.....”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Ta không hỏi ngươi.”

Tiểu Lâm đành phải ngậm miệng, lui qua một bên.

Quý Hàn lại chuyển ánh mắt qua Triệu Kiếm Quy: “Ta hỏi ngươi.”

Triệu Kiếm Quy biết giờ phút này giải thích đã không còn bất cứ tác dụng nào, hắn chỉ có thể cố nhớ một chiêu pháp cuối cùng trong bí kíp.

Trong bí kíp nói, phải có tường.

Quý Hàn đứng ở cạnh cửa, phía sau là hai thị nữ xinh đẹp, hắn phải lừa Quý Hàn đến sát tường mới được.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ngươi lại đây, ta nói cho ngươi biết chúng ta đang làm gì.”

Quý Hàn vẫn dùng bộ mặt âm trầm nhìn hắn, không chịu nhúc nhích.

Triệu Kiếm Quy ngẫm nghĩ, lại nói thêm: “Có một số việc, ta chắc hẳn ngươi không muốn để người khác nghe thấy.”

Quý Hàn hỏi: “Bổn tọa quang minh lỗi lạc, không có chuyện gì phải giấu diếm.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Sống chết có nhau.”

Quý Hàn lập tức bước lại.

Sau lưng Triệu Kiếm Quy là tường.

Quý Hàn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì!”

Rất tốt, bước đầu tiên thực hiện được.

Bước thứ hai, bắt ngờ hành động.

Triệu Kiếm Quy vẫy tay với Quý Hàn: “Ngươi đưa lỗ tai lại đây.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Sống chết có”

Quý Hàn dùng vẻ mặt bất biến đưa lỗ tai qua: “Có chuyện nói mau.”

Y còn chưa dứt lời, Triệu Kiếm Quy đã đột nhiên kéo lấy tay y, đẩy y dựa vào tường.

Lưng Quý Hàn đập mạnh lên tường, sinh đau, lửa giận đang âm ỉ trong lòng y thoáng chốc bùng lên, hận không thể bầm thây xé xác người trước mặt, đang định động thủ, Triệu Kiếm Quy lại nắm cầm y, tiến sát vào y.

Quý Hàn cứng lại.

Ở trong ấn tượng của y, chưa bao giờ có người dám lại gần y đến như thế.

Huống chi, này..... tên này còn là đại nam nhân!

Không chỉ Quý Hàn, mọi người có mặt ở trong phòng đều bối rối.

Bao gồm cả Triệu Kiếm Quy.

Trong bí kíp viết, bước tiếp theo hẳn là..... hôn.

Phải hôn như thế nào đây! Hôn má hay là hôn trán! Hôn thẳng mặt hay hôn trộm! Phải hôn trong bao lâu! Hôn tích tắc hay hôn cả một khắc! Hôn liên tục hay hôn xong rồi ngưng! Hôn liên tục chắc giống chim gõ kiến! Nhưng hôn xong rồi ngưng rất là xấu hổ nha!

Vì sao mấy chuyện này bọn họ không viết!! Mấy người muốn ta phải làm sao đây!!!

Nội tâm Triệu Kiếm Quy gió nổi mây vần, nhưng hẳn vẫn chỉ có thể trơ mặt, lạnh lùng nhìn Quý Hàn.

Khuôn mặt của Quý Hàn gần ngay trước mắt.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên nhận ra đáng vẻ Quý Hàn thật tốt, chẳng qua mặt mũi y lúc nào cũng âm trầm, nếu y cười một cái, chắc hẳn rất dễ nhìn.

Vì thế Triệu Kiếm Quy liền nhớ lại những lời Nguyệt Khanh Khanh từng nói với hắn.

Hắn gian nan nhếch khóe miệng, cười với Quý Hàn.

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Triệu Kiếm Quy nắn lòng buông tay xoay người: “..... Ta đi hồi tỉnh, chốc lát trở lại.”

Quý Hàn: “.....”

Quý Hàn: “Người cái tên này có bệnh đúng không?!”

17. Chương 17

Nhưng mà Triệu Kiếm Quy đã chạy khỏi cửa.

Quý Hàn ngẩn ngơ hồi lâu, bỗng nhiên nhớ rằng trong phòng này còn có mấy người khác.

Y âm trầm quay đầu nhìn Tiểu Lâm cùng hai vị thị nữ.

Vị thị nữ lớn tuổi hơn bỗng nhiên che ngực chậm rãi ngã xuống, miệng còn lẩm bẩm: “A buổi sáng nô tỳ quên ăn cơm bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực hai mắt tối đen cái gì cũng không nhìn thấy đâu.”

Quý Hàn: “.....”

Vị thị nữ nhỏ tuổi hơn cũng phát hoảng.

Nàng nhìn trái nhìn phải, không biết làm sao, cuối cùng dứt khoát nhắm tịt hai mắt, bùm một tiếng ngã xuống bên cạnh vị tỷ tỷ kia.

Tiểu Lâm cuống cuống: “Giáo chủ, việc này thật không phải như ngài nghĩ đâu!”

Quý Hàn cười lạnh: “Như thế nào cũng không quan trọng.”

Nếu tất cả đều thấy rồi, vậy thì giết người diệt khẩu thôi.

Tiểu Lâm hoảng loạn nói: “Triệu đại hiệp hấn..... Hấn chỉ là..... Chỉ là đang hỏi ta món ăn yêu thích của giáo chủ mà thôi!”

Quý Hàn ngẩn ra: “Món ăn yêu thích của ta?”

Tiểu Lâm gật đầu liên tục: “Triệu đại hiệp muốn tự mình xuống bếp vì giáo chủ!”

Quý Hàn: “.....”

18. Chương 18

Triệu Kiếm Quy đi hai vòng trong sân, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hấn không hiểu.

Dù cho năm đó hấn một mình đối diện Tây Thiên luyện La Sát ma công thì cũng chưa từng hoảng loạn như vậy, hấn đến cùng còn đang rối rắm những gì, chẳng lẽ không phải cứ nhắm mắt hôn là được sao?

Hấn đành phải về phòng.

Hai thị nữ đã thối lui, Quý Hàn cứng ngắc ngồi bên bàn, Tiểu Lâm nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh y.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta hồi tỉnh xong.”

Quý Hàn ngẩng đầu nhìn hấn, giống như thấy quái vật.

Triệu Kiếm Quy nói: “Người..... Tôi đứng trước sát tường đi!”

Quý Hàn lạnh lùng mở miệng nói: “Buổi tối ta muốn ăn mì trứng, phải có trứng gà trắng đầu vàng, thêm gừng sợi, không bỏ hành, cho thêm nước tương, nếu trong đó có nửa cọng hành thì người lập tức cút khỏi bốn giáo.”

Triệu Kiếm Quy: “..... A?”

19. Chương 19

Quý Hàn đã âm trầm đi ra cửa.

Triệu Kiếm Quy cảm thấy mờ mịt, quay đầu hỏi Tiểu Lâm: “Chuyện gì thế này?”

Tiểu Lâm khúm núm nói: “Kế tạm thời..... Triệu đại hiệp, đây là kế tạm thời!”

Triệu Kiếm Quy càng thêm mờ mịt.

Tiểu Lâm nói: “Ta nói với giáo chủ, người vừa hỏi ta món ăn yêu thích của y.”

Triệu Kiếm Quy: “Món ăn yêu thích? Vì sao?”

Tiểu Lâm: “Bởi vì người muốn tự mình xuống bếp vì y.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm nói: “Mẹ ta từng nói với ta, muốn lấy lòng đàn ông, trước tiên phải chinh phục dạ dày.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm lại nói: “Triệu đại hiệp ngay cả thiên hạ đệ nhất kiếm khách đều có thể lấy được, chỉ là một chén mì trứng, nhất định không nói chơi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp! Hạo Nhiên Minh hoàn toàn dựa vào người a!”

.....

Triệu Kiếm Quy nói: “Có một chuyện ta rất là khó hiểu.”

Tiểu Lâm vội vàng nói: “Triệu đại hiệp ngài cứ nói!”

Triệu Kiếm Quy chậm rãi mở miệng hỏi: “Vì sao mẹ người lại dạy người cách lấy lòng đàn ông?”

Tiểu Lâm: “.....”

20. Chương 20

Triệu Kiếm Quy chưa từng dùng đôi bàn tay này cầm đến dao phay bao giờ.

Đối với cao thủ mà nói, thiên địa vạn vật đều có thể trở thành vũ khí giết người, dao phay tương tự đao, đương nhiên cũng là vũ khí. Triệu Kiếm Quy thân là đệ nhất kiếm khách, cũng am hiểu về vũ khí, đao hắc cũng có cẩn thận nghiên cứu qua, chỉ là cái dạng đao này, hiển nhiên không bao gồm cả dao phay.

Hắn chỉ là muốn băm tỏi, không ngờ lại quăng mất dao phay đến hai lần.

Nếu không phải thân thủ của hắn linh hoạt, chỉ sợ sớm bị dao phay rớt trúng chân.

Tiểu Lâm nhìn không được, liền đi xin nữ đầu bếp trong giáo viết cho một bản thực đơn.

Nữ đầu bếp này đã đảm nhiệm cơm canh trong giáo từ khi Quý Hàn còn bé, rất là hiểu rõ khẩu vị của giáo chủ, mì trứng này nấu rất đơn giản, dễ làm, bà chỉ viết vài câu, mì với trứng đã có sẵn, Triệu Kiếm Quy chỉ cần trứng mì, rồi tráng trứng để lên là được.

Bà còn cẩn thận dặn dò, giáo chủ ghét cay ghét đắng hành lá, tráng trứng chỉ cần dùng gừng và tỏi băm là được.

Tiểu Lâm giao thực đơn cho Triệu Kiếm Quy, sau đó liền bị Quý Hàn gọi đi sai vặt.

Triệu Kiếm Quy nhìn thực đơn, rơi vào trầm tư.

Cho dù là kiếm phổ khó nhất thiên hạ, hắn cũng không thấy tối nghĩa như vậy.

Trụng mì đơn giản, nữ đầu bếp viết rõ thời gian, nhúng mì vào nước sôi bao nhiêu lần rồi vớt ra là được.

Tráng trứng gà tựa hồ cũng đơn giản, Triệu Kiếm Quy theo lời nữ đầu bếp, làm nóng dầu rồi bỏ trứng vào nôi.

Lúc này sắc trời đã muộn.

Giáo chủ tự mình giá lâm phòng bếp, thị sát tiến trình làm mì trứng.

Y nhìn cái sạn đang được giơ lên, y phục của Triệu Kiếm Quy đều dính khói dầu đen nhem, sau đó cúi đầu nhìn nhìn hai trái trứng gà tròn vo trong nôi.

Quý Hàn rơi vào trầm tư.

21. Chương 21

Quý Hàn cứng ngắc chỉ vào nồi: “Đây là cái gì.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Trứng trắng đó.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy nói tiếp: “Ta nghe Tiểu Lâm nói người rất thích ăn trứng gà, cho nên ta làm thêm một quả.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “Người đợi đi, đợi một chút là xong.”

Quý Hàn nói: “Người biết trắng trứng phải bóc vỏ không?”

Triệu Kiếm Quy: “..... A?”

Quý Hàn cầm lấy chiếc đũa, chọt chọt trứng gà trong nồi, Triệu Kiếm Quy vậy mà còn bỏ thêm gừng thái sợi với tỏi băm vào, hai quả trứng gà tròn vo nằm giữa gia vị thái xiên xiên vẹo vẹo, thoát nhìn thiệt ... đáng sợ khó tả.

Ai dạy hẩn trắng như vậy?!

Quý Hàn hỏi: “Người chưa ăn qua trứng gà sao?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Tất nhiên là có ăn rồi.”

Quý Hàn: “Có ăn trứng gà cả vỏ sao?”

“Không có.” Triệu Kiếm Quy nói, “Người yên tâm, đợi một lát ta sẽ bóc vỏ trứng ra.”

Quý Hàn: “.....”

.....

Quý Hàn cảm giác vị giang hồ đệ nhất kiếm khách này rất là bệnh.

Vốn y còn muốn nói thêm vài câu, lại không nghĩ rằng trứng gà trong nồi lại kêu xì xì.

Y cúi đầu nhìn hai quả trứng tròn tròn trong nồi.

Triệu Kiếm Quy cũng nhin không được hiểu kỳ cúi đầu nhìn, thậm chí cầm lấy một đôi đũa, nhẹ nhàng chọc chọc.

“Hẩn là sắp chín.” Triệu đại hiệp thâm trầm nói.

Quý Hàn: “Người thật là b”

Y còn chưa nói xong, hai người bỗng nhiên nghe một tiếng nổ vang trời.

Thanh âm này tuy không kinh thiên động địa như sấm sét, nhưng cũng đủ làm hai vị cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ này kinh động.

Bọn họ luôn phản ứng cực nhanh, ngay khi nghe tiếng nổ vang liền lập tức lui về phía sau trốn.

Đợi khi bọn họ cảm thấy an toàn, buông tay áo che mặt, liền thấy được thảm cảnh của đối phương.

Trên tường, dưới đất, lò bếp, thậm chí tóc tai y phục của hai người đều dính đầy trứng gà trắng trắng vàng vàng.

Trong nồi chỉ còn một quả trứng tròn.

Triệu Kiềm Quy ngờ ngàng: “Đây là như thế nào.....”

Hắn còn chưa nói xong câu đó, quả trứng còn lại cũng nổ.

.....

Triệu Kiềm Quy nói: “Đây là chuyện ngoài ý muốn.”

Quý Hàn cười lạnh.

Tóc cùng lông mi của y đều dính đầy lòng đỏ trứng, thoát nhìn thật sự cổ quái.

Triệu Kiềm Quy nói quanh nói co: “Ta còn có thể thử lại một lần.”

Quý Hàn tức đến mức muốn úp luôn cái nồi lên đầu hắn.

Triệu Kiềm Quy: “Thật, ta còn có thể thử”

Quý Hàn giận dữ hét: “Dọn dẹp chỗ này mau! Sau đó cút cho bốn tọạ!”

22. Chương 22

Triệu Kiềm Quy có chút ủ rũ.

Quý Hàn đuổi hắn cút, nói cách khác..... Sắc dụ phải tuyên bố thất bại.

Hạo Nhiên Minh phải làm thế nào, hắn lại nên đi nơi nào.

Tiểu Lâm vụng trộm chạy tới an ủi hắn.

“Triệu đại hiệp, ngài yên tâm.” Tiểu Lâm nói, “Giáo chủ chẳng qua đang giận thôi.”

Triệu Kiềm Quy ủy khuất nói: “Y bảo ta cút, vậy mà nói là giận?”

Tiểu Lâm cơ hồ muốn kéo tay Triệu Kiềm Quy để khích lệ hắn, cổ vũ hắn đi sắc dụ giáo chủ.

Triệu Kiềm Quy chỉ thở dài một hơi.

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp, nếu giáo chủ thật muốn ngài đi, y sẽ không bảo ngài dọn dẹp phòng bếp.”

Triệu Kiềm Quy không hiểu.

Tiểu Lâm: “Y sẽ đuổi ngài cút khỏi Ma Giáo ngay lập tức.”

Triệu Kiềm Quy: “Chuyện này”

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp! Ngài xem! giáo chủ vẫn yêu ngài nha!”

Triệu Kiềm Quy: “Ách.....”

Tiểu Lâm thập phần kích động: “Triệu đại hiệp, ngài nhất định phải nấu được mì trứng, làm giáo chủ vui lòng!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

23. Chương 23

Lúc này đêm đã khuya.

Triệu Kiềm Quy nghiêm chỉnh nghĩ tới vài vị lão tiền bối dâng hiến cả đời vì Hạo Nhiên Minh, nghĩ tới vài vị hảo hữu trong chính đạo của hắn, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Hắn phải vào bếp nấu cho được mì trứng!

.....

Phòng bếp vẫn sáng đèn.

Triệu Kiềm Quy ngẫm nghĩ, nín thở áp khí cẩn thận đi qua, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang ở trong bếp.

Nếu là nữ đầu bếp, vừa vặn xin bà dạy mình nấu mì trứng không nổ.

Nếu là người khác, hắn liền quay đầu rời đi, xem như đêm nay hắn chưa hề đến đây.

Không ngờ người trong bếp lại là Quý Hàn.

Quý Hàn đang bưng một chén mì trứng, nhướng mắt nhìn hắn.

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Quý Hàn: “.....”

24. Chương 24

Thực ra khi Triệu Kiềm Quy đi đến cạnh cửa, Quý Hàn cũng đã phát giác.

Chẳng qua nơi này là thánh giáo của y, y căn bản không cần phải trốn bắt luận kẻ nào.

Y không ngờ người tới lại là Triệu Kiềm Quy.

Hai người đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Quý Hàn làm mặt lạnh, tay còn giơ đĩa, trên đĩa còn có một vốc mì.

Triệu Kiềm Quy đột nhiên nhớ rằng cảnh tượng trước mắt này, trong bí kíp cũng có viết, thậm chí còn dùng mực đỏ gạch đậm bên dưới, nghe nói nếu làm tốt, đại kể sắc dụ coi như thành công luôn!

Hắn không khỏi có chút kích động.

Quý Hàn nhìn vào hai mắt hắn, sắc mặt âm trầm, vẫn không muốn mở miệng.

Triệu Kiềm Quy mở miệng nói: “Ta ngủ không được.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy: “Người cũng ngủ không được?”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy: “Người có thể tán gẫu với ta không?”

Quý Hàn: “Không thể.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Vì sao y không hành xử theo quy trình vậy?!

25. Chương 25

Các tiền bối Hạo Nhiên Minh nói với hần, nếu như đêm khuya mà thấy giáo chủ Ma giáo không ngủ được, thì nên dùng thi từ ca phú nói phong hoa tuyết nguyệt với y, tiến thêm một bước nắm chắc nội tâm mong manh của đối phương, khiến y mở lòng với mình, sau khi biết nhược điểm của đối phương thì ngày sắc dụ thành công không còn bao nhiêu xa nữa.

Triệu Kiếm Quy cũng không phải loại người phong nhã, hần không hiểu thi từ ca phú, cũng không nói được phong hoa tuyết nguyệt, thứ hần biết rõ chỉ có ba thước Thanh Phong* trong tay, có thể trò chuyện vài câu cũng chỉ có ba thước Thanh Phong kia. (*kiếm của ảnh)

Có thể tâm sự là tốt rồi, tục ngữ nói rất hay, trăm sông đổ về một biển, cuối cùng cũng sẽ đến nơi.

Triệu Kiếm Quy nghĩ như thế.

Hần lại gần thêm một chút, mở miệng nói với Quý Hàn: “Người..... bắt đầu tập kiếm lúc mấy tuổi?”

Quý Hàn lạnh lùng nhìn hần, không thèm trả lời.

Triệu Kiếm Quy đành phải tự mình nói tiếp: “Ta vừa tập đi đã luyện kiếm, luyện tập cũng hơn hai mươi sáu hai mươi bảy năm đến nay.”

Quý Hàn không nói.

Triệu Kiếm Quy nói: “Người trẻ hơn ta, thành tựu kiếm thuật không kém ta, đường kiếm của người nhanh mà sắc bén, bỏ thủ chuyên công, coi như là đệ nhất đệ nhị giang hồ.”

Cuối cùng Quý Hàn cũng lạnh lùng mở miệng: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Nói nhược điểm của người.”

Quý Hàn: “Nhược điểm của ta?”

Triệu Kiếm Quy gật gật đầu.

Thực ra hần không hiểu ý các tiền bối cho lắm.

Nếu chỉ cần biết nhược điểm của y liền có thể thành công, ngay lần đầu hần nhìn Quý Hàn dùng kiếm là đã nhìn ra nhược điểm của y rồi, nhưng đến bây giờ Quý Hàn vẫn hờ hững hần.

Quý Hàn hiển nhiên bị khơi mào hứng thú, y ngồi thẳng lưng, tỏ ý bảo Triệu Kiếm Quy nói tiếp.

Triệu Kiếm Quy nói: “Kiếm của người giống như một lần đánh cược, một kiếm không trúng, vậy không còn đường lui.”

Quý Hàn nói: “Ta chưa bao giờ thất thủ.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Nhưng ta ít nhất có tám phần chắc chắn né được đường kiếm thứ nhất của người.”

Quý Hàn nhả mi, cẩn thận suy tư những lời nói của Triệu Kiếm Quy.

Triệu Kiếm Quy lại nói: “Nếu người có khả năng chừa đường lui cho bản thân, giúp đường kiếm vững chãi hơn, muốn làm thiên hạ đệ nhất cũng không phải việc khó.”

Quý Hàn ngập ngừng: “Người là nói ta có thể thắng người?”

Triệu Kiếm Quy: “So thời gian, kiếm thuật của người sau này tất nhiên sẽ hơn ta.”

Lời này hần nói rất chân thành.

Lúc hần bằng tuổi Quý Hàn thì kiếm pháp vẫn chưa tốt như y, huống chi hần nhìn ra được Quý Hàn rất chịu khó, hần còn là người khiêm tốn, nhìn thấy người trẻ tuổi có có tiền đồ như vậy, hần cũng thấy vui.

Quý Hàn nhìn hần, đáy mắt giống như có ngọn đèn sáng thấp lên.

Nói được nhược điểm của Quý Hàn rồi, Triệu Kiềm Quy lại không biết nói thêm gì nữa.

Hắn đành phải ngậm miệng, đứng ở một bên.

Quý Hàn đột nhiên hỏi hắn: “Người ngủ không được?”

Thần sắc của y đã khôi phục như trước, cả ngữ điệu cũng lạnh lùng đi.

Triệu Kiềm Quy trong lòng thầm mắng tìm nhược điểm căn bản chẳng dùng được, mặt lại thản nhiên hồi đáp: “Đúng vậy.”

Quý Hàn nói: “Người muốn tán gẫu cùng ta?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Đúng vậy.”

Quý Hàn: “Người ngồi xuống.”

Triệu Kiềm Quy có chút không rõ: “Cái gì?”

Quý Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Ta không thích nói chuyện với người đang đứng.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Hắn..... đã thành công tiến thêm một bước rồi sao?

Xin lỗi! Xin lỗi các tiền bối! Đã hiểu lầm các người!

26. Chương 26

Triệu Kiềm Quy đến ngồi kế bên Quý Hàn.

Trước mặt Quý Hàn vẫn còn bát mì trứng mới ăn được hai đũa, y rất đói bụng, nhưng Triệu Kiềm Quy lại ngồi bên cạnh y, y thật sự là ngượng ăn không nổi.

Tình cảnh quả thật ngượng ngập nói không nên lời.

Triệu Kiềm Quy rất muốn đàm luận kiếm pháp với Quý Hàn, nhưng hắn nghĩ rằng người đang ăn cơm chắc không muốn nói chuyện đao kiếm, huống hồ cứ nói mãi một chuyện cũng nhàm, vì thế hắn ngậm miệng, ngồi cứng ngắc nhìn.

Quý Hàn đành phải buông đũa.

Quý Hàn hỏi hắn: “Người muốn tán gẫu việc gì?”

Triệu Kiềm Quy thành thật nói: “Không biết.”

Quý Hàn nghĩ nghĩ: “Người thật sự giết đại đệ tử của mình chứ?”

Không, ta không có.

Chẳng những không có, mà bây giờ tiểu tử kia còn trốn trong mật thất của Hạo Nhiên Minh, mỗi ngày chỉ cần ăn, ăn xong rồi lại ngủ.

Nhưng hắn chỉ có thể thừa nhận.

Quý Hàn hỏi: “Hắn phạm sai lầm gì?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Hắn không có sai.”

Quý Hàn: “Vậy vì sao người giết hắn?”

Y giết người không cần lý do, bởi vì y vốn là ma đầu, nhưng Triệu Kiềm Quy thì khác, Triệu Kiềm Quy là đại hiệp, đại hiệp rút kiếm luôn phải có nguyên do.

May mà vô lâm tiền bối sớm viết đủ lý do cho Triệu Kiềm Quy.

Triệu Kiềm Quy nói: “Ta uống rượu.”

Quý Hàn ít nhiều thấy ngạc nhiên: “Người uống rượu?”

Triệu Kiềm Quy thở dài, tỏ vẻ rất là ảo não: “Ta vốn chưa bao uống rượu.”

Quý Hàn hiểu ra: “Người uống say?”

Triệu Kiềm Quy gật đầu.

Quý Hàn giống như bỗng nhiên hứng thú.

Quý Hàn: “Người vốn chưa bao giờ uống rượu?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Đúng vậy, uống rượu sẽ khiến phản ứng của người ta chậm đi, sẽ khiến kiếm trong tay bất ổn.”

Quý Hàn hỏi: “Người thật không biết uống rượu?”

Triệu Kiềm Quy gật đầu: “Đúng vậy.”

Quý Hàn: “Không ngờ đệ nhất kiếm khách cũng có thứ không am hiểu.”

Triệu Kiềm Quy: “Người luôn có nhược điểm.”

Quý Hàn: “Ta cuối cùng cũng coi như tìm được một thứ hơn người.”

Triệu Kiềm Quy: “..... A?”

Quý Hàn có chút kích động: “Nếu người ngủ không được, chúng ta đổi ả đi.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

27. Chương 27

Vài hũ Trúc Diệp Thanh cất trong hòm hơn hai mươi năm đã được đặt trên bàn.

Triệu Kiềm Quy vẫn cố gắng chối từ: “Ta không biết uống rượu, ta thật không thể uống rượu.”

Quý Hàn hỏi lại: “Người sợ người uống rượu rồi sẽ làm trò điên rồ?”

Triệu Kiềm Quy mở miệng nói bừa: “Ta..... Ta uống rượu sẽ giết người!”

Quý Hàn ngẩn ra, lại nhìn không được cảm thấy Triệu Kiềm Quy hành xử rất thú vị.

“Người yên tâm.” Quý Hàn nói, “Giết ta không dễ như vậy.”

Triệu Kiềm Quy: “Nhưng là.....”

Quý Hàn đã vỗ rớt miếng bòn niêm phong vò rượu.

Trong chớp mắt, hương rượu đậm đà lan tỏa khắp nơi.

Chỉ mới nghe mùi rượu, Triệu Kiềm Quy đã cảm thấy choáng đầu.

Quý Hàn lại nói: “Yên tâm, người không biết uống rượu, bốn tọa tuyệt đối không khi dễ người.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Quý Hàn: “Người một chung, bốn tọa ba chung.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Cái phép nhường nhịn này, làm lòng Triệu Kiêm Quy không khỏi cảm thấy khó chấp nhận.

Quý Hàn lại rất là đặc ý.

Không biết vì sao, nhìn bộ dáng không cam tâm của Triệu Kiêm Quy, lòng y liền cảm thấy một luồng thỏa mãn kì dị, cảm giác này, cơ hồ còn mạnh mẽ hơn niềm vui khi kiếm thuật có bước tiến bộ.

Triệu Kiêm Quy mở miệng nói: “Không được.”

Quý Hàn rất là sung sướng: “Vậy người muốn ta nhường người mấy chung?”

“Ta không thích người khác nhường ta.” Triệu Kiêm Quy gần từng chữ, “Người một chung, ta một chung.”

Quý Hàn: “.....”

.....

Quý Hàn rất mất hứng.

Luồng thỏa mãn kì dị trong lòng y chưa lan tỏa được lâu thì đã bị Triệu Kiêm Quy dùng một câu đánh vỡ, vậy sao y vui được?

Quý Hàn luôn cảm thấy tử lượng của mình vô cùng tốt, ngẫu nhiên trong giáo có đại yến, một mình y sẽ chuốc gục hết tả hữu hộ pháp mà bản thân còn chưa được sáu bảy phần men say.

Triệu Kiêm Quy còn muốn quyết đấu công bằng với y?

Không biết lượng sức.

Quý Hàn cười lạnh.

Xem bốn tọa chuốc gục người như thế nào!

28. Chương 28

Rượu quá nửa tuần, Quý Hàn đã bắt đầu hối hận.

Y nên ăn cho xong bát mì trứng kia rồi mới so rượu với Triệu Kiêm Quy.

Người đói bụng uống rượu lúc nào cũng dễ say.

Hiện tại đầu của y đã hơi choáng váng, dạ dày cũng hơi khó chịu.

Huống chi Triệu Kiêm Quy không phải không uống được rượu như lời hắn nói.

Xem ra muốn chuốc say hắn không phải là chuyện dễ dàng.

.....

Triệu Kiêm Quy cũng rất buồn rầu.

Hắn không uống được rượu, này đích xác là nói thật.

Lần này coi như là lần đầu tiên hắn uống rượu.

Khi chung rượu đầu tiên đổ vào miệng, hắn còn thăm hỏi, cái của quỷ này uống ngon chỗ nào?

Rượu được nửa tuần, hắn đã cảm thấy thế gian vạn phần tốt đẹp, trong lòng lý tưởng hào hùng, giáo chủ Ma Giáo ngồi cạnh đây là chí giao hảo hữu, hắn có cả một bụng lời chân thành muốn nói với y.

Sau này hắn mới biết, hắn lúc này đã gọi là say.

Quý Hàn vẫn cắn răng kính hắn rượu.

Triệu Kiềm Quy cũng chỉ còn cách cắn răng uống.

Tính tình hai người đều là không muốn chịu thua, uống đến lúc cuối cùng, Triệu Kiềm Quy đã choáng đầu hoa mắt, chỉ muốn ngã xuống hảo hảo ngủ một giấc.

Quý Hàn tóm lấy cổ áo hắn, miệng lưỡi líu ríu mắng: “Người..... Người gạt ta, người rõ ràng uống được rượu.....”

Còn chưa nói xong, y đã gục xuống bàn.

Triệu Kiềm Quy cũng gục trên bàn, hai mắt mơ màng, trong đầu loáng thoáng cũng chỉ có ý niệm.

Hắn sẽ không uống rượu nữa.

29. Chương 29

Khi Triệu Kiềm Quy tỉnh lại thì trời đã sáng bạch.

Hắn nằm trên giường vô cùng mềm mại, người còn đắp chăn lụa tơ tằm.

Hắn cảm thấy đầu đau muốn nứt, khát đến mức có thể uống hết một chum nước.

Ngoài cửa có người lớn tiếng kêu la, nghe như là thanh âm của Tiểu Lâm.

“Giáo chủ, tả hữu hộ pháp cùng trưởng lão đã ở nội đường chờ nghị sự rất lâu, ngài tỉnh chưa?”

Triệu Kiềm Quy nhất thời có chút mơ hồ.

..... Giáo chủ?

Hắn quay đầu, thấy ngay bản mặt vạn năm bất biến của Quý Hàn.

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Quý Hàn: “.....”

30. Chương 30

Quý Hàn trầm giọng hỏi hắn: “Người vì sao lại ở trong này?!”

Đầu óc của Triệu Kiềm Quy vẫn hơi trì độn: “Nơi nào?”

Quý Hàn uất nghẹn nói: “Đây là tư phòng của bổn tọa!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đúng vậy! Vì sao hắn lại ngủ trên giường giáo chủ!

Tối hôm qua bọn họ say rượu, sau đó phát sinh ra chuyện gì?

Ngoài cửa rất ồn ào.

Tiểu Lâm nói: “Ôn trưởng lão, Hoa hộ pháp, nhị vị vì sao đến đây?”

Một giọng nói dịu dàng của nữ tử truyền đến: “Hôm nay giáo chủ đến giờ này còn chưa dậy, ta không khỏi có chút lo lắng.”

Tiểu Lâm nói: “Hoa hộ pháp không cần lo lắng, hình như giáo chủ đang thay y phục.”

Sắc mặt Quý Hàn âm trầm, muốn bò ra khỏi giường, chân lỵ bị trượt xuống, lỵ ra nửa người trên thanh mảnh nhưng cơ nhục rõ ràng của y.

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

..... Hấn sắc dụ thành công?

.....

Ngoài cửa truyền đến thanh âm lão giả nổi giận ðùng ðùng: “Hấn bắt quá mới làm giáo chủ vài ngày! Liền lười biếng như thế! Người mở cửa ra! Lão phu phải thay lão giáo chủ hảo hảo giáo huấn hấn một chút!”

Tiểu Lâm nói: “Ôn trưởng lão! Ngài ngàn vạn ðừng kích ðộng!”

Quý Hàn gấp gấp quăng chân phủ lên ðầu Triệu Kiếm Quy.

Triệu Kiếm Quy còn ðắm chìm trong cảnh mộng sắc dụ thành công, nên rất là khó hiểu hành ðộng của Quý Hàn.

Quý Hàn: “Nếu người ðám lộ mặt ra! Bồn tọa liền bóp chết người!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Cửa phòng ðã bị Ôn trưởng lão ðùng lực ðẩy ra.

Tiểu Lâm cùng vài thị nữ bên ngoài phòng xấu hổ ðứng ngay cạnh cửa, Ôn trưởng lão khí thế hùng hổ xông vào, Hoa hộ pháp ðứng ở một bên, tựa hồ là muốn xem náo nhiệt.

Trong phòng xiêm y tán loạn trên ðất, Quý Hàn bọc chân ðể trần nửa người nằm trên giường, thoát nhìn như ðang muốn ðùng chân cuộn chết một người khác cũng ðang nằm trên ðó.

Ôn trưởng lão: “.....”

31. Chương 31

Quý Hàn ðại ra một lát, bỗng nhiên tỉnh táo lại ngay.

Đám người Ôn trưởng lão không biết bộ ðạng của Triệu Kiếm Quy, y là giáo chủ Ma Giáo, giáo chủ Ma Giáo ngủ với nam nhân thì sao?!

Y nghĩ như vậy, lòng không khỏi cảm thấy tức giận.

“Ai cho các người xông vào.” Quý Hàn lạnh lùng nói, “Tất cả ðến nghị sự ðường hết ði, bồn tọa ðến sau.”

.....

Tiểu Lâm nhìn y phục trên mặt ðất, mơ hồ nói: “Giáo..... Giáo chủ, kia không phải là y phục của Triệu ðại hiệp sao?”

Quý Hàn: “.....”

Ôn trưởng lão hỏi: “Triệu ðại hiệp?”

Hoa hộ pháp cũng có chút giật mình: “Là ðệ nhất kiếm khách Triệu Kiếm Quy?”

Tiểu Lâm coi như hiểu rõ mình phạm vào ðại tội, phịch một tiếng quỳ xuống ðất, hô lớn: “Thuộc hạ còn chưa muốn chết! Giáo chủ tha mạng!”

Quý Hàn: “A.....”

Thần sắc Ôn trưởng lão âm ngoan bất định, nhưng cuối cùng vẫn hừ mạnh một tiếng, quay đầu đi về hướng nghị sự đường.

Hoa hộ pháp che mặt cười một lát, mở miệng nói: “Giáo chủ, thuộc hạ đi hướng nghị sự đường trước, ngài..... Mặc y phục xong rồi đến nha.”

Quý Hàn: “.....”

Nàng đi được hai bước, lại quay đầu nhìn, mỉm cười bổ thêm một câu: “Dáng người của ngài thật không tệ nha.”

Quý Hàn: “.....”

32. Chương 32

Quý Hàn làm mặt lạnh, không nói thêm với Triệu Kiếm Quy nửa câu, vội vàng mặc quần áo, không thèm quay đầu nhìn mà rời đi.

Triệu Kiếm Quy vẫn trầm thấy mơ hồ.

Tối hôm qua đến cùng đã phát sinh chuyện gì?

Hắn nhớ rõ Ngọc Tiên Nhi từng nói với hắn, nếu là sắc dụ thành công, nằm dưới một lần thì ngày kế tiếp rất có thể cảm thấy toàn thân đau mỗi, hai chân nhũn ra, dù sao nói tóm lại là không có khỏe.

Nhưng hắn trừ việc văng đầu muốn ói ra thì không có chỗ nào không khỏe cả.

Chẳng lẽ Quý Hàn.....

Không, hắn nhìn bộ dạng của Quý Hàn, tựa hồ cũng không có chỗ nào không khỏe.

Chẳng lẽ bọn hắn chỉ say rượu sau đó cởi hết đắp chăn bông an an tĩnh tĩnh ngủ một đêm?

Tiểu Lâm từ ngoài cửa đưa đầu vào.

Về mặt của hắn hớn hở, thoát nhìn rất vui vẻ.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên nhớ rằng Tiểu Lâm là hầu cận của Quý Hàn, tối hôm qua xảy ra chuyện gì thì tiểu Lâm hẳn phải biết rõ.

Tiểu Lâm thu nhặt y phục trên đất dùm hắn, cười tủm tỉm nói: “Triệu đại hiệp, may mắn tối hôm qua ngài chuốc say giáo chủ, ta mới có thể kéo hai người các người lên giường, hiện tại giáo chủ nhất định cho rằng tối hôm qua y đã làm gì ngài rồi, giáo chúng sẽ nhanh biết chuyện thôi.”

Triệu Kiếm Quy mù mờ nói: “Tối hôm qua không phát sinh cái gì hết sao?”

Tiểu Lâm tỏ rõ thương tiếc: “Tối hôm qua hai người các người tổng cộng uống hết bảy tám vò rượu, say đến mức bất tỉnh nhân sự..... Cái loại tình trạng này, thật sự rất khó phát sinh chuyện gì.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Loại chuyện này cần thương tiếc sao?!

Tiểu Lâm thở dài nói: “Ngày thường tửu lượng của Giáo chủ vô cùng tốt, tối hôm qua lại say đến mức như vậy, đại khái là do bụng đói mà uống rượu đi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm nói: “Ta sẽ truyền tin thắng trận này về Hạo Nhiên Minh! Triệu đại hiệp phải không ngừng cố gắng, phải khiến giáo chủ hoàn toàn tín nhiệm ngài! như vậy chúng ta mới trong ngoài liên thủ, một lần tóm gọn Ma Giáo a!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Được rồi.

Hắn miễn cưỡng xem như không phụ phó thác của các tiền bối, sắc dụ thành công.

Nhưng là vì sao cảm giác sắc dụ thành công này Có chút cổ quái?

33. Chương 33

Tiểu Lâm hỏi Triệu Kiếm Quy nói: “Tửu lượng của giáo chủ rất tốt, lại không phải là người thích say rượu, Triệu đại hiệp rốt cuộc làm sao có thể chuốc say giáo chủ? Tiểu nhân thật rất tò mò.”

Triệu Kiếm Quy đành phải kể chuyện tối hôm qua cho hắn.

Thần sắc Tiểu Lâm rất cổ quái.

“Triệu đại hiệp.” Tiểu Lâm thật khó mở miệng, “Các tiền bối không nói ngài tìm nhược điểm trong kiếm thuật.”

Triệu Kiếm Quy có chút không hiểu.

Tiểu Lâm nói: “Là nhược điểm nội tâm cơ.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Nguyên lai là như vậy!

Nắm chắc chỗ yếu đuối trong nội tâm của Quý Hàn, mới có thể hảo hảo giành được ôn nhu của y!

Triệu Kiếm Quy bình tĩnh đại ngộ.

Tiểu Lâm lại móc từ trong ngực áo ra một quyển sổ nhỏ.

Tiểu Lâm: “Vì đoán bản bí kíp kia không đủ ứng phó với tình huống này, đây là tân bí kíp mà các tiền bối nhờ ta giao cho Triệu đại hiệp.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

.....

Triệu Kiếm Quy cẩn thận xem qua tân bí kíp mấy lần, Quý Hàn vẫn chưa trở về.

Triệu Kiếm Quy có chút hoài nghi với nội dung của quyển bí kíp này: “Cái này thật sự hữu dụng sao?”

Tiểu Lâm: “Hữu dụng hữu dụng! Đương nhiên là hữu dụng!”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Quý Hàn thật sẽ tin?”

Tiểu Lâm nói: “Giáo chủ cũng như ngài vậy, là kiếm sĩ, không gần mê sắc, y không hiểu những chuyện này, hẳn là sẽ tin.”

Triệu Kiếm Quy rồi rầm hồi lâu, rốt cuộc đáp ứng: “Được rồi, ta đành thử một lần.”

34. Chương 34

Quý Hàn ra khỏi nghị sự đường đã là lúc hoàng hôn.

Mặt y âm trầm, tâm tình rất là không tốt.

Triệu Kiếm Quy thăm hiểu.

Ma Giáo chỉ có giáo chủ làm chủ, sai đâu đánh đó, tuy vậy vẫn không quy củ như chính phái, mà Quý Hàn tuổi vẫn còn trẻ, các trưởng lão trong giáo khó tránh khỏi vượt quyền giáo huấn y.

Chuyện này náo loạn như vậy, đại khái y đã bị mắng.

Quý Hàn vừa vào cửa, liền có thị nữ bưng nước ấm cơm canh lên, hầu hạ y súc miệng rửa tay, lại hầu hạ y dùng cơm.

Vừa nãy Triệu Kiếm Quy đã được Tiểu Lâm chăm sóc cho ăn cơm tối, nhưng lúc này hẳn cũng chỉ có thể liều chết mặt dày bỏ lại ăn cơm với Quý Hàn.

Quý Hàn thấy Triệu Kiếm Quy còn chưa rời đi thì rất sửng sốt.

Y thật sự không muốn nói chuyện với Triệu Kiếm Quy, đành phải nháy mắt với đại thị nữ bên cạnh.

Đại thị nữ là cô nương khôn khéo, tự nhiên hiểu rõ ý tứ cái nháy mắt này của giáo chủ.

Nàng đi đến trước mặt Triệu Kiếm Quy, mở miệng nói: “Triệu công tử, ngài nên về.”

Triệu Kiếm Quy thoáng thấy rối rắm, cuối cùng vẫn quyết định làm theo chiêu thức trong bí kíp.

Đại thị nữ lại nói: “Triệu công tử, ngài nên trở về.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Về đâu đây?”

Đại thị nữ: “Tất nhiên là về phòng của ngài.”

Triệu Kiếm Quy: “Ta không về.”

Đại thị nữ: “Sắc trời đã muộn, mời Triệu công tử về phòng.”

“Không.” Ngữ điệu của Triệu Kiếm Quy hơi ngập ngừng, ra sức làm bộ ai oán, “Ta nhũn chân, ta không thể trở về.”

Đại thị nữ: “.....”

Quý Hàn: “.....”

35. Chương 35

Đại thị nữ rất hi vọng nàng có thể biến mất ngay lập tức.

Sắc mặt của Quý Hàn đã trở nên rất là khó coi.

Nàng biết giờ phút này giáo chủ sắp giận đến mức bùng nổ, vị Triệu đại hiệp trước mặt này nếu còn nói sai một câu, rất có thể sẽ bị giáo chủ ném ra bên ngoài băm thây làm thức ăn cho chó hoang.

Nàng bắt đầu có chút thương cảm với vị đại hiệp này.

Quý Hàn đã nhịn không được mà mở miệng: “Người nhũn chân có liên can gì đến bốn tọa, vì sao phải ở lại tư phòng của bốn tọa.”

Triệu Kiếm Quy rối rắm vạn phần: “Nếu không phải bởi vì người, ta làm sao mà nhũn chân.”

Đúng vậy, hần đích xác là kiếm si, không thích mỹ sắc, đến nay chưa từng cưới vợ sinh con.

Nhưng năm nay hần đã hai mươi tám tuổi, ý tứ của mấy từ này, tất nhiên hần hiểu rõ.

Hần mới nói hai câu như vậy, đã không giữ được vẻ mặt trầm tĩnh lúc thường nữa, cũng cảm thấy có hơi xấu hổ rồi.

Quý Hàn ngưng một lát, vội vã quát hần: “Người cái tên này sao lại nói hư nói vượn như thế!”

Triệu Kiếm Quy: “Ta nói hư nói vượn chỗ nào?”

Quý Hàn tựa hồ còn muốn tranh cãi vài câu, nhưng y nhớ lại lúc sáng nay hai người đích xác là cởi quần áo cùng ngủ trên một cái giường, những câu muốn nói đều nuốt vào, nghẹn đến mức trên mặt đã không tìm được mà ửng hồng đôi chút, quay đầu không muốn nói nữa.

Sau đó, y liền nhìn ra ánh mắt của bọn thị nữ.

Từng đôi mắt hạnh đào long lanh đều như ánh lên mấy chữ bạc-tình-lang thứ-phụ-lòng đồ-lưu-manh hạng-vô-liêm-sĩ, ngay cả ánh mắt của đại thị nữ là người trung thành nhất của y cũng trở nên kì dị.

Quý Hàn trầm mặc.

Triệu Kiếm Quy chỉ cảm thấy hần đang khi dễ một thanh niên chưa rành thế sự.

Lòng hần cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nói từng chữ từ tâm bí kíp.

“Ta đói bụng.” Triệu Kiếm Quy nói, “Ta vẫn chưa ăn cơm.”

Bọn thị nữ lại đồng loạt chuyển ánh mắt lên mặt Quý Hàn.

Quý Hàn lặng im hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói: “Đi lấy thêm đôi đũa.”

Triệu Kiếm Quy thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tiểu Lâm nói đúng, Quý Hàn quả nhiên không hiểu.

Bọn thị nữ đặt thêm bát đũa, mời Triệu Kiếm Quy ngồi xuống bên cạnh Quý Hàn sau đó liền lui ra, chỉ chừa lại một mình đại thị nữ ở bên hầu hạ.

Quý Hàn ngậm miệng không nói, ử rữ ăn cơm.

Trước đó Triệu Kiếm Quy đã ăn linh tinh, bây giờ cũng không thấy đói bụng, ăn hai đũa liền thôi.

Một hồi lâu, Quý Hàn không được tự nhiên mở miệng hỏi: “Người sao lại không ăn?”

Triệu Kiếm Quy ngẫm nghĩ rồi nói: “Không thoải mái, ta ăn không ngon.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cái quyển tâm bí kíp này viết cái quái quỷ gì đây!

Còn có thể quá đáng hơn được nữa không!

Vì sao dường như mỗi một câu một từ đều phải ám chỉ tới hôm đã xảy ra cái chuyện khó nói vậy hả!

.....

Quý Hàn bỗng nhiên cứng ngắc gấp bỏ vào bát hần một miếng thịt, lúc nói chuyện cứ như cổ họng mắc xương cá.

“Không thoải mái cũng không thể bỏ đói chính mình.” Quý Hàn nói, “Thích ăn cái gì thì phân phó phòng bếp đi làm.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Người này không phải giáo chủ Ma giáo mà hần biết đâu!

36. Chương 36

Triệu Kiềm Quy ngốc lạng tại chỗ, nhất thời không biết phải nói gì.

Hai người lại ủ rũ ăn cơm mất một lúc, Quý Hàn bỗng nhiên mở miệng nói với Triệu Kiềm Quy: “Trên người có chỗ không thoải mái, có muốn gọi đại phu lại đây xem qua không?”

Triệu Kiềm Quy nuốt một ngụm cơm xuýt nữa tự mình nghẹn chết.

Quý Hàn này không ngờ cũng..... Không ngờ cũng quá thành thật thẳng thắn đi.

Hắn không có bệnh thì cần gì đại phu a! Đại phu khám liền bại lộ a!

Triệu Kiềm Quy ho khan hồi lâu, thật khó khăn nuốt hết miếng cơm rồi vội vã nói: “Không cần đâu!”

Quý Hàn thấy hắn nghẹn rất khó chịu, tay đã đưa đến, giống như muốn vuốt lưng cho hắn nuốt trôi, nhưng tay đưa lên một hồi lại buông xuống.

Y vẫn hơi do dự, cứng mặt nói: “Người chớ hoảng sợ, mồm miệng của Diêm đại phu trong giáo luôn ngậm chặt thật chặt.”

Triệu Kiềm Quy: “Thật không cần”

Quý Hàn nói: “Không cần giấu bệnh sợ thầy.”

Triệu Kiềm Quy nói không trôi chảy: “Ta rất tốt”

Đại phu mà đến mới là không tốt.

Đôi mi của Quý Hàn hơi nhú, có vẻ y rất khó hiểu: “Vừa lúc này không phải người nói nhũn chân không thoải mái sao?”

Triệu Kiềm Quy: “Lúc này là..... Đó là.....”

Hắn thật không biết nói dối làm sao cho trót lọt.

Quý Hàn trầm mặc không nói, Triệu Kiềm Quy cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Đại thị nữ cảm thấy không khí xấu hổ, cũng hiểu Quý Hàn cư xử thế này không ổn, chịu không được liền đến gần bên tai Quý Hàn, nhỏ giọng nói vài câu với y.

Quý Hàn kinh ngạc nói: “Không cần mời đại phu?”

Về mặt của đại thị nữ nghiêm lại, cuối cùng gật gật đầu.

Quý Hàn cảm thấy bản thân rốt cuộc cũng hiểu rõ việc này, liền mở miệng nói: “Vậy thì không cần mời đại phu.”

Triệu Kiềm Quy thở phào một hơi.

Quý Hàn nói với đại thị nữ: “Người đi mang dược đến.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Dược?

Dược gì cơ?

Vừa này bọn họ thủ thi thăm thì cái gì cơ?!

Không, không thể tùy tiện uống thuốc bậy bạ được!

Linh quang trong đầu Triệu Kiềm Quy chợt lóe, mơ hồ nhớ lại trong bí kíp cũ có một câu dính tới dược có thể dùng được.

Hắn bỗng nhiên vươn tay đến cầm lấy tay Quý Hàn, siết chặt.

Quý Hàn không khỏi kinh hoàng: “Người muốn làm gì!”

Triệu Kiềm Quy: “Không cần phải đi lấy được.”

Quý Hàn khó hiểu: “Có bệnh xem bệnh, dùng được là được thôi.”

Triệu Kiềm Quy nghiêm túc giả bộ thâm tình, nói rất chân thành: “Người chính là được của ta.”

Quý Hàn: “.....”

Đại thị nữ đã đi đến cạnh cửa: “.....”

37. Chương 37

Triệu Kiềm Quy nói xong câu đó, tự bản thân cũng thấy sến súa buồn nôn, nên không dám nhìn thẳng vào mắt Quý Hàn, đành phải nhìn xuống bàn tay đang nắm của hai người.

Tay Quý Hàn vừa gầy vừa trắng, ngón tay thon dài, lòng bàn tay có một lớp chai, móng tay cắt ngắn gọn gàng.

Đây là một đôi tay cầm kiếm.

Nhưng đối với nhân sĩ giang hồ lưu lạc thiên nhai mà nói, đôi tay này vẫn rất đẹp.

Quý Hàn ước chừng là bị một câu kia của Triệu Kiềm Quy dọa đến ngẩn ngơ, hoàn toàn quên rút tay về.

Đại thị nữ run run rẩy rẩy mở miệng hỏi: “Giáo chủ, nô tỳ còn cần đi lấy được không?”

Không ai trả lời.

Quý Hàn đang chậm rãi lấy lại tinh thần.

Y cố gắng dùng sức rút tay mình ra khỏi tay Triệu Kiềm Quy.

Triệu Kiềm Quy siết lấy thật chặt, hơn nữa những lời này thật sự quá mức buồn nôn, khuôn mặt của Quý Hàn chịu không nổi đã ửng hồng.

Vừa vặn Tiểu Lâm nâng một đồng sổ sách thật dày đi đến.

“Giáo chủ, đây là sổ sách năm nay của bảy phân đà Mạc Bắc.” Tiểu Lâm nói, “Thỉnh giáo chủ xem qua.”

Quý Hàn gật đầu, cho Tiểu Lâm đưa đến thư phòng.

Đại thị nữ nhân cơ hội lén chạy theo Tiểu Lâm ra ngoài.

Quý Hàn cứng mặt nói với Triệu Kiềm Quy: “Mà thôi, nếu người không muốn dùng được, bổn tọa sẽ không ép người.”

Triệu Kiềm Quy thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì tốt.

Chúng ta có thể nói đại thị nữ khỏi đi lấy được về được không?

Quý Hàn nhú mi trầm mặc hồi lâu, lại cứng ngắt nói tiếp: “Người..... Người cơm nước xong thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Triệu Kiềm Quy vẫn chưa cảm nhận ra có gì không ổn, chỉ gật đầu.

Không uống được thì nói gì cũng được nha!

38. Chương 38

Quý Hàn rời đi, bọn thị nữ đều ở lại ngoài cửa chờ phân phó, trong phòng chỉ còn lại một mình Triệu Kiềm Quy.

Hắn buông bát đĩa xuống, nhất thời không biết mình nên trở về phòng nghỉ ngơi hay là tiếp tục lưu lại chờ ở đây.

Hắn đã đi vòng quanh phòng Quý Hàn vài lần, bức họa ở đầu giường Quý Hàn đại khái là đã lấy xuống, hắn chưa từng nhìn thấy.

Một lát sau, Tiểu Lâm lại chuồn về.

“Triệu đại hiệp.” Tiểu Lâm dè chừng gọi, “Giáo chủ bận rộn công vụ, chỉ sợ sẽ không về sớm.”

Triệu Kiềm Quy gật gật đầu.

Tiểu Lâm: “Chỉ sợ là phải ủy khuất Triệu đại hiệp ngài đợi thêm một lát.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Triệu Kiềm Quy: “Ta không thể trở về sao?”

Tiểu Lâm nói: “Đương nhiên không thể!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Tiểu Lâm: “Tình trạng lúc này rất tốt! chúng ta nên thừa thắng xông lên quyền rũ giáo chủ mới đúng! Làm sao có thể dễ dàng buông tay!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Tiểu Lâm kích động nuốt một ngụm nước bọt, dường như cẩn thận cùng lo nghĩ, ngắc ngứ nói với Triệu Kiềm Quy nói: “Triệu đại hiệp, có một chuyện..... Ta phải bàn bạc cẩn thận cùng ngài.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Làm sao?”

Tiểu Lâm nói: “Lúc nãy ta nhận được tin báo từ minh chủ, trong giáo chặn được mật báo từ Hàn Nha, bọn chúng đã nhận một số tiền lớn, giờ tỷ đêm nay sẽ đi ám sát giáo chủ.”

Triệu Kiềm Quy ngăn ra.

Hàn Nha là tổ chức ám sát nổi tiếng xấu xa trong giang hồ, vô luận hắc bạch đều không thích kết giao với bọn họ, năng lực cực kỳ đáng sợ, tam đại cao thủ trong tổ chức võ công cao đến kinh người, đến Triệu Kiềm Quy còn không thể không thừa nhận, nếu Hàn Nha muốn lấy mạng hắn, hắn ít nhất có bảy phần khả năng chắc chắn sẽ bị bọn họ chém chết.

Nhưng hắn không lo lắng.

Kiểm thuật của Quý Hàn tuy hơi kém hắn, nhưng thủ vệ Ma Giáo thâm nghiêm, Ma Giáo giáo chủ sao lại có thể bị giết dễ như vậy.

Tiểu Lâm lại nói: “Chúng ta cũng không biết những ai trong giáo đã bị Hàn Nha mua chuộc, bây giờ dù là hộ vệ trong giáo cũng có khả năng xuống tay với y.”

Triệu Kiềm Quy có chút do dự: “Là loại người nào muốn giết hắn?”

Tiểu Lâm nói: “Giáo chủ tuổi quá trẻ, căn cơ nông cạn, lại chậm chạp không chịu động thủ với Hạo Nhiên Minh, giáo chúng đã có người bất mãn.”

Triệu Kiềm Quy trong đầu dĩ nhiên thoáng qua bộ dáng của Hoa hộ pháp cùng Ôn trưởng lão hôm nay hắn mới gặp qua.

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp nếu người sắc dụ thành công, còn có thể thủ thủ vài chuyện bên tai giáo chủ, ly gián y cùng với hộ pháp trưởng lão của Ma Giáo, nếu bây giờ giáo chủ chết, Ma Giáo chắc chắn sẽ chọn một vị hộ pháp trưởng lão ra để tiếp nhậm chức giáo chủ, đến lúc đó kẻ sách sặc dụ thất bại, phần lớn bọn họ lại có thành kiến sâu nặng cùng tính tình cực đoan, đối với chúng ta trăm hại mà không có một lợi.”

Triệu Kiếm Quy đành phải hỏi: “Minh chủ nói ta làm như thế nào?”

Tiểu Lâm nói: “tất nhiên Minh chủ hi vọng Triệu đại hiệp nhanh chóng thành công, mấy ngày này..... Mấy ngày này chỉ sợ còn phải nhờ Triệu đại hiệp đề phòng nhiều hơn, cẩn thận che chở giáo chủ.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm ngóng trông nhìn hấn.

Triệu Kiếm Quy chỉ còn có thể thở dài: “Người yên tâm, ta chắc chắn bảo hộ Quý Hàn chu toàn.”

Tiểu Lâm vui vẻ nói: “Triệu đại hiệp, nếu ngài thật lòng bảo hộ giáo chủ, giáo chủ thấy, lòng cũng sẽ vui, tất nhiên sẽ càng yêu thích Triệu đại hiệp ngài a!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp, hết thấy đều dựa vào ngài!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

39. Chương 39

Tối gần giờ tỵ, Quý Hàn mới từ thư phòng trở về.

Triệu Kiếm Quy cơ hồ mất hết kiên nhẫn.

Kiểm của hấn không mang theo bên người, phòng giáo chủ tuyệt đối không cho người mang đao kiếm vào, đêm qua lúc Tiểu Lâm kéo hấn vào phòng thì đã gỡ kiếm xuống giấu trong phòng gã.

Tiểu Lâm vừa nãy đi lấy kiếm của hấn, nhưng không biết vì sao cho tới bây giờ còn chưa quay lại.

Quý Hàn thấy hấn, có vẻ giật mình.

Quý Hàn hỏi: “Người làm sao còn chưa đi.”

Nói xong những lời này, y bỗng nhiên hỏi hấn.

Triệu Kiếm Quy nhất định sẽ dùng những lời kỳ kỳ quái quái để hỏi đáp hấn.

Tối hôm qua vì sao y lại uống rượu chứ!

Triệu Kiếm Quy hỏi y: “Vì sao ta phải đi.”

Quý Hàn không muốn nói gì thêm với hấn.

Y mở cửa, gọi đại thị nữ chờ sẵn bên ngoài tiến vào.

“Người đưa hấn về.” Quý Hàn nói, “Bổn tọa muốn nghỉ ngơi.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta không đi.”

Hấn sốt ruột, Tiểu Lâm mới vừa nói cho hấn, nếu Quý Hàn nhất định buộc hấn đi, hấn phải lập tức nhào lên, ôm chặt lấy eo Quý Hàn.

Như vậy Quý Hàn sẽ không cách nào đuổi hấn ra khỏi cửa.

Quý Hàn nhíu mi nhìn hấn.

Triệu Kiềm Quy đã định vút hết mặt mũi nhào lên ôm eo Quý Hàn.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng kêu thảm thiết.

Triệu Kiềm Quy nhất thời cảnh giác.

Giờ tý đã tới, Hàn Nha động thủ.

40. Chương 40

Không có kiếm bên người, Triệu Kiềm Quy nén không được lo lắng.

Quý Hàn tự kiêu y võ nghệ cao cường, ngoài cửa không có nhiều hộ vệ canh gác, dù vậy, có thể một chiêu giết hại mấy hộ vệ này, đã là người cực kỳ đáng sợ.

Đại thị nữ sắc mặt tái nhợt, lại ra vẻ trấn định.

Quý Hàn không biết phát sinh chuyện gì, dù vậy, y cũng hiểu đây là chuyện không tốt.

Y đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Có ba người đập cửa tiến vào.

Một tên như bạch diện thư sinh để râu, một vị thiếu nữ thanh y cỡ khoảng mười bảy mười tám tuổi, còn có một lão đầu nhi khô quắt khắp khềng chống quải trượng.

Này thật sự là một tổ hợp rất kỳ quái, nhưng Triệu Kiềm Quy lại không hề thấy thú vị.

Vì ám sát Ma Giáo giáo chủ, Hàn Nha đồng thời phái đi tam đại cao thủ của bọn họ.

Bọn họ còn không thèm lén lút mai phục ám sát, bởi vì công phu của bọn họ, đã đủ giết chết phần lớn người trên giang hồ.

Mở miệng trước là bạch diện thư sinh.

Gã là Sử Cái.

Ánh mắt của gã dừng trên mặt Quý Hàn rất lâu, sau đó lên tiếng cảm khái.

“Không thể tưởng được Ma Giáo giáo chủ lại tuần tú như vậy.” Gã thở dài, “Đáng tiếc.”

Quý Hàn: “.....”

Thanh y thiếu nữ tỏ vẻ chán ghét: “Người có thể dừng nói ghê tởm như vậy được hay không.”

Nàng tên Hứa Cảnh Oanh, từng là đệ tử chân truyền của chương môn phái Nga Mi, nhìn đáng vẻ vẫn thiếu nữ, nhưng thực tế hơn hai mươi tám tuổi.

Nàng cũng dùng kiếm, hơn nữa còn dùng vô cùng tốt.

Còn lại một lão đầu họ Tôn, không ai biết tên của lão, giang hồ gọi lão là quải tử tôn, bởi vì vũ khí của lão chính là thiết quải* trong tay. (*trượng sắt)

Quý Hàn gần như đã đoán ra bọn họ là loại người nào.

Y không khỏi có chút sửng sốt.

Quải tử tôn hỏi: “Vị kia là Triệu Kiềm Quy Triệu đại hiệp sao?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Đúng vậy.”

Sử Cái đứng kế bên chặc lưỡi.

“Không thể tưởng được đệ nhất kiếm khách cũng tiêu sái như thế.” Hắn lẩm bẩm nói, “Chỉ tiếc là tại hạ...”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Nói lời đó có nghĩa là gì, sao hắn nghe không hiểu.

Quải tử tôn ho nhẹ một tiếng: “Triệu đại hiệp, mục tiêu của chúng ta không phải là người, có thể thỉnh Triệu đại hiệp tạo điều kiện được hay không.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Không được.”

Sử Cái thở dài, tựa hồ rất là tiếc nuối.

“Ta nghe hạ nhân nơi này nói, thân thể Triệu đại hiệp không thoải mái, vậy chắc là không thể động thủ.”
Hắn nói, “Nếu đánh không lại chúng ta, vì sao không dứt khoát buông tay tên ma đầu này để tự đào tẩu đi.”

Triệu Kiếm Quy cùng Quý Hàn qua hồi lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Sử Cái.

Mặt của hai người đồng thời ửng đỏ, Sử Cái kia thập phần sửng sốt, cảm khái nói: “Lời bọn họ nói dĩ nhiên là thật.”

Hứa Cảnh Oanh mắng to: “Người ngậm miệng! Không được nói nữa!”

Quý Hàn cũng không muốn nhiều lời với bọn họ.

Y cho đại thị nữ một cái ánh mắt, đại thị nữ thuận theo đưa tay kéo Triệu Kiếm Quy lùi qua một bên.

Triệu Kiếm Quy khó hiểu: “Người đây là.....”

Đại thị nữ rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ đai lưng, hiển nhiên cũng có chút công phu.

Nàng thấp giọng nói với Triệu Kiếm Quy nói: “Thân thể Triệu công tử không thoải mái, chớ nên miễn cưỡng chính mình.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hắn không có chỗ nào không thoải mái nha!

Đại thị nữ khẩn thiết nói: “Thỉnh Triệu công tử tin tưởng giáo chủ!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

41. Chương 41

Triệu Kiếm Quy có thấy qua đường kiếm của Quý Hàn.

Khi Quý Hàn luyện kiếm thì hắn từng vô tình nhìn thoáng qua một vài chiêu, hắn biết rõ nền tảng của Quý Hàn.

Hắn cũng từ miệng giang hồ nghe nói qua kiếm chiêu của Quý Hàn.

Nếu đơn đả độc đấu, ba người này tuyệt đối không phải đối thủ của Quý Hàn; Lấy một địch hai, y đại khái cũng có thể thắng hiểm; còn nếu ba người đồng thời ra tay, lại dùng chút thủ đoạn hạ lưu, Quý Hàn có lẽ có thể trọng thương một hai, nhưng chính y sẽ thua là chuyện không thể nghi ngờ.

Bọn họ muốn tới lấy tính mạng y, nếu y thua, mạng của y tất nhiên sẽ mất.

Sử Cái bỗng nhiên cực tiếc hận mà mở miệng: “Quý giáo chủ, nếu người không chống cự thì còn có thể chết thoải mái một chút.”

Quý Hàn lạnh lùng nhìn hắn, không thềm trả lời.

Sử Cái đành phải thở dài: “Đáng tiếc.”

Hứa Cảnh Oanh ghét bỏ nhú mảy: “Thương hoa tiếc ngọc? Trước khi giết người có thể đừng nói nhiều lời vô nghĩa ghê tởm như vậy hay không?!”

Sử Cái đành phải ngậm miệng.

Triệu Kiềm Quy lại càng thêm lo lắng.

Rất nhiều người trẻ tuổi khi thành danh đều tự cao về thực lực của mình, hấn lo lắng rằng Quý Hàn cũng sẽ như thế.

Nếu y không tự đánh giá cao chính mình, vậy y nên biết trận này y chắc chắn sẽ bại.

Một khi đã như vậy, vì sao y còn phải ra tay?

Chẳng lẽ y còn muốn kéo dài thời gian đợi giáo chúng Ma Giáo chạy tới?

Triệu Kiềm Quy thật sự không nghĩ ra.

Mà bây giờ cũng không phải là lúc để suy đoán chuyện này.

Kiểm của hấn không ở đây, hấn cũng có thể tìm một thứ khác thay vào.

Cho dù chỉ dựa vào hai bàn tay này, hấn cũng nhất định phải bảo vệ tính mạng Quý Hàn.

Quải tử tôn bỗng nhiên cười rất quái dị: “Vậy thì không cần lãng phí thời gian, Quý giáo chủ, rút kiếm đi.”

Quý Hàn vẫn không mở miệng.

Kiểm của y đã ở trong tay.

Quải tử tôn dùng thiết quả, Hứa Cảnh Oanh dùng kiếm, thứ Sử Cái dùng lại là một cái roi dài.

Kiểm của Quý Hàn mới vừa rút ra khỏi vỏ, roi dài của gã đã bổ thẳng xuống mặt Quý Hàn, vừa rồi gã còn dùng giọng điệu thương tiếc khi nói chuyện với y, vậy mà ra tay lại không chút lưu tình, chiêu thức âm ngoan độc địa, giống như trong nháy mắt Quý Hàn đã biến thành kẻ thù không đội trời chung của gã.

Hứa Cảnh Oanh cùng Quải tử tôn cũng đồng loạt công kích y.

Trái tim của Triệu Kiềm Quy cơ hồ nhảy lên đến cổ họng.

Đại thị nữ bảo hộ hấn chặt chẽ phía sau, dường như đã hoàn toàn xem hấn là bệnh nhân sắp chết, hấn đang muốn đẩy đại thị nữ ra thì trượng sắt của Quải tử tôn bỗng nhiên đổi hướng, nhắm ngay vào hấn.

Ở trước mặt đám người này, công phu của đại thị nữ thật sự không tính là cái gì, trong tay nàng lại là nhuyễn kiếm, chắc chắn ngăn không được một chiêu này.

Triệu Kiềm Quy kéo lấy cánh tay nàng, đẩy nàng ra sau tránh khỏi trượng sắt.

Quải tử tôn bắt ngờ kêu lên.

“Triệu Kiềm Quy!” Hấn rống cổ họng, “Người tiếp của ta một chiêu!”

Triệu Kiềm Quy thầm kêu lên không tốt, Quý Hàn quả thực bị một câu của Quải tử tôn làm cho rối loạn tâm trí, mũi kiếm của y lại quay ngược trở về.

Kiểm chiêu của y chỉ công không thủ, vốn không có đường lui, đường kiếm này đã đâm đến một nửa, y lại cưỡng ép nó quay đầu, chớp mắt đã cảm thấy nội khí cuộn cuộn trong ngực, hai mắt tối đen.

Sử Cái tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này, roi của gã dài hơn kiếm của Hứa Cảnh Oanh, ngay khi Quý Hàn xoay người thì gã đã đánh một roi thật mạnh vào lưng Quý Hàn, trượng sắt của Quải tử tôn cũng đột nhiên quay ngược, cùng lúc nện lên ngực Quý Hàn.

Cho dù vào lúc cuối cùng Quý Hàn có liều mạng vận nội lực bảo vệ tâm mạch, thì y cũng bị một chiêu này đánh thành trọng thương, nôn ra một ngụm máu tươi, chỉ có thể miễn cưỡng chống kiếm quỳ rạp xuống.

Nguyên lai Quải tử tôn chỉ dùng hư chiêu, bọn chúng đã sớm nghiên cứu qua đường kiếm của Quý Hàn, bức Quý Hàn triệt kiếm rồi thừa dịp tức y không ổn sẽ cùng ra tay sát hại.

Bên mép Quải tử tôn đã nhếch lên thành nụ cười.

Đây thật là kẻ sách hay, ngay cả Ma Giáo giáo chủ cũng phải chết dưới tay bọn họ.

Lão còn chưa cười ra tiếng thì đã cảm thấy một luồng đau đớn chưa từng có.

Lão cúi đầu, một thanh kiếm đâm nghiêng qua bụng lão, mũi kiếm xuyên thẳng qua lưng.

Là kiếm của Quý Hàn.

Quải tử tôn không thể tin nổi mà nhìn Quý Hàn, đầu lão nghĩ rằng sẽ dùng trượng sắt đi đập nát mặt tên này, nhưng tay lão không còn khí lực.

Quải tử tôn ngã xuống.

Quý Hàn cơ hồ dùng hết một tia khí lực cuối cùng của y.

Kiếm của Hứa Cảnh Oanh đã gần chạm địch.

Triệu Kiếm Quy không kịp nghĩ nhiều nữa, hấn đoạt lấy nhuyễn kiếm của đại thị nữ, nhằm vào cổ tay của Hứa Cảnh Oanh.

Hứa Cảnh Oanh vì để tránh nhuyễn kiếm, chỉ có thể quay hướng đường kiếm của mình lên trời.

Triệu Kiếm Quy thực ra không dùng được nhuyễn kiếm, hấn bắt quá là muốn múa may gạt người, Hứa Cảnh Oanh cũng không biết hấn không dùng được nhuyễn kiếm, còn người trong giang hồ lại xưng hấn là đệ nhất kiếm khách, năng khó tránh khỏi sẽ có chút kiêng kỵ.

Đại thị nữ đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nàng vội vàng bỏ nhào đến bên cạnh Quý Hàn, bịt kín mấy chỗ huyết đạo, móc trong túi bên hông ra vài thứ thuốc chữa thương khẩn cấp.

Quý Hàn gần như đã hôn mê.

Sử Cái cùng Hứa Cảnh Oanh chưa từng nghĩ rằng Triệu Kiếm Quy thật sự sẽ ra tay.

Quải tử tôn đã chết, dù cả hai người liên thủ đối phó với Triệu Kiếm Quy thì cũng có chút khó khăn.

Hứa Cảnh Oanh bỗng nhiên thở hổn hển nhỏ giọng mắng Sử Cái: “Người không phải nói Triệu Kiếm Quy hành động bất tiện sao! Đồ lừa đảo!”

Sử Cái cau mày khổ mắt: “Hạ nhân Ma Giáo đều đồn như vậy, ta cũng không biết..... Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ là.....”

Gã nhìn nhìn Quý Hàn hôn mê bất tỉnh, như mới kịp nhận ra.

Nơi này là ma giáo, lời hạ nhân Ma Giáo đồn đãi, tất nhiên là tốt cho chủ tử của bọn họ.

“Ta đã hiểu.” Sử Cái gật gật đầu, “Thân thể không thích hợp là Quý giáo chủ.”

42. Chương 42

Hai người tuy khắc khẩu, ánh mắt lại chưa bao giờ rời khỏi kiếm trên tay Triệu Kiếm Quy.

Quải tử tôn đã chết, thoạt nhìn bọn họ lại không có một chút khổ sở.

Sát thủ vốn là nên lãnh huyết vô tình như thế.

Bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào Triệu Kiếm Quy, cẩn thận đề phòng động tác tiếp theo của hấn.

Triệu Kiếm Quy suy nghĩ rất phức tạp.

Hắn cùng với Tiểu Lâm bắt quá là vì Hạo Nhiên Minh mà bắt tay nhau đi lừa Quý Hàn, Quý Hàn tin là thật cũng được, hắn chưa từng nghĩ Quý Hàn lại dùng cả tính mệnh đến che chở cho một người “Hành động bất tiện” là hắn.

Ma Giáo giáo chủ có trách nhiệm như thế, là lần đầu tiên hắn thấy qua.

Hắn buồn ngủ kiểm của đại thị nữ xuống.

Hắn không dùng được nhuyễn kiếm, vậy thanh kiếm này đối với hắn tác dụng không lớn.

Kiểm của Quý Hàn còn đâm nghiêng trên bụng Quả tử tôn.

Quý Hàn đâm ra một kiếm này rồi liền không còn sức cầm kiếm nữa.

Đáy lòng Triệu Kiếm Quy dường như có cái gì đang nhẹ nhàng nhảy nhót, khiến cho suy nghĩ của hắn vô cùng hỗn loạn, khi hắn cầm lấy chuôi kiếm thì liền bình tĩnh trở lại.

Thanh kiếm này so với kiếm của hắn thì thanh mảnh hơn một chút, dài hơn một chút, nên nhẹ hơn một chút.

Dù vậy, hắn vẫn cảm thấy cầm rất thuận tay.

Này vốn là một thanh kiếm tốt.

Tâm hắn đã hoàn toàn tĩnh lại.

Sử Cái cùng Hứa Cảnh Oanh cuối cùng cũng cảm thấy có gì không đúng.

Một lần ám sát bất thành còn có thể có lần thứ hai, bọn họ không muốn bỏ mạng tại đây, còn nếu không bỏ mạng mà mất chân mất tay thì sau này biết sống thế nào.

Hứa Cảnh Oanh nói: “Triệu đại hiệp, nếu ba người chúng ta giao chiến, khó tránh khỏi đều sẽ thụ thương, không bằng chúng ta đều thối lui một bước.....”

“Không cần nhiều lời.” Triệu Kiếm Quy cầm kiếm, tâm tình như nước, “Ta tuyệt đối sẽ không thả các người rời đi.”

Hứa Cảnh Oanh nói: “Nhưng mà”

Triệu Kiếm Quy lạnh lùng nói: “Rút kiếm!”

43. Chương 43

Ma Giáo Ôn trưởng lão rất cuộc cũng mang người đến kịp.

Hứa Cảnh Oanh đã bị trọng thương, Sử Cái gần như cùng đường mạt lộ.

Bọn người Ma Giáo không chế Hứa Cảnh Oanh cùng Sử Cái, Ôn trưởng lão đi đến bên cạnh Triệu Kiếm Quy, có vẻ thập phần thân thiết, lên tiếng hỏi thăm.

“Triệu đại hiệp.” Hắn nói, “Ngài không sao chứ?”

Vai phải của Triệu Kiếm Quy lãnh một kiếm của Hứa Cảnh Oanh, tuy nói miệng vết thương không sâu, nhưng hắn mặc bạch y, thoát nhìn chỉ thấy máu tươi đầm đìa, rất là dọa người.

Ôn trưởng lão nói: “Hai kẻ này tạm thời giao cho giáo chúng xử lý, Triệu đại hiệp hắn là không có dị nghị?”

Triệu Kiếm Quy nhìn lão, thần sắc có chút phức tạp.

Hắn gật đầu, lúc này Ôn trưởng lão mới quay đầu nhìn Quý Hàn đang trọng thương hôn mê, nói: “Xin Triệu đại hiệp yên tâm, ta liền phái người đi tìm Diêm đại phu lại đây.”

Triệu Kiềm Quy vốn muốn hỏi tình hình của Tiểu Lâm, đi lấy một thanh kiếm căn bản không cần nhiều thời gian như vậy, hấn lo rằng Tiểu Lâm đã bị Hàn Nha sát hại, nhưng Ôn trưởng lão này..... Thật sự có chút cổ quái.

Từ đầu đến cuối hấn vẫn chưa mở miệng.

Ma Giáo đệ tử điểm hết huyết đạo khổng chế rồi đem hai kẻ kia rời đi, sau đó vội vàng dọn dẹp thi thể của Quải tử tôn, cuối cùng cứu trị hộ vệ trọng thương ngoài cửa.

Hết thấy các công đoạn làm rất thành thực, giống như Ma Giáo rất thường bị thích khách tấn công giết người.

Triệu Kiềm Quy đã không muốn nói gì thêm.

Vẻ mặt của đại thị nữ vẫn là sốt sáng trông coi Quý Hàn, Triệu Kiềm Quy đi qua, nhặt vỏ kiếm trên mặt đất lên, tra kiếm vào vỏ, đau đó đặt trường kiếm bên cạnh Quý Hàn.

Sắc mặt của Quý Hàn trắng bệch như tờ giấy, y mới vừa nôn máu, bên môi còn loang lổ vết đỏ, Triệu Kiềm Quy hạ thấp người nhìn kỹ y, còn muốn vươn tay lau cho y, nhưng bỗng nhiên lại nhớ ra trong phòng còn một đồng người nhìn chăm chăm bọn họ, làm như vậy không khỏi quá mức ái muội, vì thế hấn giữ nguyên tư thế cứng ngắc xem xét hơi thở của Quý Hàn, lại âm thầm cảm khái, ừ, còn chưa có chết.

May mà còn chưa chết.

Triệu Kiềm Quy thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hấn ngẩng đầu, đại thị nữ đang trở mặt không nói gì nhìn hấn.

Triệu Kiềm Quy cảm thấy hấn hấn là nên nói gì đó, nhưng hấn bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trong bí kíp không viết lúc Quý Hàn trọng thương thì hấn phải làm gì.

Triệu Kiềm Quy chỉ có thể cứng ngắc nói: “Người yên tâm, hấn không có việc gì.”

Đại thị nữ vẫn chưa nói gì.

Lời này cứ như đang an ủi chính hấn.

Triệu Kiềm Quy cảm thấy rất là xấu hổ.

Đại thị nữ nhìn quanh phải trái, bỗng nhiên nhỏ giọng nói cùng hấn: “Triệu công tử, ngài Ta biết ngài đang lừa gạt giáo chủ.”

Triệu Kiềm Quy thảm cả kinh, cho rằng đại thị nữ nhìn ra hấn chỉ muốn sắc dụ Ma Giáo giáo chủ.

Đại thị nữ lại nói: “Thân thể ngài không có chỗ không thoải mái, đêm qua hấn là chưa phát sinh chuyện gì.”

Triệu Kiềm Quy: “Ách.....”

Nguyên lai nàng nói chuyện này.....

Triệu Kiềm Quy nhăn mày, cẩn thận suy tư xem giờ phút này phải ứng phó ra sao.

Đại thị nữ thở dài: “Ngài yên tâm, ta sẽ không nói cho giáo chủ biết.”

Mặt mũi của Triệu Kiềm Quy đầy vẻ mông lung.

“Ta nhìn ra được ngài chân tâm ái mộ giáo chủ.” Đại thị nữ nói, “Bằng không lúc vừa rồi sẽ không phần nộ thay giáo chủ như vậy.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Chuyện này tựa hồ có chút hiểu lầm.

Đại thị nữ: “Chẳng qua phương thức của ngài quá sai lầm, yêu một người, vốn là nên thẳng thắn đối đãi thành khẩn với y, lần này không sao, sau này hy vọng Triệu công tử không cần lừa gạt giáo chủ nữa.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Làm sao không-cần chuyện-lừa-gạt này rất nghiêm trọng nha!

Đại thị nữ nói: “Giáo chủ tuy rằng không thích nhiều lời, nhưng sau một trận chiến này, ta cũng nhìn ra được y yêu ngài.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

“Triệu công tử.” Đại thị nữ rút khăn tay cầm động chấm nước mắt mãn nguyện nói, “Ta chúc các người hạnh phúc!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

44. Chương 44

Diêm đại phu là người trẻ tuổi.

Tuổi của gã không lớn hơn Quý Hàn bao nhiêu, cũng thích bày vẽ mặt thối, còn hơi ngạo mạn, giống như tất cả mọi người đều thiếu gã tám mươi vạn lượng bạc.

Coi như mọi người đều dùng thái độ vô cùng tôn kính với gã.

Gã chỉ ngồi xổm xuống, nhìn sơ qua vết thương của Quý Hàn một chút liền ngạo nghễ mở miệng nói: “Không chết được.”

Triệu Kiếm Quy rất là không thích tên này.

Diêm đại phu cho người khiêng Quý Hàn lên giường, lại nói khi gã cứu người thì không thích bị người ngoài nhìn, liền đuổi hết mọi người ra ngoài.

Triệu Kiếm Quy nôn nóng chờ ngoài cửa, còn có không ít trưởng lão và đường chủ trong Ma Giáo chạy đến.

Hoa hộ pháp là người tới muộn nhất.

Thủ hạ của nàng còn kéo theo Tiểu Lâm lúc này đang hôn mê bất tỉnh, muốn tìm Diêm đại phu.

“Hắn bị người đánh choáng sau đó ném vào hòn giả sơn.” Hoa hộ pháp nói, “Thủ vệ tuần tra phát hiện ra hắn.”

Triệu Kiếm Quy thò đầu qua nhìn thử.

Trên đầu Tiểu Lâm đúng là có phòng lên một cục, nhưng cũng chỉ là vết thương nhẹ.

Hộ vệ ngoài cửa phòng Quý Hàn không chết cũng bị thương, Hàn Nha trước nay không nương tay với hộ vệ, vì sao lại thủ hạ lưu tình với Tiểu Lâm?

Triệu Kiếm Quy không biết là do hắn lo xa, hay là chuyện này bắt đầu có manh mối.

.....

Cửa phòng mở.

Diêm đại phu từ bên trong bước ra, lại bị Hoa hộ pháp thỉnh đi xem vết thương trên đầu của Tiểu Lâm.

Triệu Kiếm Quy vội vàng vào phòng.

Hơi thở của Quý Hàn đã bình ổn, tuy y vẫn hôn mê chưa tỉnh, nhưng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Triệu Kiếm Quy thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Diêm đại phu này tuy làm người ta không ưa nổi, y thuật cũng coi như cao minh.

Quý Hàn cần tĩnh dưỡng, vì thế các trưởng lão và hộ pháp lần lượt rời đi, lúc bỏ đi còn liếc nhìn Triệu Kiềm Quy bằng ánh mắt ẩn ý vị sâu xa, bị nhìn nhiều quá, Triệu Kiềm Quy thật sự rất xấu hổ, đành phải rời đi.

Đại thị nữ vội vàng ngăn hãm lại.

Đại thị nữ: “Triệu công tử, ta đã phân phó người dọn dẹp chỗ ngủ, công tử có thể lưu lại chỗ này.”

Triệu Kiềm Quy ngăn ra: “Dọn chỗ?”

Đại thị nữ trịnh trọng gật đầu: “Tháp Quý phi*.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đại thị nữ ngập ngừng: “Ách..... hay là Triệu công tử muốn ngủ trên giường giáo chủ?”

Triệu Kiềm Quy: “Không phải.....”

Đại thị nữ nói: “Vậy thì giáo chủ liền giao cho ngài, Triệu công tử, nếu ngài có gì phân phó, cứ nói với ta hoặc Tiểu Lâm một tiếng là được.”

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, đại thị nữ đây là muốn hãm chiếu cố Quý Hàn đang bị thương nặng?

Nghiêm túc mà nói, chăm sóc kẻ cận đúng là cơ hội để hoàn thành sắc dụ.

Triệu Kiềm Quy còn hơi do dự.

Đại thị nữ nói: “Khi Giáo chủ tỉnh lại, nếu y thấy Triệu công tử ở cạnh bên, chắc chắn sẽ vui lòng.”

Triệu Kiềm Quy: “Ta chưa bao giờ chiếu cố bệnh nhân.....”

Đại thị nữ: “Việc gì cũng có lần đầu.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đại thị nữ: “Có chúng ta giúp đỡ ngài, hết thảy đều sẽ thuận lợi.”

Triệu Kiềm Quy: “Nhưng mà.....”

Nhưng mà Quý Hàn bị thương nặng như vậy, hắn không cẩn thận làm chết người thì sao?

Đại thị nữ thấy Triệu Kiềm Quy do dự như thế, không kiềm được mà thở dài: “Triệu công tử.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Làm sao?”

Đại thị nữ thật sự rất là nghiêm túc nói: “Làm người, phải chủ động một chút.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đại thị nữ vỗ vỗ bả vai Triệu Kiềm Quy: “Cơ hội không đợi người, trời thương người cần cù, chờ ngài cùng nỗ lực!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

45. Chương 45

Triệu Kiềm Quy không biết giờ phút này phải làm thế nào mới tốt.

May mà không bao lâu sau Tiểu Lâm liền tỉnh lại.

Cục u trên đầu gã chưa biến mất, vậy mà đã kích động đến mức giống như hận không thể kéo Triệu Kiềm Quy chạy tám vạn dặm rời khỏi nơi đây.

“Cơ hội tốt nha! Triệu đại hiệp!” Tiểu Lâm hạ giọng nói, “Đây là một cơ hội tốt!”

Triệu Kiềm Quy hỏi gã: “VẬY Ta nên làm gì bây giờ”

Không có bí kíp chỉ dẫn, hắn bỗng nhiên cảm thấy chân tay luống cuống.

Tiểu Lâm: “Giáo chủ vì bảo hộ ngài mà thụ thương, giờ phút này ngài nên tỏ ra rất là lo lắng mới phải!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Đúng là có lo lắng một chút, nhưng không đến mức như lời Tiểu Lâm nói.

Tiểu Lâm: “Khi Giáo chủ tỉnh lại, còn thấy Triệu đại hiệp ngày đêm chờ đợi bên cạnh y, ngài mấy ngày liền chưa từng nghỉ ngơi nên ngày càng gầy yếu, cuối cùng chịu không nổi ngủ gật bên giường y, nhất định y sẽ rất cảm động!”

Triệu Kiềm Quy: “Này.....”

Tiểu Lâm nói: “Triệu đại hiệp! Người tin tưởng ta a!”

Triệu Kiềm Quy tạm thời tin gã.

Hắn chuyển ghế dựa lại, ngồi xuống cạnh giường Quý Hàn.

Ngồi yên như thế quả thật rất chán, Triệu Kiềm Quy thấy Quý Hàn chẳng có dấu hiệu nào cho thấy sẽ tỉnh lại, liền khẽ nhắm chặt mắt, âm thầm niệm lại khẩu quyết võ học.

Lúc này đã là sáng sớm.

Đợi đến tối hắn lại đi ăn chút cơm, coi như không có buồn ngủ cho lắm, vì thế lại về bên giường Quý Hàn, đại thị nữ cho rằng hắn lo lắng đến nỗi không thể ngủ được, khuyên qua hắn hai lần, lại thấy Triệu Kiềm Quy nhất định không chịu đi nghỉ ngơi, liền lặng lẽ đốt hương an thần.

Triệu Kiềm Quy không rành rẽ chuyện hương khói này, còn tư phòng của Quý Hàn bao giờ cũng có đốt hương, hắn căn bản không nhận ra đại thị nữ đốt cái quỷ gì, lúc này hắn hơi mệt rồi, đến khi sau nửa đêm, hương thơm dường như nồng nàn hơn, Triệu Kiềm Quy tựa vào đầu giường của Quý Hàn, bất giác nặng nề ngủ mất.

Hắn đoán rằng mình đại khái chỉ ngủ một canh giờ, khi có người ho khan bên cạnh, hắn liền mở ra mắt, nắng sớm ngoài phòng lấp ló len vào, hắn quay đầu, lúc này mới thấy Quý Hàn đã tỉnh, chỉ là đang ho không ngừng, không thể mở miệng nói chuyện.

Đại thị nữ cùng Tiểu Lâm nghe được tiếng ho, vội vàng gọi người đi thỉnh Diêm đại phu lại đây, hai người vào phòng, Triệu Kiềm Quy nhất thời không biết làm sao, thấy Quý Hàn ho dữ dội như vậy, liền muốn nâng y dậy rồi vỗ lưng thuận khí cho y.

Hắn quên trên lưng Quý Hàn có vết thương do roi quật.

Đại thị nữ muốn lên tiếng ngăn hắn, lại đã muộn.

Một bàn tay của Triệu Kiềm Quy vỗ xuống lưng Quý Hàn, lực tuy không lớn, nhưng vẫn có thể biết là rất đau.

Quý Hàn đau đến mức thở gấp, giương mắt muốn trừng hắn, lại ho dữ dội hơn.

Triệu Kiềm Quy nghĩ, xong, quả nhiên là làm hỏng chuyện.

Suy nghĩ này vừa thoáng qua đầu hắn, Quý Hàn đã khụ ra một ngụm máu.

Triệu Kiềm Quy lập tức phát hoảng.

Hắn giữ chặt tay Tiểu Lâm, hỏi không đầu không đuôi: “Diêm đại phu đâu!”

Tiểu Lâm nói: “Chắc là sẽ tới ngay thôi, Triệu đại hiệp, người đừng hoảng a.....”

Triệu Kiềm Quy nói: “Ta chẳng giáo chủ của các người học máu a!”

Đại thị nữ không hoảng không loạn rót một chén nước ấm bưng đến, chậm rãi giúp Quý Hàn uống. Khi Quý Hàn ngừng ho cũng là lúc Diêm đại phu chạy tới.

Người không liên can lại bị gã đuổi khỏi cửa.

Triệu Kiềm Quy thập phần ảo não.

Hắn ủ rũ thăm thò với Tiểu Lâm: “Ta lại làm hỏng chuyện.”

Tiểu Lâm an ủi hắn: “Triệu đại hiệp, ngài không cần tự trách như vậy.”

Triệu Kiềm Quy: “Đừng khích lệ ta, hiện tại chỉ sợ Quý Hàn đã hận ta.”

Tiểu Lâm: “..... Triệu đại hiệp yên tâm, giáo chủ của chúng ta không phải người nhỏ mọn như thế.”

Triệu Kiềm Quy chỉ cảm thấy tâm như tro tàn: “Lúc này ta nên làm cái gì mới tốt.”

Tiểu Lâm lấy từ trong vạt áo ra một bao hạt thông đường.

“Triệu đại hiệp, ngài yên tâm, ta còn có cách khác.” ngữ khí của gã bình thản, tựa hồ rất chắc chắn, “Giáo chủ sợ đắng, không thích uống được, ngài mang theo gói hạt thông đường này, đợi khi giáo chủ uống được thì cho y ăn.”

Triệu Kiềm Quy ôm một tia hi vọng cuối cùng, đầy mặt sầu lo nhận lấy túi hạt thông đường.

46. Chương 46

Diêm đại phu để lại toa thuốc, giải thích vài chuyện cần lưu ý với đại thị nữ, thân thể Quý Hàn hồi phục tốt, gã dự đoán không cần mấy ngày y sẽ tự xuống giường đi lại được, tu dưỡng đến tháng sau có thể coi như hoàn toàn khôi phục.

Triệu Kiềm Quy vẫn rất ủ rũ, hắn thậm chí nghĩ chính một chương của mình làm Quý Hàn thổ huyết, nên vô cùng buồn bã.

Hắn ngồi một góc rất xa giường, nhìn đại thị nữ cùng thị nữ hầu hạ Quý Hàn ăn một chén cháo hoa, được còn chưa sắc xong, các nàng chỉ còn cách đỡ Quý Hàn nằm xuống nghỉ ngơi.

Quý Hàn lại không chịu nằm xuống, y nói gì đó vào lỗ tai của đại thị nữ, đại thị nữ liền quay đầu đi tới, tỏ vẻ ý vị sâu xa mà nói với Triệu Kiềm Quy: “Triệu công tử, giáo chủ gọi ngài qua đó để nói chuyện.”

Triệu Kiềm Quy chớp mắt cho rằng hắn nghe nhầm.

Đại thị nữ mỉm cười nói: “Triệu công tử, đầu gối bắt giáo chủ tự mình qua đây.”

Triệu Kiềm Quy liền bước qua.

Khuôn mặt của Quý Hàn đã hồng hào trở lại, chỉ còn đôi môi vẫn tái nhợt, hơi thở mỏng manh, khi nói chuyện có vẻ suy yếu vô lực.

Triệu Kiềm Quy không khỏi càng thêm áy náy.

Nếu không phải hắn giả bộ không khỏe, Quý Hàn tuyệt sẽ không thụ thương, nếu không phải hắn nhất định muốn thuận khí cho Quý Hàn, Quý Hàn tuyệt sẽ không hộc máu.

Hắn cơ hồ làm hỏng hết mọi chuyện.

Quý Hàn nhìn ánh mắt của hắn, chậm rãi kêu tên hắn: “Triệu Kiềm Quy.”

Triệu Kiềm Quy đã áy náy đến mức cúi gục đầu.

Quý Hàn nói: “Ta bị nội thương rất nặng, lồng ngực tụ huyết.”

Triệu Kiếm Quy ảo não nói: “Ta vốn không nên vỗ lưng người.”

Quý Hàn: “Thứ ta ói ra là cục máu đông giữa ngực, không phải bị người chưởng đến ói máu.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn lại nói: “Nhưng đúng là người vỗ làm ta rất đau.”

Khi Quý Hàn nói lời này thì thần sắc bình thản, không có nửa điểm cho thấy y tức giận.

Triệu Kiếm Quy: “Là ta sai.”

“Người không cần nhận sai.” Quý Hàn ngẫm nghĩ, có chút do dự, rồi vẫn mở miệng, “Người..... Người đã không ngủ bao nhiêu lâu rồi?”

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra.

Hắn còn không kịp đáp lời, đại thị nữ đã xen vào: “Sau khi Giáo chủ bị thương nặng đến hôn mê, Triệu công tử liền không chớp mắt.”

Vẻ mặt của Quý Hàn thoát nhìn có chút phức tạp.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta đã nghỉ ngơi rồi.”

Quý Hàn: “Ngủ gật bên mép giường là nghỉ ngơi?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người luyện võ, này chẳng tính là gì.”

Quý Hàn nhăn mày, quay đầu phân phó đại thị nữ dọn dẹp phòng ngủ kế bên phòng y.

“Ta đã tỉnh, người không cần canh giữ ở nơi này.” Quý Hàn nói với Triệu Kiếm Quy, “Ta đã sai bọn họ dọn phòng kế bên, người qua đó nghỉ ngơi đi.”

Trong ngực áo của Triệu Kiếm Quy vẫn còn giấu gói hạt thông đường, nhớ ra vẫn chưa đến lúc Quý Hàn uống được thì vội vàng nói: “Không thể, ta vừa mới nghỉ ngơi rồi.”

Triệu Kiếm Quy nghiêm túc tính toán giờ giấc: “Nghỉ ngơi hơn một canh giờ, đủ rồi.”

Quý Hàn: “.....”

Y không hồi đáp, tựa như đã cảm thấy mệt rồi.

Đại thị nữ kéo Triệu Kiếm Quy ra ngoài cửa.

“Triệu công tử, ngài cứ nghỉ ngơi đi.” Nàng nói, “Đừng để vết thương của giáo chủ chưa lành, thân thể ngài đã suy sụp.”

Triệu Kiếm Quy đành phải gật đầu.

Hắn bước vào phòng kế bên, tùy ý rửa mặt, nhớ lại chuyện phát sinh trong hai ngày này, đầu óc hắn vẫn rối tung.

Chuyện về Ôn trưởng lão hắn nên nói với Quý Hàn, lại không thể nói ngay lúc này, vết thương của Quý Hàn còn chưa tốt, để qua mấy ngày lại nói cho y biết cũng chưa muộn.

Còn có hai tên thích khách kia, không biết Ma Giáo có thể moi được gì từ miệng bọn chúng, muốn bắt bọn chúng bán đứng khách nhân e rằng rất khó, hắn lo một lần ám sát bất thành sẽ lại có lần thứ hai, nếu trong vài lần ám sát lại có một lần may mắn thành công, vậy không có gì tốt.

Bỗng nhiên lại có người đến gõ cửa phòng hắn.

Triệu Kiếm Quy nhận ra đây là thị nữ trong tư phòng Quý Hàn, tiểu cô nương mặc một chiếc váy dài màu xanh đậm, tay còn bưng hộp đồ ăn khắc hoa, mỉm cười đưa cho hắn.

“Giáo chủ nghe thấy Triệu công tử đến nay còn chưa ăn gì, cố ý lệnh nô tỳ đưa tới.” Nàng mở to mắt, “Giáo chủ mấy ngày này không thể ăn đồ nhiều mỡ, nên tất cả đều là món thanh đạm lót dạ, không biết Triệu công tử ăn có quen hay không.”

Triệu Kiềm Quy nói: “Đa tạ.”

Tiểu cô nương chưa vội rời đi: “Giáo chủ còn nói, nếu Triệu công tử ăn không quen, muốn ăn cái gì thì phân phó phòng bếp đi làm, tay nghề của nữ đầu bếp rất là tốt.”

Triệu Kiềm Quy: “Ta ăn được.”

Tiểu cô nương nhảy nhót phục mệnh trở về, Triệu Kiềm Quy mở hộp đồ ăn kia ra, bên trong ngoài cháo hoa cũng chỉ có rau xanh xào đậu hũ, quả thực rất thanh đạm.

Nhưng này lại do Quý Hàn cố ý sai người đưa tới.

Hắn gấp lên một đĩa rau xanh, nhét vào trong miệng.

Nhìn thái độ của Quý Hàn hôm nay với hắn, Triệu Kiềm Quy biết chính mình cách thành công không còn bao xa.

Hắn tự khen mình một hơi rồi không biết vì sao chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc, không hề có chút vui vẻ nào.

47. Chương 47

Triệu Kiềm Quy dậy sớm, nghe nói Quý Hàn còn ngủ say chưa tỉnh, liền tự mình đi ăn bữa điểm tâm, luyện võ một lát, cảm thấy thần thanh khí爽.

Cục u trên đầu Tiểu Lâm đã lặn rồi, kích động vạn phần chạy tới tìm hắn.

Tiểu Lâm: “Triệu đại hiệp! Giáo chủ tỉnh rồi! Phải uống được rồi!”

Lòng Triệu Kiềm Quy nổi lên một trận kích động, vội vàng chạy đến phòng Quý Hàn.

Bọn thị nữ sớm đã rõ quan hệ giữa Triệu Kiềm Quy cùng Quý Hàn, chuyện Triệu đại hiệp xông vào trong phòng giáo chủ bọn họ đều làm như không thấy, giống như đã sớm quen với chuyện này.

Quý Hàn xoa tóc, khoác ngoài bào nửa nằm nửa ngồi trên giường, thấy hắn tiến vào cũng chỉ nhếch khóe mi rồi lại hạ ánh mắt, nhìn chằm chằm vào chén thuốc đen ngòm đặc quánh trong tay.

Y gian nan hạ quyết tâm hợp một ngụm, lập tức nhăn chặt đôi mày.

Triệu Kiềm Quy vừa thấy liền biết bản thân đến đúng lúc, vội vàng lôi gói hạt thông đường ra la lớn: “Quý Hàn!”

Quý Hàn sợ tới mức tay cũng run lên, suýt nữa hất đổ thuốc ớt giường.

“Sáng sớm.” Quý Hàn trơ mặt lạnh nói với hắn, “Người la hét chuyện gì.”

Triệu Kiềm Quy ho nhẹ một tiếng: “Là ta thất lễ.”

Quý Hàn lại hợp thêm một ngụm thuốc nho nhỏ, không đáp lời.

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Người đang uống thuốc?”

Quý Hàn: “Đúng vậy.”

Triệu Kiềm Quy: “Thuốc này thoát nhìn có vẻ rất đáng sợ.”

Quý Hàn không thèm để ý tới hắn.

Triệu Kiềm Quy cẩn thận dè chừng hỏi: “Người..... Người có phải rất sợ đáng hay không?”

Trong túi ta có một bao hạt thông đường đó nha!

Hắn đã chuẩn bị để nói ra những lời này.

Quý Hàn bỗng nhiên nhướn mi lên.

“Người nói cái gì?” Quý Hàn lạnh lùng nói, “Ai sợ đấng? Bồn tọa không sợ đấng, tuyệt đối không đấng!”

Triệu Kiếm Quy thật sự mờ mịt: “A?”

Quý Hàn hừ lạnh một tiếng: “Nam tử hán đại trượng phu! Làm sao lại sợ đấng!”

Triệu Kiếm Quy: “Không phải.....”

Quý Hàn đã ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén thuốc.

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Chuyện này sao chẳng giống như lời Tiểu Lâm nói.....

Quý Hàn che miệng tỏ vẻ thống khổ, giống như chỉ sơ sẩy một chút là có thể ói hết thứ vừa nuốt ra

Một lúc lâu sau Triệu Kiếm Quy mới định thần, cẩn thận dè dặt nói: “Người..... Người có khỏe không?”

Quý Hàn nói: “Bồn tọa đương nhiên rất khỏe!”

Nói xong y lại bịt kín miệng, sắc mặt trắng bệch.

Triệu Kiếm Quy: “.....”

..... Người trẻ tuổi đúng là thích cạy mạnh.

Triệu Kiếm Quy yên lặng nhét túi hạt thông đường trở lại trong áo.

48. Chương 48

Quý Hàn rốt cuộc cũng trấn tĩnh lại.

Y cứ mãi lầm bầm: “Bồn tọa không sợ đấng, bồn tọa tuyệt đối không sợ đấng.”

Triệu Kiếm Quy cảm thấy tình cảnh trước mắt này rất là quen, giống y như lúc sư phụ hắn đỡ dành tiểu sư đệ uống được vậy, liền gật đầu, thuận miệng nói: “Người thật sự không sợ đấng, xem như tiểu anh hùng.”

Quý Hàn: “.....”

Quý Hàn: “Tiểu anh hùng?”

Triệu Kiếm Quy suy nghĩ, hay là Ma Giáo không đỡ hài tử như thế, liền nhanh chóng sửa lời: “Tiểu ma đầu.”

Quý Hàn ngẩn ngơ hồi lâu: “Triệu Kiếm Quy, người cũng nên uống thuốc đi.”

Triệu Kiếm Quy đáp rất là thuận miệng: “Người chính là dược của ta.”

Hiện tại hắn nói những lời này đã rất trơn miệng, không còn bị đổ mặt nữa.

Quý Hàn nói: “Người ngậm miệng, ai là dược của người, bồn tọa không thể ăn dược.”

Triệu Kiếm Quy đột nhiên nhớ lại cự bí kíp hắn đã quên từ lâu.

“Không thể ăn?” Hắn cố gắng nhớ lại nội dung trong đó, “Người đương nhiên có thể bị ta ăn luôn.”

Quý Hàn nói: “Người lại nói bậy bạ gì đó?”

Triệu Kiếm Quy ngừng mắt nhìn vào hai mắt y, nhẹ nhàng nói: “Người đẹp ngắm mãi cũng no.”

Quý Hàn: “.....”

Quý Hàn còn mang trọng thương, thật sự không có sức đâu mà tranh cãi với hắn.

Bị người ta dùng miệng dê xồm như vậy cũng không mất đi hai lạng thịt được, mặc kệ hần vậy.

Quý Hàn nghĩ như thế.

Quý Hàn đã rũ mi, Triệu Kiếm Quy vẫn còn chưa dời nổi ánh nhìn của mình.

Khi hần nói vậy, đầu cũng chỉ còn vài chữ cuối.

Người đẹp ngấm mãi cũng no. ()

Đúng là người đẹp ngấm mãi cũng no.

49. Chương 49

Đại thị nữ cầm một gói mút hoa quả đi vào phòng.

Nàng thấy chén thuốc trông trơn liền giặt mình một lát, sau đó nổi giận.

“Giáo chủ, ngài lại không chịu ngoan ngoãn uống thuốc.” Đại thị nữ chống nạnh tức giận, “Ngài lại đổ hết thuốc đi đâu rồi? Nô tỳ nói với ngài bao nhiêu lần, đổ thuốc vào chậu cây sẽ làm cây hoa của người ta chết đó!”

Quý Hàn: “Bồn tọa không có.....”

Đại thị nữ hiển nhiên càng thêm tức giận: “Ngài còn nói dối! giáo chủ, không uống thuốc không lành vết thương được đâu!”

Quý Hàn nói: “Bồn tọa uống hết thật mà”

Đại thị nữ nói: “Ngày trước ngài thụ thương, một chén thuốc uống đây chưa hơn nửa canh giờ, hôm nay nô tỳ chỉ mới đi lấy mút quả trở về chén thuốc đã hết sạch, nhất định là ngài lại lén đem đi đổ rồi!”

Quý Hàn bĩu môi, thoát nhìn rất là ủy khuất.

Triệu Kiếm Quy đành phải giải thích giúp y: “Hần quả thật đã uống”

Đại thị nữ vẫn còn hoài nghi: “Triệu công tử, người không nên nói dối giúp giáo chủ.”

Triệu Kiếm Quy dở khóc dở cười: “Ta mong y chóng khỏe, làm sao lại giúp y nói dối.”

Đại thị nữ: “Vậy..... Giáo chủ thật sự uống hết thuốc rồi?”

Triệu Kiếm Quy: “Đúng vậy.”

Đại thị nữ tựa hồ là tin lời hần nói, gương mặt nhìn hần: “Hiếm thấy giáo chủ uống thuốc nhanh như vậy, tình ái quả thật có sức mạnh đáng sợ.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn: “.....”

Sĩ diện còn có sức mạnh đáng sợ hơn.

Đại thị nữ nói: “Triệu công tử, nô tỳ có một chuyện muốn nhờ.”

Triệu Kiếm Quy ngăn ra: “Làm sao?”

Đại thị nữ tỏ vẻ khẩn thiết: “Về sau việc hầu hạ giáo chủ uống thuốc phải nhờ ngài!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn: “.....”

Quý Hàn: “Ta không cần!!!”

50. Chương 50

Đại thị nữ thối lui rồi, hai người nhìn nhau, cứ nhìn nhau không nói gì.

Quý Hàn dường như thấy mệt mỏi, liền ngã người dựa vào đầu giường.

Y mặc nội y thuần trắng, bên ngoài khoác ngoài bào hắc sắc vẫn thường mặc, tóc dài không buộc xõa rơi trên vai áo, thiếu đi chút khí thế ngạo nghễ lạnh lùng ngày thường.

Triệu Kiếm Quy vốn muốn nói với y chuyện về Ôn trưởng lão, nhưng hắn thấy Quý Hàn đã khép hờ đôi mắt, đành muốn nói lại thôi, cuối cùng không mở miệng.

Thoạt nhìn Quý Hàn đã mệt, những lời này tạm gác lại đợi mấy ngày sau nói cũng không muộn.

Triệu Kiếm Quy nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy bây giờ không còn việc để làm, liền dứt khoát nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Quý Hàn.

Quý Hàn tựa hồ là bị hắn nhìn đến phiền, nhin không được mở mắt ra hỏi hắn: “Trên mặt bốn tọa nở hoa sao?”

Triệu Kiếm Quy rất là thuận miệng đáp lời: “Mặt người không có hoa.”

Quý Hàn: “Vậy người nhìn chăm chăm vào ta làm cái gì?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người còn dễ nhìn hơn cả hoa.”

Vốn dĩ hắn chưa bao giờ rảnh rỗi đi thưởng thức mấy thú vui tao nhã như thưởng hoa, giờ lại nhìn mãi không dừng.

Hắn vốn tưởng rằng Quý Hàn sẽ lại vì một câu này của hắn mà tức giận, nhưng Quý Hàn chỉ nhú mày, khe khẽ thở dài.

Triệu Kiếm Quy không rõ vì sao y lại phải thở dài.

Quý Hàn ngồi lặng một lát rồi hỏi hắn: “Vừa rồi người muốn nói gì với bốn tọa?”

Triệu Kiếm Quy hơi do dự.

Quý Hàn không biết nghĩ tới cái gì, đường mi hơi nhú lại, nói với hắn: “Người có chuyện gì cứ trực tiếp nói với ta là được, không cần giữ lại trong lòng.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Đây là chuyện trong giáo của người, ta là ngoại nhân, vốn không nên nhiều lời.”

Quý Hàn gật đầu: “Người cứ nói đừng ngại.”

Triệu Kiếm Quy: “Ngày ấy sau khi người hôn mê, Ôn trưởng lão mang người đuổi tới.”

Quý Hàn nói: “Ta biết việc này.”

“Người hôn mê bất tỉnh, câu đầu tiên lão hỏi lại là ta có sao không.” Triệu Kiếm Quy nhăn mày, “Ta vẫn cảm giác rất kỳ dị, lão hắn nên lo cho người trước mới phải? Sau đó lão cũng chỉ tùy tiện nhìn người một cái, tựa như không hề lo lắng.”

Quý Hàn mơ hồ thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Nguyên lai là chuyện này.”

Triệu Kiếm Quy hỏi hắn: “Rất bình thường sao?”

Quý Hàn: “Rất bình thường.”

Triệu Kiếm Quy rất là khó hiểu.

Quý Hàn nói: “Ôn trưởng lão vốn không thích ta, không ít người trong giáo đều biết.”

Triệu Kiếm Quy có hơi kinh hãi: “Lúc đó sẽ không phải là hắn.....”

Quý Hàn nhẹ nhàng lắc đầu: “Sẽ không, tuy lão không thích ta, nhưng vẫn chưa ngu xuẩn đến mức chủ động đi giết ta.”

Song phương im lặng hồi lâu, Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ta có thể hỏi Vì sao lão không thích người không?”

Càng biết rõ quan hệ trong Ma Giáo, Hạo Nhiên Minh càng có lợi.

Chẳng qua Triệu Kiếm Quy vẫn có điều nghi hoặc, Tiểu Lâm chưa bao giờ báo việc này cho Minh giáo, nên đến hắn cũng không biết Ma Giáo trưởng lão cùng giáo chủ lại có hiềm khích.

Thân là nội ứng chính phái, như vậy không khỏi thất trách.

Quý Hàn vẫn chưa mở miệng trả lời, Triệu Kiếm Quy đã bắt đầu cảm thấy vấn đề này càng nghiêm trọng.

“Nguyên do của việc này không mấy người trong giáo rõ, người còn là người của chính phái, chuyện này vốn không nên nói cho người.” Quý Hàn nhẹ nhàng thở ra, “Nhưng người lại là..... Ta nghĩ, nói việc này cho người cũng không sao.”

Triệu Kiếm Quy thậm chí có chút xúc động.

Quý Hàn nói: “Ta không phải nhi tử thân sinh của giáo chủ, giáo chủ tiền nhiệm chỉ là nghĩa phụ của ta.”

Triệu Kiếm Quy gật đầu: “Ta biết.”

Quý Hàn nói: “Việc này người trên giang hồ đã sớm đồn đại, còn có người nói hắn làm ác quá nhiều nên bị báo ứng, cho nên mới không duy trì được huyết mạch, nhưng các người thật ra không biết, hắn vẫn có nhi tử thân sinh.”

Triệu Kiếm Quy: “Việc này đích xác ta không biết.”

Quý Hàn: “Nghĩa phụ không hi vọng hắn chống chọi đao kiếm giang hồ, nuôi hắn đến mười tuổi còn chưa chịu dạy võ.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Hắn sinh ra mang thân phận nhi tử của giáo chủ, tránh không khỏi huyết vũ tinh phong trên giang hồ.”

Quý Hàn: “Cho nên giáo chủ liền đưa hắn ra khỏi giáo, đưa vào gia đình tầm thường..... Nghĩa phụ thà rằng cho hắn một đời tầm thường mà bình an, chứ không hi vọng hắn bước nửa bước vào giang hồ.”

Triệu Kiếm Quy nhất thời không biết phải nói gì mới tốt, hắn nghĩ nếu sư phụ không dạy hắn luyện kiếm thì hắn sẽ như thế nào, hắn không nghĩ ra được, đành phải thuận miệng cảm thán: “Coi như là cha mẹ thương con vậy.”

“Tuổi hắn xấp xỉ với ta, năm nay hắn là cũng hơn hai mươi rồi.” Về mặt Quý Hàn thoát nhìn có vẻ cô đơn, “Hắn có lẽ đã là nông phu, là tiểu thương, hoặc là văn nhân, cũng sẽ không phải là một khách nhân giang hồ thân bất do kỷ.”

Triệu Kiếm Quy rõ ràng: “Chắc chắn có không ít người cảm thấy người được món hời.”

Ma Giáo chú ý huyết mạch thừa tự, giáo chúng nếu có người vì vậy mà không thích Quý Hàn, cũng là chuyện thường.

Quý Hàn mím môi, không nói một lời.

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Có phải là người Vẫn luôn hâm mộ hắn?”

Quý Hàn lấp bắp, tựa hồ kinh hãi: “Người làm sao lại nói như vậy.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Chỉ là suy đoán lung tung.”

Hai người lại yên tĩnh một lát, Quý Hàn bỗng nhiên mở miệng: “Đôi khi.”

Triệu Kiếm Quy lặng lẽ nhìn y.

Quý Hàn thấp giọng: “Thực ra ta cũng không thích kiếm đến thế.”

Một câu nhỏ nhẹ như thì thầm, Triệu Kiếm Quy cơ hồ nghĩ rằng mình nghe lầm.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy Quý Hàn thật là đáng thương.

.....

Triệu Kiếm Quy thốt lên: “Vậy ngươi thích ta không?”

Những lời này không có trong bí kíp, hắn nghĩ rằng mình thiệt ra đã bị mớ bí kíp đó đầu độc rồi.

Quý Hàn sững sốt mất hồi lâu: “Ngươi..... Ngươi với kiếm làm sao so được.”

Triệu Kiếm Quy gật đầu, ra chiều khổ sở: “Ta hiểu rồi, vị trí của ta trong lòng ngươi còn kém hơn cả kiếm.”

Quý Hàn: “.....”

51. Chương 51

Quý Hàn lãnh tĩnh nhìn hắn: “Ngươi lại nói linh tinh.”

Triệu Kiếm Quy không quan tâm: “Ta biết, ở trong lòng ngươi, ta.....”

Quý Hàn vẫn rất trấn định: “Bồn tọa tuyệt sẽ không liêu mình đi cứu một thanh kiếm.”

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra một lát, còn chưa chờ hắn hồi hồn, Quý Hàn giống như rất là sốt ruột muốn chuyển đề tài, bỗng nhiên nói: “Có khi ta cũng nghĩ qua, nếu phụ mẫu của ta còn sống, bọn họ có nguyện ý cho ta luyện võ hay không?”

Triệu Kiếm Quy nhin không được hỏi y: “Phụ mẫu của ngươi là loại người như thế nào?”

Quý Hàn nói: “Ta không biết, ta chỉ biết bọn họ cũng là người trong giáo, còn là hảo hữu thâm giao với nghĩa phụ, còn lại..... Nghĩa phụ chưa từng nói nhiều hơn với ta.”

Triệu Kiếm Quy hiểu được.

Hắn nghĩ rằng cha mẹ Quý Hàn chắc là đã qua đời, hảo hữu thu dưỡng hài tử thay bọn họ, đây là chuyện rất thường gặp trong giang hồ.

Quý Hàn nói: “Ta chưa bao giờ nghe người trong giang hồ nhắc tới cha mẹ của ngươi.”

Một người trở thành đệ nhất kiếm khách, cha mẹ hắn nhất định sẽ hưởng nhờ danh khí của hắn.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta không biết bọn họ là ai, có người để ta trước sơn môn, sư phụ liền nhặt ta rồi đem về.”

Nói như vậy, hai người bọn họ ngược lại coi như là cùng chung cảnh ngộ.

Quý Hàn hỏi hắn: “Sư phụ ngươi nhất định đối đãi với ngươi rất tốt.”

Triệu Kiếm Quy khẽ gật đầu: “Ông ấy đối xử với ra như cha ruột.”

Quý Hàn không nói.

Triệu Kiếm Quy không biết hắn nói gì sai, hắn chỉ có thể hồi hộp nhìn chăm chú vào Quý Hàn, Quý Hàn hơi nhíu mi, bỗng nhiên lại hỏi hắn: “Ngươi có sư huynh đệ không?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta có ba người sư đệ sư muội.”

Quý Hàn: “Ngươi là đại sư huynh?”

Triệu Kiếm Quy gật đầu: “Quanh năm ta dạo chơi bên ngoài, nhị sư đệ làm bộ khoái ở Lục Phiến môn, tam sư muội gả vào Dược tiên cốc, hiện nay trong môn phái chỉ có tiểu sư đệ cùng sư phụ.”

Quý Hàn đối với chuyện này tựa hồ cảm thấy rất là hứng thú: “Có vẻ quan hệ của các người rất tốt.”

“Mấy người chúng ta đồng thời nhập môn, tuổi tác cũng xấp xỉ, cách đây không lâu vẫn còn nô đùa với nhau.” Triệu Kiếm Quy nói, “Chỉ có tiểu sư đệ tới muộn, tuổi của nó so với người còn có thể nhỏ hơn một giáp, tới nay vẫn phải để sư phụ dỗ dành rồi mới bằng lòng..... Uống thuốc.”

Còn chưa có nói xong, Triệu Kiếm Quy đã nhin không được hơi hơi cong khóe môi.

Độ cong thế này hiển nhiên vẫn chưa thể tính là một nụ cười, nhưng so với lúc trước cứng nhắc “Tươi cười”, thì đúng là cảnh đẹp ý vui hơn nhiều.

Quý Hàn không biết hẳn vui vì nhớ lại chuyện cũ trong sư môn, hay là cười y như tiểu sư đệ phải đợi dỗ dành mới chịu uống thuốc.

Y đã có cảm xúc không nói nên lời chẳng rõ tại sao.

Triệu Kiếm Quy: “Có vẻ người rất hứng thú với chuyện trong sư môn của ta.”

Quý Hàn nói: “Ta không có sư huynh đệ, nhất thời hiểu kì mà thôi.”

Triệu Kiếm Quy ngăn ra: “Hài tử kia Không phải chẳng cách biệt tuổi tác với người lắm hay sao?”

Hài tử đồng trang lứa, lúc nào cũng dễ kết giao thành bằng hữu, huống chi dựa vào quan hệ của hai người thì hẳn là phải thân như huynh đệ mới đúng.

Biểu cảm của Quý Hàn đã có vẻ khó chịu: “Từ năm ta cầm được kiếm, cả ngày đều ở trong phòng luyện công, hẳn không tập võ, ta thật sự không rảnh đi gặp hẳn.”

Triệu Kiếm Quy đã nhăn mi: “Lúc không luyện kiếm thì có thể chơi một chút mà.”

Quý Hàn lại nhẹ nhàng băng quơ: “Nghĩa phụ không thích ta gặp hẳn.”

Triệu Kiếm Quy đã không biết còn có thể lại nói những gì mới tốt.

Hắn thậm chí cảm thấy lòng mình như quặn thắt, theo bản năng nghĩ ngợi, có lẽ giáo chủ tiền nhiệm không đối xử với Quý Hàn tốt như những gì hắn tưởng tượng.

Quý Hàn nói: “Ta chỉ nhớ rõ khi còn bé, có lúc ta không chịu luyện công, nghĩa phụ vì dỗ ta, chỉ cần kiếm thuật của ta có tiến bộ một chút, nghĩa phụ sẽ sai người mua đồ ngọt về.”

Triệu Kiếm Quy theo bản năng bật hỏi: “Hạt thông đường?”

Quý Hàn đáp: “Khi đó ta bắt quá mới sáu bảy tuổi, thích nhất là hồ lô đường, ăn vừa ngon lại còn đẹp, bắt quá khi ta lớn hơn một chút, hiểu được bản thân luyện kiếm thì không thể ăn nhiều đường, chút đồ dành này cũng mất đi.”

Triệu Kiếm Quy lẳng lặng ghi nhớ.

Ừm, Quý Hàn thích hồ lô đường.

52. Chương 52

Đại thị nữ nhẹ nhàng gõ cửa.

Diêm đại phu đã đến đổi được cho giáo chủ, gã không thích người khác nhìn, Triệu Kiếm Quy đành phải đi ra ngoài cửa chờ.

Tiểu Lâm cùng đại thị nữ đều đứng hầu ngoài hành lang, Triệu Kiếm Quy nghĩ tới nghĩ lui, nhin không được hỏi hai người một câu: “Mấy ngày nay ta có thể xuống núi đi dạo không?”

Đại thị nữ chần chờ nói: “Chuyện này Triệu công tử vẫn nên đi hỏi qua giáo chủ đi.”

Triệu Kiềm Quy gật đầu, hần nghĩ rằng chính mình chung quy không phải là người trong Ma Giáo, đại thị nữ có vẻ như lo hần xuống núi rồi bỏ chạy, hoặc là truyền tin gì đó cho Hạo Nhiên Minh.

Tiểu Lâm hiếu kỳ hỏi: “Triệu đại hiệp, ngài muốn xuống núi làm gì?”

Triệu Kiềm Quy do dự: “Ta..... Đi mua vài thứ.”

Đại thị nữ nói: “Triệu công tử thiếu những gì, ta sai người đi mua là được.”

Triệu Kiềm Quy nhăn mày: “..... thôi.”

Diêm đại phu đã đổi được xong, gã cơ hồ không có gì để nói với Quý Hàn, trướng mặt thối đi ra cửa, lạnh lùng nhìn quét qua đại thị nữ, sai nàng cùng Tiểu Lâm đi lấy vài bó cùng nước ấm lau máu cho sạch.

Hai người vào phòng, Triệu Kiềm Quy cũng muốn theo vào.

Lúc hần đi đến bên cạnh Diêm đại phu, Diêm đại phu bỗng nhiên nhẹ giọng nói một câu.

“Ta nghĩ ngươi cũng không thích hần.”

Triệu Kiềm Quy dừng bước.

“Ngươi đối với hần..... Bất quá là xuất phát từ áy náy.” Diêm đại phu nói, “Mà hần đối với ngươi, cũng chỉ là áy náy cùng trách nhiệm mà thôi.”

Triệu Kiềm Quy lạnh lùng nhìn gã: “Ngươi có ý tứ gì?”

Diêm đại phu khẽ cười: “Hai người các ngươi thật sự rất thú vị.”

Triệu Kiềm Quy vốn đã không thích người này, hiện nay sự chán ghét trong lòng hần lạnh lẽo tăng thêm vài phần.

Tiểu Lâm đã chạy ra cửa còn quay lại vẫy tay với Triệu Kiềm Quy: “Triệu đại hiệp, giáo chủ bảo ngài tiến vào.”

Triệu Kiềm Quy liếc nhìn Diêm đại phu, quyết chí không đếm xỉa đến gã nữa, xoay người đi vào trong phòng.

Quý Hàn cho đại thị nữ cùng Tiểu Lâm lui xuống, bỗng nhiên mở miệng nói với hần: “Ta đã nghe được.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Người có nội lực thâm hậu, tai mắt vốn linh hoạt nhanh nhạy hơn người thường.

Quý Hàn nói: “Gã là quái nhân, nhưng y thuật đúng là rất tinh xảo.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Gã cũng là người trong giáo?”

Quý Hàn lắc lắc đầu: “Gã vẫn chưa nhập giáo, vào lúc nghỉ phụ bệnh nặng, trong giáo có người mời gã từ Dược tiên cốc đến, đáng tiếc gã nói gã chữa người bệnh chứ không chữa người chết Dù có thế nào cũng không cứu được tính mạng nghĩa phụ.”

Triệu Kiềm Quy cuống quýt nói: “Ta không nên hỏi chuyện này.”

Quý Hàn thở dài một hơi.

“Ta nghe Tiểu Lâm nói ngươi muốn xuống núi đi dạo.” Quý Hàn nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không ngăn cản ngươi, chẳng qua các trưởng lão trong giáo nhất định không yên lòng, ta đành phái vài tùy tùng đi theo ngươi vậy.”

Triệu Kiềm Quy gật đầu.

Quý Hàn nói: “Thực ra dựa vào công phu của ngươi, có phải người theo ngươi cũng không có tác dụng gì, nếu ngươi muốn đi thì không ai có thể ngăn được.”

Triệu Kiềm Quy không nói.

Hần thật sự chỉ muốn đi dạo đơn thuần mà thôi, vì sao bỗng nhiên lại giống như hần muốn bỏ trốn thế này.

May mà hần đọc đến thông hiểu đạo lý hai cuốn bí kíp kia.

Quý Hàn tựa hồ còn muốn nói thêm gì nữa.

Triệu Kiềm Quy đành liếc một phen cầm lấy tay y.

Triệu Kiềm Quy: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ trở về đúng hẹn.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy: “Ta đáp ứng người, mỗi ngày đến giúp người uống thuốc.”

Quý Hàn: “Không cần”

Triệu Kiềm Quy: “Ta tuyệt sẽ không bỏ rơi người.”

Động tác của Quý Hàn cứng ngắt, y muốn rút tay ra: “Người rất buồn nôn”

Triệu Kiềm Quy nói: “Lời chân tình.”

Hần lại siết chặt tay Quý Hàn.

Quý Hàn cố gắng giả dụ: “Ta không muốn nghe người nói lời chân tình.”

Triệu Kiềm Quy: “Hay là người thích lời đường mật hơn?”

Quý Hàn: “Không, bổn tọa không muốn nghe.”

Triệu Kiềm Quy nghĩ nghĩ, nói: “Dưới núi không có ai dễ nhìn.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy nói: “Nên dù bọn họ cho ta mười thùng vàng, ta cũng sẽ tuyệt đối không chạy trốn.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy bỗng nhiên thâm tình chân thành nói: “Nguyên chiếm được chân tình một người, tay này thành xương trắng cũng không buông.”

Quý Hàn: “..... Câm miệng.”

Y chịu thua để mặc tay mình bị Triệu Kiềm Quy siết như vậy.

Triệu Kiềm Quy nói: “Ta đã chiếm được.”

53. Chương 53

Rốt cuộc Triệu Kiềm Quy vẫn rời khỏi Ma Giáo mà hạ sơn.

Theo sau hần là vài hộ vệ của Quý Hàn và Hoa hộ pháp, Quý Hàn nói với hần những người này đều là tâm phúc của y, tuyệt sẽ không làm khó dễ hần, hần không cần phải lo lắng.

Dưới ngọn núi mà Ma Giáo tọa lạc là một tiểu trấn, trong trấn phần lớn đều là gia quyến của giáo chúng Ma Giáo, thôn trấn coi như đông đúc, còn đúng lúc bọn họ mở hội chùa, trên đường đầy các tiểu quán, người trong thôn náo nức rộn ràng.

Không ít người quen biết Hoa hộ pháp, lúc chào hỏi với nàng thì không khỏi quay sang chào hỏi cả Triệu Kiềm Quy vài lần, có người còn như thấy bọn họ trai tài gái sắc rất xứng đôi nên lớn gan vừa cười vừa hỏi: “Hoa hộ pháp rốt cuộc cũng gả chồng?”

Hoa hộ pháp liếc nhìn người nọ: “Vệ Kỳ! Vệ Tam nhi! đừng nói lung tung, cẩn thận bị giáo chủ cắt đầu lưỡi.”

Vệ Kỳ khó hiểu: “Chuyện này có can hệ gì với giáo chủ?”

Hoa hộ pháp chỉ chỉ Triệu Kiềm Quy, vẻ mặt cao thâm bí hiểm: “Người của Giáo chủ.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Vệ Kỳ bừng tỉnh đại ngộ.

Xung quanh có người nghe động tĩnh, liền đồng loạt quay đầu lại nhìn theo hắn.

Triệu Kiềm Quy cứng mặt, bị bọn họ nhìn nhìn như vậy có chút hoảng hốt, liền rũ mắt bỏ đi, giả vờ đang nhìn xem một quầy hoa quả bên đường.

Chủ quầy hỏi: “Vị công tử này thích cái gì?!”

Triệu Kiềm Quy chưa kịp đáp.

Hoa hộ pháp ở phía sau nói: “Tùy tiện xem mà thôi.”

Chủ quầy cầm lên một giỏ hoa quả, dứt khoát nhét vào lòng Triệu Kiềm Quy.

Triệu Kiềm Quy sửng sốt: “Người này.....”

Chủ quầy: “Công tử không cần khách khí! đây là tiểu nhân tặng ngài!”

Triệu Kiềm Quy: “..... A?”

Chủ quầy: “Công tử còn thích cái gì, cứ cầm đi!”

Triệu Kiềm Quy: “chuyện này..... Vô công bất hưởng lộc.....”

Phía sau bỗng nhiên lại có người kêu hắn: “Vị công tử này!”

Hắn xoay người, đột nhiên có ai đó cầm một con gà mái mơ bị trói chặt ném vào lòng hắn

Triệu Kiềm Quy: “..... Đây lại là?”

Người nọ nói: “Nghe nói giáo chủ mới bị thương, công tử cầm về bồi bổ cho giáo chủ!”

Triệu Kiềm Quy: “Không.....”

Người nọ nói: “Công tử không cần nói lời cảm tạ! công tử vui vẻ là được!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Triệu Kiềm Quy bị một đám người vây quanh, đã không muốn nói nữa.

Hoa hộ pháp nhin không được bật cười thành tiếng.

Vệ Kỳ nhìn lên rồi lại xuống, tỉ mỉ đánh giá Triệu Kiềm Quy hồi lâu, sau đó mới nói với Hoa hộ pháp: “Được nha, vóc người này, ánh mắt của giáo chủ thiệt không tồi.”

Hoa hộ pháp gật đầu: “Đúng là không tồi, nhìn trúng cả đệ nhất kiếm khách.”

Vệ Kỳ: “..... Người nói cái gì?”

Hoa hộ pháp chỉ chỉ Triệu Kiềm Quy, cười nói: “Người không cảm thấy nhìn hắn rất là quen mắt sao?”

“Hắn là Triệu.....” Vệ Kỳ nghẹn, thở dài, “Khẩu vị của Giáo chủ, phạm nhân chúng ta, thật sự không thể lý giải a.”

54. Chương 54

Lúc đi lên con đường núi để quay về Ma Giáo thì Triệu Kiếm Quy nghĩ thầm, may là Quý Hàn phái hộ vệ đi theo hắn, bằng không thì một đồng lớn mấy thứ linh tinh này, hắn thật không biết phải mang về Ma Giáo như thế nào.

Hoa hộ pháp đi bên cạnh còn cảm khái: “Chuyến này thật sự là thu hoạch không tồi nha.”

Triệu Kiếm Quy không đáp lời nàng.

Trong tay hắn cầm một xâu kẹo hồ lô, còn có trống bỏi mà chủ quây kệ bên cổ gắng nhét cho hắn.

Gia quyến của mọi người trong Ma Giáo, thật sự là rất..... nhiệt tình.

Hắn không biết nên để mấy thứ này ở đâu, cuối cùng mấy hộ vệ đem rau xanh cùng gà mái mơ vào phòng bếp, những thứ còn lại thì đem vào phòng Quý Hàn.

.....

Triệu Kiếm Quy không ngờ Quý Hàn đã có thể xuống giường đi lại, Tiểu Lâm đỡ y, đang tản bộ trong viện.

Quý Hàn nhìn các hộ vệ vác bao lớn bao nhỏ gì đó vào, ngẩn ngơ một lát, ngạc nhiên nói: “Đây đều là người mua về?”

Triệu Kiếm Quy: “Không phải.....”

Hoa hộ pháp nói: “Đây đều là người trong trấn dưới núi tặng cho.”

Quý Hàn khó hiểu nói: “Vì sao bọn họ lại tặng mấy thứ này?”

Hoa hộ pháp: “À, bọn họ nghe nói Triệu công tử là người của giáo chủ, khó tránh khỏi có chút kích động, cho nên liền –”

Quý Hàn: “Người của ai cơ?!”

Hoa hộ pháp chậm rãi nói: “Tất nhiên là của giáo chủ ngài –”

Quý Hàn: “Ăn nói linh tinh!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hoa hộ pháp: “Nhưng mà ngày ấy –”

Quý Hàn trợn mắt với nàng: “Người lại lắm miệng, bốn tọa nhỏ lưỡi người!”

Hoa hộ pháp che che miệng, giống như là đang cười.

Quý Hàn nhìn mấy thứ dưới đất: “Đi ra ngoài! Mấy thứ này cũng ném ra ngoài!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hộ vệ đành phải chuyển hết đồ vật ra ngoài.

Quý Hàn chỉ Triệu Kiếm Quy nói: “Về sau không cho người xuống núi nữa!”

Triệu Kiếm Quy thật không rõ y tức giận vì cái gì.

Hoa hộ pháp đã nhin không được bật cười lên.

Quý Hàn lạnh lùng liếc nàng: “Cười cái gì! Người cũng cút ra ngoài cho bốn tọa!”

Hoa hộ pháp trừng mắt nhìn Triệu Kiếm Quy, rồi che mặt cười kéo Tiểu Lâm đi ra ngoài.

Triệu Kiếm Quy cúi đầu nhìn kẹo hồ lô cùng trống bỏi trong tay, lẳng lặng giấu hai tay ra sau lưng.

Tâm tình Quý Hàn tựa hồ như bị kích động quá mức, tránh không được ho khan vài tiếng, thoáng nhìn còn thấy Triệu Kiếm Quy như đang giấu diếm cái gì thì lại tức giận.

“Người còn cầm cái gì trong tay đó!” Quý Hàn nói, “Bốn tọa đã nói người ném hết ra ngoài!”

Triệu Kiếm Quy ủy khuất: “Nhưng cái này là ta bỏ tiền ra mua!”

Tuy nói là tên bán kẹo kia đòi chết đòi sống không chịu lấy tiền, nhưng hắn vẫn cứng rắn nhét mấy đồng cho cậu ta.

Quý Hàn cau mày nhìn hắn: “Người mua? Người mua cái gì?”

Triệu Kiếm Quy không đáp.

Quý Hàn hạ giọng nói: “Đưa ra.”

Triệu Kiếm Quy rất là miễn cưỡng đưa tay phải ra.

Trong tay hắn cầm một xâu kẹo hồ lô.

Quý Hàn nao nao: “Người xuống núi là để mua thứ này?”

Triệu Kiếm Quy không nói gì.

Quý Hàn thở dài, dường như có chút bất đắc dĩ: “Ta nói trước đây ta thích thứ này, nhưng ta đã qua cái tuổi ấy rồi.”

Triệu Kiếm Quy nghe y nói như vậy, liền muốn rút tay về.

“Người đợi đã.” Quý Hàn nói, “Đây là tâm ý của người, người mua cho ta, ta rất vui.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn nói: “Đưa kẹo hồ lô cho ta Tay kia của người còn giấu cái gì?”

Triệu Kiếm Quy đành thò tay còn lại ra.

Khi hắn mua kẹo hồ lô, gã bán rong kẻ bên nhất định nhét cả trống bỏi cho hắn.

Quý Hàn nói: “Trống bỏi.”

Triệu Kiếm Quy gật gật đầu.

Quý Hàn: “Người có ý gì?”

Triệu Kiếm Quy: “Cái gì?”

Quý Hàn bỗng nhiên lại trở mặt.

“Người đi ra ngoài.” Quý Hàn âm trầm nói, “Bồn tọa không phải hài tử ba tuổi!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Người này, thật đúng là âm tình bất định.

Hắn xám xịt cúi đầu đi ra ngoài.

Quý Hàn nói: “Quay lại đây!”

Triệu Kiếm Quy ủy ủy khuất khuất xoay người sang chỗ khác.

Quý Hàn mặt không chút thay đổi nhìn hắn, động tác cứng nhắc đưa tay với hắn.

Quý Hàn: “Để kẹo hồ lô lại, người đi ra ngoài.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

55. Chương 55

Triệu Kiếm Quy không rõ hẳn rốt cuộc là đã làm sai cái gì, hẳn căn bản chưa từng nói lời nào ám chỉ Quý Hàn là hài tử ba tuổi, vì sao Quý Hàn lại nghĩ như thế?

Hắn thật sự là đoán không ra.

Triệu Kiếm Quy đi ra bên ngoài, liếc nhìn liền thấy Hoa hộ pháp đứng dưới tàn cây, còn nhìn hắn cười.

Triệu Kiếm Quy hỏi nàng: “Tiểu Lâm đi đâu vậy?”

Hắn thật có một bụng nghi vấn, cần Tiểu Lâm đến nói cho hắn biết đáp án.

Hoa hộ pháp lại hỏi lại hắn: “Giáo chủ thế nào rồi?”

Triệu Kiếm Quy thở dài: “Ta không rõ.”

Hoa hộ pháp: “Ngươi không rõ?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Giáo chủ của các ngươi thật là âm tình bất định.”

Hoa hộ pháp cười vang.

Triệu Kiếm Quy nhíu mày nhìn nàng: “Ngươi đang cười cái gì?”

Hoa hộ pháp: “Ta đang cười hai tiểu ngốc tử.”

Triệu Kiếm Quy: “Tiểu ngốc tử?”

Hoa hộ pháp: “Giáo chủ chẳng những không tức giận, còn rất vui vẻ, rất là vui vẻ.”

Triệu Kiếm Quy không khỏi ngẩn ra.

Lời này lại có ý tứ gì?

Hoa hộ pháp nói: “Triệu công tử, có chuyện, còn thỉnh ngài đi nói cùng giáo chủ một tiếng.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Chuyện gì?”

Hoa hộ pháp: “Vệ đường chủ của Phi Ưng đường đã đến dưới núi chờ giáo chủ triệu kiến.”

Triệu Kiếm Quy: “Chính là cái người kia Vệ Tam nhi?”

Hoa hộ pháp khẽ cười: “Không ngờ Triệu công tử còn nhớ, hẳn là Vệ Kỳ, trong bảy mươi hai đường chủ của giáo phái thì xếp thứ ba.”

Triệu Kiếm Quy: “Cho nên các ngươi gọi hắn là Vệ Tam nhi.”

Hoa hộ pháp gật gật đầu.

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Quý Hàn ở trong đó, vì sao ngươi không tự nói?”

Hoa hộ pháp: “Giáo chủ đang nổi nóng, ta không dám đi.”

Triệu Kiếm Quy càng thêm khó hiểu: “Ngươi mới vừa nói.....”

“Đó là với ngài, không phải với chúng ta.” Hoa hộ pháp trừng mắt nhìn, “Ta đâu có muốn vô duyên vô cớ bị mắng.”

56. Chương 56

Triệu Kiếm Quy đành phải quay vào.

Quý Hàn đã trở về phòng, ngồi bên cạnh bàn, đang nhìn râu kẹo hồ lô trong tay, còn ngơ ngơ ngác ngác.

Triệu Kiếm Quy lên tiếng hỏi y: “Người không định ăn sao?”

Không ngờ Quý Hàn lại bị hấn dọa hết hồn.

“Người vào lúc nào?” Quý Hàn nói, “Làm sao ta không nghe thấy.”

Triệu Kiếm Quy hơi hơi nhú mi: “Người suy nghĩ cái gì? Làm sao lại không nghe thấy tiếng bước chân.”

Đối với người luyện võ mà nói, này thật sự là có hơi khác thường.

Quý Hàn: “Ta.....”

Y gục đầu xuống, tựa hồ là không muốn nói.

Triệu Kiếm Quy sợ y lại nổi giận không lý do, đành đứng ở cạnh cửa xa xa mà nói với Quý Hàn: “Hoa hộ pháp bảo ta báo với người, nàng nói Phi Ứng đường Vệ đường chủ đã đến chân núi, chờ người triệu kiến.”

Quý Hàn: “Vì sao nàng không tự mình vào báo với ta?”

Triệu Kiếm Quy: “Nàng sợ người tức giận.”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiếm Quy dè dặt hỏi: “Người..... Người đang tức giận?”

Quý Hàn trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên cả giận nói: “Người hại bổn tọa mất hết mặt mũi!”

Triệu Kiếm Quy: “A?”

Quý Hàn: “Những người đó miệng rộng vô cùng, nếu như truyền ra ngoài giang hồ”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện hấn bịa về Ba Sơn đại hiệp cùng Mạc Bắc nhị kiệt.

Quý Hàn: “Chỉ sợ qua mấy ngày, trên giang hồ mọi người đều biết người cùng ta.....”

Y nói không được nữa.

Triệu Kiếm Quy cẩn thận ngẫm nghĩ, hắn nhớ những người đó tựa hồ cũng không biết hấn rốt cuộc là ai, hấn cũng chưa từng nghe thấy ai gọi được tên của hấn.

Triệu Kiếm Quy vội vàng an ủi Quý Hàn: “Người yên tâm, bọn họ không biết ta là ai.”

Sắc mặt của Quý Hàn lại như càng thêm không tốt.

Quý Hàn: “Vậy càng không xong, chỉ sợ không được mấy ngày, trên giang hồ sẽ truyền ra một tin khác.”

Triệu Kiếm Quy khó hiểu: “Tin gì?”

“Ma Giáo tân giáo chủ tuổi còn trẻ –” Quý Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vậy mà đã dưỡng một nam sủng.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Triệu Kiếm Quy vẫn rất khó hiểu.

Này hai chuyện thoát nghe thấy chẳng khác nhau là mấy, vì sao Quý Hàn lại phản ứng dữ dội như vậy.

Hắn nhin không được mở miệng hỏi.

Quý Hàn trả lời hấn: “Đương nhiên không giống nhau.”

Triệu Kiếm Quy: “Không giống nhau chỗ nào?”

“..... Dù sao cũng là không giống nhau.” Quý Hàn nói quanh co một câu, bỗng nhiên cất cao giọng, “Người..... Người mới vừa nói ai ở dưới chân núi chờ?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Nghe nói là Phi Ứng đường Vệ đường chủ của các người.”

Quý Hàn triệu hộ vệ ngoài cửa đến, sai bọn họ đi đưa Vệ Kỳ hồi giáo.

Sau đó hai người cứ ngồi như thế mà ngốc lạng, thật sự có hơi xấu hổ.

May mà Vệ Kỳ đến rất nhanh.

Gã đã chờ ở dưới chân núi hồi lâu, được gọi là chạy lên liền.

Vệ Kỳ thấy Quý Hàn, trước tiên tiến lên cẩn thận quan sát y hồi lâu, lúc này mới mở miệng.

Vệ Kỳ trầm ngâm nói: “Nguyên lai giáo chủ là như vậy.”

Quý Hàn ngắt ra: “..... Cái gì?”

“Không ngờ ngài thế mà thích nam nhân.” Vệ Kỳ đầy mặt đau khổ, “Ngài nên suy xét thuộc hạ trước mới đúng a!”

Quý Hàn: “.....”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Vệ Kỳ nói: “Người với ta nhiều năm tình nghĩa, thế mà còn kém cái gã mới gặp mấy ngày”

Gã mà nói còn chưa nói xong, Quý Hàn đã cắt lời gã.

“Vệ đường chủ.” Quý Hàn nói, “Người chớ quên chính sự.”

Vệ Kỳ vẫn thập phần ủy khuất: “Nguyên lai giáo chủ người thích kiểu hũ nút.”

Quý Hàn cả giận nói: “Vệ Kỳ!”

Vệ Kỳ vội vàng cười hì hì nói: “Giáo chủ yên tâm, lần này hồi giáo, thuộc hạ cũng mang theo ý trung nhân trở về.”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Quý Hàn vẫn lạnh lùng nhìn hấn.

Vệ Kỳ nói: “Giáo chủ, đến, chúng ta nói chính sự.”

Quý Hàn hừ lạnh một tiếng, hai người lục tục hàn huyên một ít chuyện vặt trong giáo, Triệu Kiềm Quy nghe đến chán, Quý Hàn bỗng nhiên mở miệng nói với hấn: “Ta đã tới giờ uống thuốc rồi.”

Triệu Kiềm Quy thoáng ngắt ra, lại rất mau hiểu rõ.

Quý Hàn muốn đuổi hấn đi.

Hấn chung quy không phải người trong Ma Giáo, bọn họ bàn luận một ít chuyện cơ mật, tất nhiên không thể để hấn ngồi đó mà nghe.

Triệu Kiềm Quy gật đầu đáp ứng: “Ta đi mang dược tới cho người.”

Hấn đi ra cửa, lòng mang một ít tâm cơ.

Chuyện cơ mật của Ma Giáo, phần lớn đều có can hệ đến chính phái.

Hấn lo lắng Hạo Nhiên Minh sẽ xảy ra chuyện, hay là Ma Giáo muốn gây bất lợi cho Hạo Nhiên Minh? Hấn đi ra khỏi phòng rồi lại lặng lẽ vòng lại, trốn trong tán cây đại thụ vươn ra trên phòng.

Võ công của Quý Hàn chung quy vẫn hơi kém hấn, nếu hấn cẩn thận che giấu khí tức, Quý Hàn chắc chắn không thể phát hiện.

Hấn quả nhiên nghe hai người nhắc tới Hạo Nhiên Minh.

Người nói chuyện là Vệ Kỳ.

“Vô lâm đại hội vào hai tháng sau sẽ tổ chức.” Vệ Kỳ nói, “ở Bạch Thương thành.”

Quý Hàn chưa đáp lời.

Vệ Kỳ lại nói: “Đến lúc đó những nhân vật mấu chốt trong chính đạo đều sẽ tụ về, đà chủ của phân đà Bạch Thương đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ sẽ tụ tập ở Bạch Thương nhai, phía sau núi có một mật đạo, nổi thẳng lên đỉnh núi.”

Quý Hàn thản nhiên nói: “Bổn tọa biết.”

Vệ Kỳ: “Khi bọn họ tổ chức vô lâm đại hội, chúng ta sẽ bố trí cạm bẫy trong núi.....”

Hành lang bên ngoài chợt truyền đến bước chân.

Có người đến.

Triệu Kiếm Quy chỉ có thể vội vàng đề khí vụt ra sân, đến ngoại viện, quay đầu nhìn thì thấy hóa ra là đại thị nữ đem nước trà đến.

Triệu Kiếm Quy nghĩ, Quý Hàn bảo hắn đi lấy được trở về, nếu hắn đi quá lâu không chịu về, nói không chừng sẽ làm cho Quý Hàn hoài nghi.

Hắn vội vàng chạy đi, nội tâm là một mảnh hỗn loạn.

Ma Giáo quả thật muốn bắt đầu đối phó với Hạo Nhiên Minh.

Quý Hàn đối tốt với hắn, nhưng rốt cuộc y vẫn là Ma Giáo giáo chủ.

Tuy nói hắn sớm biết chuyện sẽ đến bước này, nhưng không biết vì sao thời điểm này đến, lòng hắn lại không thể không cảm thấy mất mát.

57. Chương 57

Diêm đại phu đang sắc thuốc.

Gã không thích có người nhìn gã chữa bệnh, cũng không thích người khác giúp gã sắc thuốc, tự mình sáng sớm phẩy quạt nổi lửa, lúc này nghe thấy Triệu Kiếm Quy tiến vào cũng chỉ bắt quả thoáng nhướng mắt, coi như lười dầy dưa với hắn.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta tới lấy được.”

Diêm đại phu: “Chưa xong.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Còn phải đợi bao lâu?”

Diêm đại phu: “Xong ngay.”

Triệu Kiếm Quy đành phải chờ.

Hắn nghĩ rằng mình phải mau chóng báo việc này cho Tiểu Lâm biết, để nhờ Tiểu Lâm truyền tin về Hạo Nhiên Minh, chắc chắn không thể để đại kế của Ma Giáo hoàn thành.

Thuốc còn chưa sắc xong.

Trong lòng Triệu Kiếm Quy khó chịu, rất muốn kiểm người nói chuyện. Hắn nhớ Quý Hàn từng nói Diêm đại phu xuất thân từ Y Tiên cốc, cũng có thể là sư huynh đệ với phu quân của tam sư muội, liền mở miệng dò hỏi: “Diêm đại phu, người đến từ Y Tiên cốc sao?”

Diêm đại phu nhìn liếc qua hắn, không thèm trả lời.

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Không biết người theo sư phụ nào?”

Diêm đại phu đã rót thuốc ra chén.

Triệu Kiếm Quy: “Chắc là người có biết thần y Mạc Thanh Phong trong cốc?”

Diêm đại phu ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt sâu cay: “Chuyện của ta, người không cần quản.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Diêm đại phu bỗng nhiên lui ra phía sau một bước, lại rũ mắt hạ giọng: “Thuốc đã sắc xong.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Triệu Kiếm Quy đành phải bưng chén thuốc rời đi.

Lúc hắn quay lại, Vệ Kỳ đã rời đi, Tiểu Lâm cùng đại thị nữ canh giữ ở ngoài cửa, hắn không dám quang minh chính đại nói với Tiểu Lâm chuyện này, đành phải đi vào, Quý Hàn ngồi ở bên cạnh bàn, cau mày hỏi hắn vì sao lâu như vậy mới trở về.

Triệu Kiếm Quy nói: “Thuốc sắc hơi lâu.”

Hắn vừa nghe những lời này, lòng đã sớm lạnh hơn phân nửa, giờ phút này không còn biết phải nói gì với Quý Hàn, chỉ lẳng lặng bưng chén thuốc qua, cũng ngồi xuống, nhìn Quý Hàn uống.

Quý Hàn nhấp một ngụm nhỏ, đầu mi nhất thời nhú lại một đường, nhếch môi mất một lúc rồi mới nhỏ giọng than thở rất là đáng thương: “Quá đắng đi.”

Triệu Kiếm Quy thở dài.

“Đắng cũng phải ngoan ngoãn uống hết.” Triệu Kiếm Quy nghiêm mặt nói, “Không cho đổ.”

Quý Hàn hừ nhẹ một tiếng, lại nhấp một ngụm, nhỏ giọng nói: “Ta không sợ đắng, ta cũng không có định đem đổ.”

Triệu Kiếm Quy lại thở dài, nói: “Người uống hết thuốc, ta sẽ cho người đi mua kẹo hồ lô.”

Một ngụm thuốc tiếp theo làm Quý Hàn sặc đến đỏ lẹ, khụ hồi lâu, mới vừa nổi giận vừa nói: “Không cho người xuống núi nữa!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn tựa hồ cảm thấy có gì đó sai sai, lại vội vàng nói: “Bổn tọa không có sợ đắng!”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người cứ uống hết trước đã.”

Quý Hàn trầm mặc, nhìn chằm chằm vào chén thuốc, khẽ cắn môi, rồi uống một hơi cạn sạch.

Triệu Kiếm Quy không kiềm được mà thoáng lộ ra tiểu ý, nhỏ giọng khen: “Thật sự là một đứa trẻ..... ma đầu không sợ đắng a.”

Quý Hàn: “.....”

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười nhẹ của Tiểu Lâm cùng đại thị nữ.

“Cười cái gì!” Quý Hàn tức giận dị thường, “Còn cười nữa thì tự đến Hình đường lĩnh phạt rút lưỡi!”

Ngoài cửa nhất thời không còn thanh âm.

Quý Hàn quay đầu, liền thấy Triệu Kiếm Quy tựa hồ cũng đang cười.

Ý cười đậm nhạt, hơi khó để nhận ra, Quý Hàn thoáng ngẩn ra, bỗng nhiên trợn mắt nhìn hắn.

Quý Hàn nói: “Người cũng muốn đi Hình đường à!”

Triệu Kiếm Quy không cười nữa, hắn có chút kích động.

Đó, lại đến rồi!

Cũng qua mấy ngày rồi không gặp tình huống gì có thể đối đáp theo bí kíp nha!

Tiểu Lâm chậm chạp không chịu đưa thêm bí kíp của các tiền bối viết, hắn đã bắt đầu lo rằng mình chịu không nổi nữa!

“Không cần phải đi Hình đường trong giáo.” Triệu Kiềm Quy chậm rãi nói, “Ta chỉ muốn đến ‘Hình đường’ của giáo chủ.”

58. Chương 58

Lúc đầu Quý Hàn không rõ ý tứ những lời này của Triệu Kiềm Quy, chỉ có thể nhú mày nhìn hắn, đợi đến khi trấn tĩnh lại thì không khỏi trợn mắt nhìn hắn, mở miệng nói: “Người lại nói linh tinh!”

Triệu Kiềm Quy tự hỏi hắn nói linh tinh chỗ nào, rõ ràng là bí kíp này linh tinh mà, quý mới biết mấy võ lâm tiền bối này rốt cuộc trải qua những chuyện gì rồi mới có thể viết ra những lời như vậy. Nhưng hắn không dám để lộ ra vẻ mặt quá nhiều, chỉ có thể gồng người ra vẻ thâm tình, tiếp tục tỏ vẻ chân thành, đưa mắt nhìn Quý Hàn.

Hắn đã sớm thăm dò tính tình của Quý Hàn, biết người trẻ tuổi thì da mặt rất mỏng, những lời không biết xấu hổ như vậy, y tuyệt đối đỡ không được.

Quý Hàn đón ánh mắt của hắn, quả thực á khẩu không trả lời được.

Y ngốc lạng ngồi một lát, càng nghĩ càng thấy không thích hợp, mặt cũng phải đỏ lên, vội vàng nghiêm mặt thẳng lưng nói với Triệu Kiềm Quy: “Người đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi.”

Triệu Kiềm Quy thật sự còn muốn nói thêm gì đó để chọc ghẹo y, nhưng lại lo rằng Quý Hàn vốn nóng tính sẽ tức giận, đành phải đứng lên, không nói một lời đi ra ngoài.

Quý Hàn bỗng nhiên gọi hắn lại: “Diêm đại phu nói ta mấy ngày này nên đi lại nhiều hơn.”

Bước chân của Triệu Kiềm Quy dừng lại, ngoái đầu nhìn về phía Quý Hàn, hắn không hiểu y có ý gì, chỉ có thể đợi Quý Hàn nói tiếp.

Quý Hàn lại không nói gì, hai người cứ thế ngẩn ngơ giạt mình nhìn đối phương hơn phân nửa khắc, Quý Hàn bỗng nhiên nổi giận, trầm giọng mắng: “Người cái tên ngốc tử này.”

Triệu Kiềm Quy: “..... A?”

Quý Hàn trầm mặt đuổi hắn đi ra ngoài.

Triệu Kiềm Quy một mảnh mơ hồ mà đi ra ngoài cửa, Quý Hàn lại gọi đại thị nữ vào, ngay khi đại thị nữ đi qua chỗ Triệu Kiềm Quy liền quay đầu cho hắn một ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép.

Triệu Kiềm Quy càng trở nên mơ hồ.

Hắn thấy đại thị nữ đi vào phòng rồi liền dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Lâm, Tiểu Lâm kịp thời hiểu ý, cao giọng nói: “Triệu đại hiệp, tiểu nhân đưa ngài trở về.”

Quý Hàn trong phòng hiển nhiên cũng nghe thấy, nhưng không ngăn cản.

Đến khi hai người về được phòng của Triệu Kiềm Quy rồi, Triệu Kiềm Quy xác định không có ai theo bọn họ liền vội đem chuyện mình vừa nghe nói hết ngọn ngành cho Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm kinh hãi biến sắc: “Triệu đại hiệp, việc này ta sẽ lập tức hồi báo Hạo Nhiên Minh!”

Lòng Triệu Kiềm Quy rối rắm, hắn không đáp lời.

Tiểu Lâm lại nói: “Triệu đại hiệp, người yên tâm, ta sẽ chú ý công văn gửi tới ma giáo nhiều hơn.”

Triệu Kiềm Quy gật gật đầu.

Tiểu Lâm lo nghĩ, lại lộ ra vẻ mặt khó xử: “Chẳng qua việc này cơ mật, giáo chủ chắc là sẽ giấu vãn tự đi, Hạo Nhiên Minh nếu bị một kiếp nạn này.....”

Triệu Kiềm Quy: “..... Ta sẽ chú ý nhiều hơn.”

Tiểu Lâm cầm tay Triệu Kiềm Quy thật chặt: “Triệu đại hiệp! Hạo Nhiên Minh tất cả đều dựa vào ngài!”

Triệu Kiềm Quy không nói gì.

Hắn thầm an ủi chính mình, Ma Giáo muốn gây bất lợi với Hạo Nhiên Minh, nếu hắn có thể kín đáo tìm ra mật đạo sau núi của Ma Giáo thì sẽ cứu được mấy trăm tính mạng của Hạo Nhiên Minh.

Vai mang hiệp nghĩa, hắn vốn nên như thế.

Nhưng đến khi Hạo Nhiên Minh biết kế sách của Ma Giáo, thật sẽ không cẩn thận bố trí, mượn cơ hội này phản công sao?

Đến lúc đó mấy trăm tính mạng giáo chúng Ma Giáo, sẽ tính trên đầu ai?

Hắn đã không biết nên lựa chọn như thế nào cho phải.

.....

Nhưng nói cũng đã nói xong, Tiểu Lâm đã chuẩn bị rời đi.

Gã đi ra cửa, bỗng nhiên lại vòng trở về.

“Triệu đại hiệp, còn có một chuyện.” Tiểu Lâm ấp úng nói, “Còn một chuyện, ta nên nói với ngài một câu.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Làm sao?”

Tiểu Lâm e dè nói: “Triệu đại hiệp, câu nói vừa rồi của giáo chủ có ý tứ..... Đại khái là mong ngài mỗi ngày đều y đi một vòng.”

Triệu Kiềm Quy bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Lâm lại nói: “Triệu đại hiệp, ngài phải nắm lấy cơ hội.”

Triệu Kiềm Quy: “..... Được, ta sẽ cố gắng.”

Tiểu Lâm lại nói: “Giáo phái có chỗ tuyệt mật, ngay cả ta cũng không thể đi vào, địa hình Ma Giáo phức tạp, nếu Triệu đại hiệp có thể dẫn giáo chủ đi xem chung quanh, rồi vẽ lại bản đồ địa hình sẽ giúp ích vào ngày Hạo Nhiên Minh tấn công Ma Giáo dọn sạch ác nhân.”

Triệu Kiềm Quy đã nói không nên lời.

Tiểu Lâm tựa hồ là phát giác có chỗ không đúng, liền phòng mặt dạn dỏ cẩn thận: “Triệu đại hiệp, ngài chớ quên thân phận của mình.”

Triệu Kiềm Quy nghiêm mặt: “Người không cần nhiều lời, chuyện cần nhớ ta tất nhiên sẽ nhớ.”

Tiểu Lâm gật đầu nói phải.

Gã vội vàng rời đi, bỏ lại Triệu Kiềm Quy ngồi một mình trong phòng.

Hạo Nhiên Minh cùng Tiểu Lâm, vì có thể bắt hắn lừa Quý Hàn, cũng thật hao tâm tốn sức.

Triệu Kiềm Quy chỉ cảm thấy lòng mình dần dần thất lại.

Hắn làm sao có thể quên, hắn là võ lâm danh hiệp, này hết thấy vốn là kế sách của bọn hắn.

Hắn bỗng nhiên nghe được ngoài cửa có người đi tới.

“Triệu công tử, giáo chủ có chuyện muốn nói cùng ngài.”

Thanh âm này là của đại thị nữ, Triệu Kiềm Quy bước ra mở cửa, liền thấy đại thị nữ mỉm cười với hắn.

“Giáo chủ gọi ngài mỗi sáng qua đó.” Đại thị nữ khẽ cười nói, “Đi giúp y tản bộ quanh giáo.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Người trẻ tuổi đích xác là da mặt mỏng, vừa rồi vì sao không chịu nói thẳng như thế, còn phải bắt người đến truyền lời.

Đại thị nữ che mặt cười nhìn hắn: “Triệu công tử, giáo chủ rất là thích ngài đó.”

Triệu Kiếm Quy hơi hơi nhăn mày.

“Ta biết.” Hắn trầm giọng nói, “Người nói với y, ta sẽ đến.”

59. Chương 59

Sáng sớm hôm sau, khi Triệu Kiếm Quy đi tìm Quý Hàn thì Quý Hàn đang ở trong thư phòng xử lý công vụ trong giáo, đại thị nữ đợi ở ngoài cửa, thấy hắn đến liền mỉm cười, nói: “Triệu công tử, giáo chủ ở bên trong.”

Triệu Kiếm Quy gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Quý Hàn tựa hồ đang nhét thứ gì đó dưới bàn, trước mặt y là công văn chồng chất như núi, hiển nhiên là do mấy ngày trước y bị thương không thể quản được.

Quý Hàn ngẩng đầu nhìn y, vẻ mặt ngược lại rất là bình thản tự nhiên: “Người đến.”

Triệu Kiếm Quy cũng giả bộ như chưa thấy cái gì cả, mỉm cười hỏi y: “Hôm nay người phải đối diện?”

Quý Hàn gật đầu: “Đúng vậy, ta đã sai Tiểu Lâm đi thỉnh Diêm đại phu lại đây, người cứ ngồi xuống trước.”

Triệu Kiếm Quy liền ngồi xuống chỗ đối diện Quý Hàn, không bao lâu sau thì Tiểu Lâm đưa Diêm đại phu đến.

Thư phòng vốn dĩ không phải chỗ đối diện, phòng của Quý Hàn lại ở gần đó, đại thị nữ cùng Diêm đại phu đưa Quý Hàn đi, Tiểu Lâm cũng theo hầu, gã không quên cho Triệu Kiếm Quy một ánh mắt ra hiệu.

Triệu Kiếm Quy tự nhiên sáng tỏ.

Hắn vẫn ngồi trong thư phòng, không có ai đuổi hắn đi, có lẽ là đều cho rằng hắn là người thân cận với giáo chủ, đợi đến lúc trong thư phòng không còn ai, hắn mới bước nhanh đến chỗ Quý Hàn vừa ngồi.

Vừa rồi hắn đã thấy rõ Quý Hàn giấu thứ gì đó dưới bàn.

Triệu Kiếm Quy thành danh lúc niên thiếu, hành tẩu giang hồ đã hơn mười năm, đối với mấy cơ quan bí mật cũng có nghiên cứu qua, hắn cẩn thận tìm quanh mép bàn một vòng liền phát hiện ở chân bàn được ẩn một hộp ngầm, bên trong nhét giấy cuộn, hiển nhiên là thứ mới lấy từ chân của bồ câu đưa thư ra.

Trên giấy vẽ vị trí của mật đạo sau núi mà Ma Giáo phát hiện được.

Triệu Kiếm Quy vội vàng nhìn tờ giấy mấy lần, thầm ghi nhớ trong lòng.

Hắn lo rằng Quý Hàn hoặc là người khác sẽ quay lại đây nên vội vàng trả tất cả về nguyên trạng, ngồi lại chỗ của mình, lòng thấp thỏm.

Giờ phút này trong lòng hắn giống như có hai người đang khắc khẩu, một người cảm thấy hắn làm như vậy là mười phần sai, người khác lại thấy chuyện này là hiệp nghĩa nên phải làm.

Khi lòng hắn còn tràn đầy rối rắm, Quý Hàn đã trở lại.

“Phiền người ngồi chờ một lát.” Quý Hàn trêu ghẹo hắn, “Đợi ta xem xong công văn còn cần người theo giúp ta giải sầu.”

Tâm tình của Quý Hàn tâm tình tựa hồ rất tốt, cách nói chuyện với hắn không giấu nổi sự vui vẻ.

Triệu Kiếm Quy gật đầu, chỉ cảm thấy tội lỗi trong lòng càng sâu.

Đợi khi Quý Hàn xem xong công văn rồi uống thuốc thì đã là buổi chiều.

Bọn họ cùng dùng cơm, Quý Hàn nội thương chưa lành, đi không được xa, đành chỉ dạo quanh hoa viên một vòng.

Lúc trước khi đến Ma Giáo, Triệu Kiếm Quy vẫn cho rằng Ma Giáo là nơi tối tăm đáng sợ, lúc này xem ra, hoa viên của Ma Giáo còn được chăm sóc cẩn thận hơn của Hạo Nhiên Minh.

Hai người không nói gì mà cứ đi như thế, Quý Hàn rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi hần.

Quý Hàn: “Hai ngày này người làm sao vậy?”

Triệu Kiếm Quy: “Ta.....”

Quý Hàn nhăn mày: “Nếu trong giáo có người nói bậy với người, người cứ việc nói cho ta biết.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hần biết Quý Hàn hiểu lầm, nhất thời lại không biết phải giải thích như thế nào.

Dù thế nào thì hần cũng tuyệt đối không nói ra chân tướng, đành phải chuyển đề tài.

“Mấy thích khách kia thế nào rồi?” Triệu Kiếm Quy hỏi, “Người có tra được là loại người nào phái bọn họ đến không?”

Về mặt của Quý Hàn càng thêm nghiêm nghị: “Ôn trưởng lão đòi đích thân thẩm vấn thích khách, ta không thể cự tuyệt lão.”

Triệu Kiếm Quy còn có chút hoài nghi với Ôn trưởng lão, nghe Quý Hàn nói như vậy, không khỏi cảm thấy sốt ruột: “Cho lão thẩm vấn? Đây..... Người thật tin lão sao?”

Quý Hàn nói: “Người yên tâm, ta đã cho Hoa hộ pháp đi theo coi sóc việc này, hiện nay Vệ Kỳ cũng trở lại, hai người bọn họ chắc chắn sẽ truy ra manh mối.” Ý nghĩ một chút rồi lại giải thích thêm, “Hoa hộ pháp cùng Vệ Kỳ đều là tâm phúc và thân tín của ta.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Vẫn nên điều tra càng nhanh càng tốt.”

Quý Hàn nói: “Hôm qua ta đã phân phó hần, một lát nữa chúng ta sẽ đi hỏi Vệ Kỳ xem việc này có tiến triển gì không.”

Triệu Kiếm Quy đành phải gật đầu.

Quý Hàn lo nghĩ, lại nói với hần: “Đi, ta dẫn người đi xem chỗ này.”

60. Chương 60

Triệu Kiếm Quy không nghĩ rằng Quý Hàn sẽ mang hần đến nơi này.

Mấy tầng kệ gỗ trước mặt đặt đầy những linh vị của tiền nhiệm giáo chủ Ma Giáo, chính giữa để lư hương, trong phòng có vài tia sáng rưng rọi, hương khói lượn lờ.

Triệu Kiếm Quy không biết lúc này bản thân nên nói cái gì mới tốt, đành chỉ có thể ngậm miệng đợi Quý Hàn lên tiếng.

Quý Hàn nâng mắt nhìn lên kệ, bỗng nhiên nói: “Nghĩa phụ của ta cũng có ở đó.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Vì sao người lại mang ta đến đây?”

“Không có gì.” Quý Hàn nói, “Chỉ là bỗng nhiên nhớ ra, ta đã có mấy ngày chưa tới chỗ này dâng hương.”

Y quả thực thấp một nén nhang, đi đến trước những linh vị kia, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Triệu Kiềm Quy cảm thấy cảnh tượng lúc này có hơi ngượng ngập, tuy nói nghĩa tử là nghĩa tận, nhưng bất luận như thế nào những người này đều là ma đầu Ma Giáo, hẳn tuyệt sẽ không cúi đầu với bọn họ, tiền nhiệm giáo chủ không hề nhân từ hay nương tay như Quý Hàn, người nào người nấy nhe nanh múa vuốt y như cọp.

May mà Quý Hàn hoàn toàn không có ý này.

Y lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Những tiền bối này có đến một nửa là chết trong tay chính phái.” Đường như y lo rằng Triệu Kiềm Quy hiểu lầm, liền lại bù lại một câu, “Ta cũng không phải người không rõ lý lẽ, ta biết chính phái cũng có không ít người bị giáo chúng của ta giết chết.”

Triệu Kiềm Quy nói: “Ta hiểu.”

Từ xưa chính tà không dây dưa, chuyện này là đạo lý ngàn năm bất biến.

Quý Hàn nói: “Lúc ta còn rất nhỏ, nghĩa phụ từng dạy ta một câu.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Câu gì?”

Quý Hàn: “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.”

Triệu Kiềm Quy tất nhiên cũng được nghe qua những lời này.

Trên thực tế, hẳn còn không rõ hẳn đã nghe qua câu này từ miệng bao nhiêu người.

Phiêu du giang hồ cũng không phải là tự do.

Triệu Kiềm Quy nghĩ rằng Quý Hàn nói những lời này có dụng ý, đại khái là hi vọng sau này Triệu Kiềm Quy có thể hiểu cho y, y ra tay với Hạo Nhiên Minh cũng do thân phận giáo chủ Ma Giáo, không phải do bản thân y muốn làm.

Triệu Kiềm Quy cảm thấy vốn ngôn từ của mình thoáng trống rỗng, những chuyện hẳn từng và đang làm cũng đều tránh khỏi sự ràng buộc của câu nói kia, hẳn nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ nói được một câu khô khốc: “Mệnh của người, nên do chính người nắm giữ.”

Quý Hàn lại hỏi hẳn một câu: “Một đời này của người, chẳng lẽ không có chuyện nào người bị cưỡng ép làm?”

Triệu Kiềm Quy nói không nên lời.

“Nếu thật sự là như thế, ta rất hâm mộ người.” Quý Hàn nói, “Mệnh của ta, chưa bao giờ do ta quyết định.”

Triệu Kiềm Quy hỏi: “Vì sao người lại nói như vậy?”

Quý Hàn lại quay đầu đi: “Đi thôi, chúng ta đi gặp Vệ Kỳ.”

61. Chương 61

Hai người đi về hướng khách phòng nơi Vệ Kỳ ở, Triệu Kiềm Quy cảm thấy bộ dạng này của Quý Hàn thật sự là rất không thích hợp, lại không biết nên nói những gì, đợi đến khi hai người gần như đã đến bên ngoài, Triệu Kiềm Quy bỗng nhiên nghĩ ra, nắm lấy tay áo của Quý Hàn theo bản năng.

Quý Hàn ngoái đầu nhìn lại nhìn hẳn, như có chút khó hiểu: “Người làm sao vậy?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Có thể xem như người đã mang ta đi gặp phụ mẫu người?”

Quý Hàn: “..... Người nghĩ cái gì vậy.”

Triệu Kiềm Quy thập phần cảm động: “Người yên tâm, kiếp này ta quyết không phụ người.”

Quý Hàn bất đắc dĩ: “Người cái tên này.....”

Triệu Kiềm Quy: “Ta biết, ta có bệnh.”

Quý Hàn: “Người biết mà”

Triệu Kiềm Quy ần ần tình tình nói: “Bệnh tương tư.”

Quý Hàn: “.....”

62. Chương 62

Quý Hàn lạnh lùng trừng hấn.

Triệu Kiềm Quy chỉ thấy những gì tích tụ trong lòng mấy ngày qua bị quét sạch rất nhanh, hấn bước nhanh vào sân, nhất thời tâm tình vui vẻ, thấy bên kia cửa phòng hờ khép, không đóng hẳn lại, liền nhanh tay đẩy cửa bước vào.

Phòng trong chỉ sáng mờ mờ, hấn đang muốn kêu một tiếng Vệ Kỳ, bỗng nhiên lại thấy Vệ Kỳ đang dè lên ai đó ở trên bàn, người nọ tóc tai y phục tán loạn, lộ ra một mảnh trắng nõn vai gầy, một tay bám chặt mép bàn, Vệ Kỳ từ phía sau ôm lấy, hô hấp gấp gấp hỗn loạn, cắn cắn lỗ tai y rồi thấp giọng nói gì đó. Triệu Kiềm Quy sững sờ một lát, vội vàng đóng cửa lại, lui ra phía sau vài bước, rồi nhanh chóng xoay người.

Quý Hàn đang lạnh lùng nhìn hấn.

Quý Hàn lúc trước bị hấn ghẹo cho vài câu, đang ghen một bụng tức, mặt không chút thay đổi hỏi hấn: “Người vì sao lại đóng cửa.”

Triệu Kiềm Quy đầy mặt xấu hổ, thấp giọng nói: “Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đã”

Quý Hàn hừ lạnh một tiếng: “Bên trong này còn có cái gì mà bốn tọa không nên thấy sao.”

Triệu Kiềm Quy: “Không phải.....”

Quý Hàn: “Vệ vì sao người ngăn cản ta.”

Dứt lời, Quý Hàn đã một cước đá văng cửa.

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Hai người trong phòng chắc là bị dọa không nhẹ, Quý Hàn vẫn chưa thấy rõ bọn họ đang làm trò gì, đèn đóm thì mập mờ, y còn lớn tiếng hô một câu Vệ Kỳ, sau đó liền gặp một khuôn mặt y chẳng nhận ra đang chạy loạn nhặt lấy y phục mặc vào, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh cả người, phanh một tiếng đóng mạnh cửa, quay đầu muốn đi.

Triệu Kiềm Quy đuổi theo một bước, cảm thấy rất là xấu hổ, nói: “Người.....”

Quý Hàn cả giận nói: “Người vậy mà không ngăn cản ta!”

Triệu Kiềm Quy có chút ủy khuất: “Ta rõ ràng đã ngăn cản.....”

Quý Hàn: “Người ngăn cản không có tâm!”

Triệu Kiềm Quy càng thêm ủy khuất: “Người còn muốn ta phải cản như thế nào.....”

Hấn nói xong câu đó, bỗng nhiên phát hiện Quý Hàn tuy rằng trầm mặt, khuôn mặt hình như hơi đỏ lên.

Quý Hàn nói: “Người phải kéo ta không để ta đi vào!”

Triệu Kiềm Quy: “.....”

Hai người cứ như vậy đứng ngoài sân một lúc lâu, Vệ Kỳ còn chưa đi ra, Quý Hàn bỗng nhiên vịn phần hiều kỳ nhỏ giọng hỏi: “Vệ Kỳ ngày ấy nói gã có mang theo ý trung nhân trở về, chẳng lẽ là chính là người này?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Rất có khả năng.”

Quý Hàn nói: “Người đã thấy rõ mặt, có biết đó là ai không?”

Triệu Kiếm Quy lắc đầu.

Trong phòng mù mờ, hắc vôi vàng quay đầu đi, cũng chỉ thấy rõ người nọ làn da rất trắng.

Hắn mới vừa nói thế với Quý Hàn, Quý Hàn lại bỗng nhiên đổi mặt.

“Người vì sao lại nhìn kỹ như vậy?” Quý Hàn nổi giận nói, “Vô sỉ!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn căm giận nói: “Quá vô sỉ!”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên không muốn nói thêm gì nữa.

63. Chương 63

Bọn họ đợi một lát, Vệ Kỳ rốt cuộc sửa soạn xong, mặt mũi âm trầm từ trong phòng bước ra.

Vô luận là người nào bị đánh gãy loại chuyện này, tâm tình đều sẽ không tốt.

Đợi đến lúc Vệ Kỳ thật đi tới trước mặt, Quý Hàn cùng Triệu Kiếm Quy đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, không biết phải mở miệng như thế nào.

Ba người đứng như vậy một lúc lâu, Quý Hàn bỗng nhiên mở miệng nói: “Hôm nay mặt trời thật nóng a.”

Triệu Kiếm Quy gật gật đầu: “Rất nắng.”

Vệ Kỳ: “.....”

Bọn họ lại đứng đó một lúc lâu.

Trong phòng có một người đi ra.

Người này mặc một thân thanh sam, khuôn mặt tú mỹ tinh xảo, eo nhỏ uyển chuyển như thủy xà thướt tha.

Nói vậy người này chính là tiểu tình nhân của Vệ Kỳ, Quý Hàn cùng Triệu Kiếm Quy cơ hồ lập tức liền dời ánh mắt trông xem.

Triệu Kiếm Quy nhăn mày.

Người này thoát nhìn có hơi quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

Người nọ cũng nhìn Triệu Kiếm Quy, vui vẻ nói: “Triệu đại hiệp, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này.”

Quý Hàn nhất thời quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Kiếm Quy.

Triệu Kiếm Quy nghi hoặc hỏi: “..... Người là?”

Người nọ che mặt nũng nịu: “Triệu đại hiệp, người làm sao mà lại quên người ta rồi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Được rồi, hắn nhớ ra rồi.

Này chẳng phải chính là người mà lúc trước các tiền bối võ lâm cố ý mời từ Tần Hoài giang đến để dạy hần đi sắc dụ Ma Giáo giáo chủ, đầu bài Hồng quan nhi, gọi là Ngọc Ngọc cái gì đó sao?

Người nọ vẫn nhìn hần, đôi mắt ánh hơi nước, tựa như rất là thương tâm.

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta nhớ người, người gọi là.....”

Người nọ ủy khuất nói: “Hừ, Triệu đại hiệp còn không nhớ tên tuổi của người ta cơ mà, người ta thật khổ sở.”

Triệu Kiếm Quy: “Ta.....”

Gặp mặt một lần mà thôi, hần làm sao có khả năng nhớ rõ ràng.

Quý Hàn: “.....”

Người nọ lại nói: “Người ta là Ngọc Tiên Nhi, Triệu đại hiệp đừng có quên nữa đó.”

Triệu Kiếm Quy: “Ách.....”

Quý Hàn cười lạnh.

Vệ Kỳ vội vàng tiến lên hoà giải: “Tiên Nhi, ta cùng với giáo chủ bàn vài chuyện, người trước vào nhà đi.”

Ngọc Tiên Nhi ẩn tình âu yếm nhìn gã, ngoan ngoãn gật đầu, lắc lắc eo nhỏ lại đi về phòng.

Triệu Kiếm Quy rất là lo lắng, hần nhớ Ngọc Tiên Nhi này trước đây được võ lâm tiền bối mời đến, khó tránh khỏi có biết qua nội tình của kế hoạch sắc dụ, lúc này Ngọc Tiên Nhi lại ẩn hiện trong Ma Giáo, còn trở thành ý trung nhân của Vệ Kỳ, y có thể để lộ vài chuyện cho Ma Giáo hay không

Vệ Kỳ nghiêm mặt nói: “Giáo chủ, chuyện về thích khách.....”

Quý Hàn bỗng nhiên uất nghẹn mà nói với Triệu Kiếm Quy: “Người ta đã đi rồi, người không cần mất hồn mất vía nhìn chăm chăm chỗ đó nữa.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Vệ Kỳ: “.....”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Không thể tưởng được người lại quen thuộc với hồng bài của Tần Hoài Giang, là bốn tọa xem nhẹ người.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Vệ Kỳ nhìn Quý Hàn, lại nhìn Triệu Kiếm Quy, ngữ điệu yếu ớt: “Giáo chủ, các người cứ trò chuyện, thuộc hạ vào phòng chờ các người.....”

Nói rồi, gã vội vàng xoay người muốn trốn.

Triệu Kiếm Quy rất là khó hiểu, hỏi Quý Hàn: “Người làm sao mà biết y là hồng bài của Tần Hoài Giang?”

Quý Hàn cơ hồ đã kiểm không được cơn giận trong lòng: “Danh tự Ngọc Tiên Nhi vang dội như thế, ta làm sao mà không biết!”

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra, bỗng nhiên nhỏ giọng than thở một câu: “Có vẻ người rất quen thuộc với hồng bài của Tần Hoài Giang nha, rất là quen thuộc nha.....”

Quý Hàn: “.....”

Cách đó không xa Vệ Kỳ một bước vấp cửa, suýt nữa ngã sấp mặt.

Triệu Kiếm Quy tựa hồ vẫn không cảm thấy có chỗ nào sai.

“Lúc này hỏi chuyện về thích khách mới là việc quan trọng.” Triệu Kiếm Quy nói, “Chúng ta vào đi.”

Quý Hàn: “A.”

Triệu Kiếm Quy khó hiểu: “Người làm sao vậy?”

Quý Hàn hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp.

Triệu Kiếm Quy nói: “Chúng ta vào đi thôi.”

Quý Hàn lạnh lùng mở miệng: “Ta không vui.”

Triệu Kiếm Quy nghiêm túc suy nghĩ rồi bỗng nhiên thò tay nắm lấy tay của Quý Hàn.

Quý Hàn hiển là hoảng sợ, đã cố tránh rồi cũng bị Triệu Kiếm Quy nắm lấy tay, chẳng qua y vẫn trầm mặc, không chịu mở miệng nói chuyện.

Triệu Kiếm Quy: “Ngọc Tiên Nhi tuy rằng lưu lạc phong trần, nhưng chuyện này thật không phải chuyện y có thể chọn lựa, nếu khi còn thơ ấu y có thể ở nơi trong sạch thì bây giờ tuyệt đối sẽ không xem rẻ bản thân như vậy.”

Quý Hàn lạnh lùng nhìn hắn.

Triệu Kiếm Quy nói: “Vệ Kỳ thích y, như vậy rất tốt.”

Quý Hàn đã bắt đầu cảm thấy sai quá sai.

“Y cũng giống như ta và ngươi, cũng là huyết nhục cũng có phụ mẫu sinh dưỡng, người tuyệt đối không thể bởi y ở nơi phong trần mà xem thường y, người như vậy thật không tốt, rất không tốt, dù có thế nào, chúng ta đều phải tôn trọng y.” Triệu Kiếm Quy ra vẻ nghiêm túc nói, “Đáp ứng ta, nghe lời.”

Quý Hàn: “.....”

.....

Quý Hàn: “Ngươi có bệnh.”

64. Chương 64

Quý Hàn cuối cùng cũng chịu vào phòng của Vệ Kỳ nói chuyện thích khách.

Bọn họ cùng bước vào phòng, đã thấy Vệ Kỳ cùng Ngọc Tiên Nhi đang ngồi ở một bên kê khàng trò chuyện, Ngọc Tiên Nhi có vẻ rất vui, thấy hai người đi vào lại cười với bọn họ, chủ động lảng tránh, để cho bọn họ nói chuyện chính sự.

Vệ Kỳ si ngốc nhìn Ngọc Tiên Nhi rời đi, đợi y đi hẳn rồi mới quay đầu.

Quý Hàn vẫn tỏ ra lạnh lùng.

Vệ Kỳ đành phải chủ động mở miệng: “Thuộc hạ vẫn chưa lấy được manh mối gì từ mấy người kia.”

Quý Hàn nói: “Bọn họ đóng chặt miệng thật sao?”

“Ngược lại, không phải bọn họ kín miệng.” Vệ Kỳ thở dài một hơi, “Hàn Nha thủ lĩnh giao danh sách cho bọn họ, bọn họ chỉ phụ trách việc giết người, căn bản không biết ai đã liên hệ với Hàn Nha.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Thủ lĩnh của Hàn Nha là ai?”

Vệ Kỳ lắc lắc đầu: “Hắn ở trên giang hồ không có tiếng tăm, chúng ta cũng không biết hắn là ai.”

Quý Hàn: “Đây chính là không tìm ra manh mối.”

Vệ Kỳ gật đầu: “Không tìm ra manh mối.”

Quý Hàn có lẽ là sớm liệu đến điểm này, không hề tức giận, chỉ là khẽ gật đầu, nói: “Ngươi cùng Hoa hộ pháp đã làm rất tốt.”

Khuôn mặt y tỉnh như mặt hồ không gợn sóng, tuy rằng là khen, nhưng nửa điểm khen cũng không có.

Vệ Kỳ không dám nói lời nào.

Quý Hàn đứng lên, nói chính mình đi nhiều như vậy, đã mệt mỏi, Triệu Kiếm Quy chỉ đưa y trở về, để Quý Hàn ngủ rồi hắt lại tìm hện Tiểu Lâm đến chỗ không người, nói những gì mình thu hoạch ra cho gã.

“Triệu đại hiệp, đây chính là một tin rất tốt.” Tiểu Lâm mừng rỡ như điên, “Ta đã nghĩ tới, nếu Ma Giáo muốn thừa dịp chúng ta tổ chức đại hội võ lâm để mượn cơ hội đánh lén, chúng ta cũng có thể thừa dịp hắt đánh lén để quay đầu giáo đâm một kích.”

Triệu Kiếm Quy không khỏi ngẩn ra: “Người muốn làm gì?”

“Ta nghĩ, chúng ta nếu có thể lừa họ vào kế không thành, lại từ sau đánh lén, bọn họ tất nhiên hoảng loạn vô cùng, lúc này nếu bức bọn họ ra vách núi, chuyện chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ.” Tiểu Lâm rất là kích động, “Đây chính là cơ hội tốt để tiêu diệt Ma Giáo!”

“Tiêu diệt Ma Giáo?” Triệu Kiếm Quy ngạc nhiên vạn phần, “Chúng ta không phải chỉ cần tránh khỏi bọn họ thôi sao?”

“Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, chúng ta tất nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.” Tiểu Lâm nói, “Quý Hàn đã thụ nội thương, hẳn là sẽ không quá khó đối phó, đến thời điểm đó còn cần nhờ Triệu đại hiệp chế phục cao thủ Ma Giáo, cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp.....” gã bỗng nhiên chuyển ý, “Triệu đại hiệp người không phải là..... Không nỡ hạ thủ chứ?”

“Ta.....” Triệu Kiếm Quy nhú mày, nghiêm mặt nói, “Ta tự nhiên sẽ không.....”

Tự nhiên sẽ không lưng đeo chính đạo.

Không biết vì sao, lời này hắt lại không thể nói ra.

“Như vậy là tốt rồi, ta nghĩ Triệu đại hiệp cũng sẽ không là người như thế.” Tiểu Lâm cười nói, “Ta sẽ đi truyền tin tức.”

Triệu Kiếm Quy nhìn Tiểu Lâm rời đi, đã thấy tâm loạn như ma.

Hắn thật sự là ngủ không được, đành phải thay quần áo, dạo vòng quanh viện.

Thời tiết tối nay không thích hợp cho việc tản bộ, hắt đi hai vòng, trời đãมืด mù như thể sẽ mưa.

Hắn gặp Ngọc Tiên Nhi.

“Triệu đại hiệp.” Ngọc Tiên Nhi mỉm cười hắt, “Người cũng không ngủ được sao?”

Triệu Kiếm Quy nhìn quanh, nhện không được hỏi thành tiếng: “Vệ Kỳ đâu?”

“Hắt có công vụ, không phải lúc nào cũng có thể ở cùng ta.” Ngọc Tiên Nhi chậm rãi nói, “Chẳng qua ta cũng không biết hắt đang làm những gì.”

Triệu Kiếm Quy cũng hiểu.

Chính đạo đã sớm thăm dò chức năng của các phân đường Ma Giáo, Vệ Kỳ là Phi Ưng đường chuyên tình báo, gã lúc này công chuyện bận rộn, nếu không phải đang điều tra vài thích khách kia thì cũng là gấp gáp thu thập nội tình đại hội võ lâm thôi.

Ngọc Tiên Nhi bỗng nhiên lại nói: “Triệu đại hiệp, người cứ yên tâm, ta vẫn chưa nói việc kia cho Vệ Kỳ.”

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu đó là việc chính đạo mời y đến dạy hắt cách sắc dụ Giáo chủ Ma giáo mà thôi, có chút xấu hổ, đành phải thấp giọng nói với y: “Đa tạ.”

Ngọc Tiên Nhi vẫn chỉ cười: “Triệu đại hiệp không cần khách khí.”

Hai người an tĩnh một lát, Ngọc Tiên Nhi bỗng nhiên mở miệng nói: “Triệu đại hiệp chắc đang nghĩ chuyện của giáo chủ, lúc này mới ngủ không được đi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hắn bỗng nhiên nghĩ, Ngọc Tiên Nhi vốn dĩ phong trần, đối với mấy cái chuyện tình cảm sâu xa hẳn là hiểu biết, ít nhất là thấu đáo hơn hẳn, nhin không được lên tiếng hỏi: “Nếu là người.....”

Hắn vừa cảm thấy hỏi như vậy có chút không ổn, Ngọc Tiên Nhi cũng đã mở miệng trả lời: “Nếu ta là người, tuyệt sẽ không để ý người khác.”

Triệu Kiếm Quy: “Nhưng mà thiên hạ đại nghĩa đặt ở trước mắt.....”

“Ta thích một người, vốn là chuyện của riêng ta, có can hệ gì đến đại nghĩa giang hồ nào. Bất quá.....” Ngọc Tiên Nhi khẽ thở dài, “Đại khái đây cũng là nguyên nhân vì sao ngài là đại hiệp, mà ta lại chỉ là một kĩ tử phong trần.”

Triệu Kiếm Quy nhất thời không nói gì.

“Xem ra làm đại hiệp cũng không phải là tốt.” Ngọc Tiên Nhi trầm trầm cười nói, “May mà lúc ấy ta vẫn chưa thích phải người.”

65. Chương 65

Triệu Kiếm Quy đau khổ suy tư, một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau Quý Hàn vẫn nói muốn đi một vòng, Triệu Kiếm Quy lại đi cùng y, trong lòng thấp thỏm rồi lại thấp thỏm, vài lần cơ hồ không nhin được mà nói cho Quý Hàn biết chân tướng, nhưng cuối cùng hẳn vẫn nhin được.

Nếu như Quý Hàn biết chân tướng thì sẽ thế nào, Hạo Nhiên Minh lại sẽ thế nào?

Hắn không đoán được hết thấy, nên hẳn không dám nói ra chân tướng.

Triệu Kiếm Quy lần đầu cảm thấy mình như là kẻ nhu nhược.

Quý Hàn sòng bước cùng hẳn, lại dẫn hẳn đến phòng luyện công.

“Đây là chỗ ta tự do tập võ.” Quý Hàn nói với hẳn, “Cũng phải nói, ta không đến phòng tập luyện nhiều ngày như vậy, coi như kiểm thuật cũng thụt lùi.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người bị thương, vốn là nên nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Nếu ta nói với nghĩa phụ như vậy, hẳn sẽ tức giận ta.” Quý Hàn nói, “Bị thương cũng không nên chây lười, ít nhất cũng phải xem qua công pháp kiểm thuật.”

Triệu Kiếm Quy hiển nhiên rất là không ủng hộ lý do của y: “Bị thương thì nên nghỉ ngơi, kiểm thuật có thể đợi khỏe rồi lại luyện.”

Quý Hàn thở dài: “Thụt lùi rồi, lại khó như trước.”

Triệu Kiếm Quy: “Ta có thể luyện cùng người.”

Quý Hàn ngẩn ra, có chút khó tin nhin hẳn.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên cảm thấy ý này thật không tốt.

Quý Hàn quay đầu đi, còn vội vã chà xát tay áo để giả vờ như y vẫn chưa nghe được một câu này.

Y bỗng nhiên phát hiện hai bên cạnh cửa còn có hộ vệ, tuy rằng bản mặt hai gã hộ vệ kia không có biểu cảm, y vẫn cảm thấy như nghe được tiếng cười của bọn họ.

Y xấu hổ như kiểu bị người bắt gặp, lại sĩ diện không thể biểu lộ cảm xúc, Quý Hàn cho lui hộ vệ, đợi người đi rồi, hẳn mới lại nhin Triệu Kiếm Quy, chuyển đề tài, sắc mặt ngưng trọng lên: “Chúng ta nói chuyện chính sự.”

Triệu Kiếm Quy ngăn ra: “Chuyện gì?”

Quý Hàn nói: “Đêm qua ta lại cùng Hoa hộ pháp và Vệ Kỳ thảo luận, chuyện thích khách Bọn họ vẫn hoài nghi là Ôn trưởng lão làm.”

Triệu Kiếm Quy nhớ tới bộ dáng của Ôn trưởng lão, rất là đồng ý với hoài nghi của bọn họ.

Hắn luôn cảm thấy Ôn trưởng lão sẽ gây bất lợi cho Quý Hàn, mà Ôn trưởng lão lại giữ chức vị quan trọng trong Ma Giáo, nếu thật sự chuyện thích khách là do lão, không biết về sau lão sẽ lại bày trò gì.

“Bọn họ chỉ có hoài nghi, không có chứng cứ, nói cách khác, ta vẫn không biết rốt cuộc là ai muốn giết ta.” Quý Hàn thần nhiên nói, “Mỗi người bên cạnh ta đều có khả năng này, mà ta lại không cách nào nhìn thấu tâm can bọn họ.”

Triệu Kiếm Quy thầm giật thót, hắn nghĩ, bản thân hắn có phải cũng là một người Muốn giết chết Quý Hàn hay không?

Quý Hàn lại nói: “Ta hiện tại chỉ biết người kia sẽ không phải là người.”

Triệu Kiếm Quy giật mình nói: “Vì sao?”

“Nếu người muốn giết ta, người sẽ công công chính chính rút kiếm quyết đấu với ta.” Quý Hàn khẽ cười nói, “Triệu đại hiệp tuyệt sẽ không dùng loại thủ đoạn lén lút.”

Triệu Kiếm Quy đã nói không ra lời.

Hắn đâu chỉ dùng thủ đoạn lén lút, hắn còn dùng loại thủ đoạn hạ lưu.

Quý Hàn xem lườm hắn một cái: “Mấy ngày nay vì sao lúc nào người cũng tỏ ra lo lắng? Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Kiếm Quy vội vàng phủ nhận: “Không có việc gì, không có gặp chuyện không may.”

Quý Hàn hạ giọng nói với hắn: “Có chuyện gì phải nhớ nói cho ta biết, đừng để nghẹn ở trong lòng.”

Mấy lần Triệu Kiếm Quy muốn mở miệng, cuối cùng lại nuốt trở vào.

Quý Hàn không ép hắn, chỉ rũ mi mắt, bình tĩnh nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Triệu Kiếm Quy cuối cùng cũng thoát khỏi vạ phần khúc mắc trong nội tâm của mình, lúc này hắn mới cảm thấy Quý Hàn tựa hồ có chuyện, do dự một lát, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao?”

Quý Hàn tựa hồ đang cố hết sức tự trấn tĩnh mình.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên có chút lo lắng.

“Người làm sao vậy?” Triệu Kiếm Quy nhẹ nhàng cầm lấy tay Quý Hàn, “Xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết.”

Quý Hàn lại giương mắt nhìn hắn.

“Triệu Kiếm Quy.....” Quý Hàn nắm lấy tay hắn, “Ta thực ra rất sợ hãi.”

Triệu Kiếm Quy ngăn ngờ một lát, sau đó nhin không được nắm lấy tay Quý Hàn: “Người..... Người chớ kinh hoảng.”

Hắn rất muốn nói với Quý Hàn, nói người còn có ta, nhưng hắn không dám mở miệng.

“Triệu Kiếm Quy, ta.....” Quý Hàn cắn chặt răng, thấp giọng nói, “Nếu ta không phải giáo chủ thì tốt rồi.”

Triệu Kiếm Quy đã kéo y vào lòng, Quý Hàn cũng không có né tránh hắn.

“Đừng sợ.” Triệu Kiếm Quy nhẹ giọng nói, “Người còn có ta.”

Trong đầu hắn là một mảnh hỗn loạn, cơ hồ đã không biết bản thân mình đang nói những gì, hắn chỉ nghĩ, nếu Quý Hàn không phải giáo chủ Ma Giáo, mà bản thân hắn cũng không phải đại hiệp chính phái, vậy thì đã tốt rồi.

“Đúng vậy.” Quý Hàn siết chặt tà áo của y, ngữ điệu bình thản, chậm rãi mở miệng, “Ta còn có người.”

66. Chương 66

Trong thư phòng, lúc Triệu Kiếm Quy cùng Quý Hàn xử lý công vụ xong xuôi, thì trời đã về chiều.

Từ phòng luyện công trở về, hai người không hề mở miệng nói chuyện, Triệu Kiếm Quy vẫn trầm suy tính chuyện của Hạo Nhiên Minh, hẳn thật không biết nên đứng bên ai trong cuộc giằng co này, chẳng qua hẳn biết rõ bản thân hẳn chỉ muốn giữ lấy tính mạng của Quý Hàn, đợi việc này qua đi, vô luận Quý Hàn trách hẳn như thế nào, hẳn cũng sẽ nhận.

Đại thị nữ bưng thức ăn vào, Triệu Kiếm Quy liền ở lại dùng cơm với Quý Hàn. Quý Hàn vì thương thể nên phải ăn kiêng, thứ y được ăn chỉ có cháo trắng cải thảo, y nhìn bát cháo hoa trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên buông đũa, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta không muốn ăn.”

“Vậy làm sao được.” Triệu Kiếm Quy nói, hẳn gấp cho Quý Hàn một đũa đồ ăn, bỏ vào trong bát của y, “Người dù sao cũng nên ăn một ít.”

Quý Hàn nói chuyện rất là đáng thương: “Ta muốn ăn mì trứng.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Hắn thật sự không rõ vì sao Quý Hàn lại cố chấp với mì trứng như thế, làm một giáo chủ êm ả, không thích sơn hào hải vị thì thôi, làm sao lại cứ phải si mê mì trứng.

Quý Hàn lại nói: “Hôm nay, ta muốn ăn mì trứng.”

Triệu Kiếm Quy trầm mặc một lát, gọi đại thị nữ tiến vào, nhờ nàng đi hỏi ý Diêm đại phu.

Chỗ Diêm đại phu ở cách nơi này hơi xa, Triệu Kiếm Quy nhịn không được mà hỏi Quý Hàn: “Người thực thích mì trứng sao?”

Quý Hàn nói với hắn: “Trước đây, nếu ta lười luyện công, nghĩa phụ sẽ không cho ta ăn cơm, nhưng ta rất đói, rồi ma ma sẽ lên nấu cho ta một chén mì trứng luộc.”

Triệu Kiếm Quy thở dài: “Nghĩa phụ của người cũng quá nghiêm khắc rồi.”

Quý Hàn nói: “Nhưng nếu hắn không như thế, ta tuyệt sẽ sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay.”

Triệu Kiếm Quy không tỏ rõ ý kiến.

Yên tĩnh một lát, Triệu Kiếm Quy lại hỏi: “Vị ma ma kia của người đâu rồi?”

Quý Hàn nhếch đôi môi, không chịu nói thêm nữa.

Triệu Kiếm Quy cũng đành phải ngậm miệng.

Đại thị nữ đã trở lại, Diêm đại phu hiển nhiên cũng không cảm thấy ăn một chén mì trứng sẽ có ảnh hưởng gì đến thương thể của Quý Hàn, đại thị nữ đang muốn đi tìm trù nương, Quý Hàn đã gọi nàng trở lại.

Quý Hàn: “Ta tự làm cũng được.”

Dứt lời, y liền kéo Triệu Kiếm Quy cùng đi đến phòng bếp.

Triệu Kiếm Quy thật sự không hề ngờ được rằng Quý Hàn thế mà lại tự mình xuống bếp.

Y rất thuần thực nấu ra hai chén mì trứng, còn mời Triệu Kiếm Quy ngồi xuống cùng ăn, Triệu Kiếm Quy không khỏi nhớ tới buổi tối ngày đó hắn thấy cảnh tượng Quý Hàn ăn mì trong phòng bếp, vậy ra mì kia cũng là tự tay y nấu.

Hắn nhịn không được lên tiếng hỏi, Quý Hàn liền nói: “Thực ra ta cũng chỉ nấu được thế, đây là ma ma dạy ta.”

Y lại hỏi Triệu Kiếm Quy: “Người uống cùng ta hai ly được không?”

Triệu Kiếm Quy không khỏi lại nhớ lần say rượu trước đây.

Quý Hàn: “Không uống nhiều, chỉ hai ly.”

Triệu Kiếm Quy hơi hơi do dự: “Thương thể của người.....”

Quý Hàn bĩu môi: “Vậy người uống rượu, ta uống trà.”

Triệu Kiếm Quy nhăn mi: “Người uống nước.”

Quý Hàn: “.....”

Hạ nhân bưng tới rượu ngon, Triệu Kiếm Quy rót đầy một ly, lại thay Quý Hàn rót thêm một ly nước ấm.

Quý Hàn nhấp một ngụm nước ấm, còn diễn trò: “Rượu ngon.”

Triệu Kiếm Quy khó hiểu: “Các người vì sao lại thích uống rượu, rõ ràng uống rượu không tốt.”

Quý Hàn nói: “Rượu có thể tiêu sầu, ít nhất có thể quên sầu.”

Triệu Kiếm Quy nhìn về phía y, hẳn cảm thấy lời này của Quý Hàn lại có ý khác.

Quý Hàn không chịu nói thêm.

Có lẽ là người trong lòng có sầu càng dễ uống say, vài chén rượu vào bụng, Triệu Kiếm Quy đã hơi hơi cảm thấy choáng váng.

Quý Hàn hỏi hẳn: “Người còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?”

Triệu Kiếm Quy ngẫm nghĩ, lắc đầu.

Quý Hàn nói: “Hôm nay là Trung thu.”

Triệu Kiếm Quy không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Tuy hẳn không nhớ rõ ngày, nhưng trong Ma Giáo sẽ có người nhớ, cũng không biết vì sao toàn giáo lại yên tĩnh lạnh lùng, hoàn toàn không giống như là mừng lễ.

Hắn muốn hỏi Quý Hàn, Quý Hàn lại giành nói trước: “Ta nghe nói đêm nay trên trần sẽ phóng pháo hoa.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Người muốn đi xem? Ta có thể đi cùng”

Quý Hàn bỗng nhiên trừng hẳn, nói: “Ta đã nói, không cho người lại xuống núi.”

Triệu Kiếm Quy: “.....”

Quý Hàn lại nói: “Trên nóc nhà cũng thấy được pháo hoa.”

67. Chương 67

Nóc nhà không cao lắm.

Đối với Triệu Kiếm Quy và Quý Hàn, cả hai đều là võ lâm cao thủ như vậy thì việc trèo lên nóc nhà thật sự là một việc rất dễ dàng.

Bọn họ cầm rượu, phi thân lên mái hiên, gió thổi là đà, ánh trăng vừa phải, hai người nâng chén cạn ly, cảm thấy một phen thú vị.

Quý Hàn lại nhìn nước ấm trong cốc nhẹ nhàng thở dài: “Nếu này là rượu thì tốt hơn.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Đợi khi thương thể của người tốt rồi, ta sẽ lại cùng người uống.”

Quý Hàn đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên có một điểm pháo phóng lên, nổ rộ nơi chân trời.

Hai người đều bị pháo hoa hấp dẫn ánh mắt.

Triệu Kiềm Quy luôn không thích xem pháo hoa.

Hắn cảm thấy thứ này quá mức hư ảo, nở rộ đúng là đẹp, rồi tàn trong giây lát, chẳng vì lý do gì. Huống chi hắn luôn cho rằng pháo hoa chỉ là thứ các cô nương ưa thích, hắn tốt xấu gì thì cũng là giang hồ đại hiệp, nếu nói bản thân yêu thích pháo hoa, nghe vẫn ra dở dở ương ương.

Nhưng lúc này hắn ngồi bên Quý Hàn, nhìn pháo hoa đầy trời, lại cảm thấy rất vui vẻ.

Hắn nghĩ rằng, ngắm nhìn bất cứ thứ gì, chỉ cần ngắm cùng người mình thích, đều sẽ cảm thấy hết sức mỹ lệ.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả người ấy.

Quý Hàn liền dựa vào hắn, ánh sáng hỏa đăng chiếu rọi làm khuôn mặt y cũng trở nên hút mắt vô cùng.

Có lẽ là cảm thấy được ánh mắt của Triệu Kiềm Quy, Quý Hàn không khỏi quay đầu lại nhìn hắn.

“Làm sao?” Quý Hàn hỏi.

Triệu Kiềm Quy nói: “Không có gì.”

Hắn thấy mình như đứa trẻ bị bắt quả tang vụng trộm, không khỏi có chút chột dạ, vội vàng quay đầu đi.

Quý Hàn gọi: “Triệu Kiềm Quy.”

Triệu Kiềm Quy quay củ đáp lời: “Vâng.”

Quý Hàn hỏi hắn: “Nhìn đẹp không?”

Triệu Kiềm Quy gật đầu.

Hắn nghe thấy Quý Hàn nhẹ nhàng cười thành tiếng.

Quý Hàn lại gọi hắn: “Triệu Kiềm Quy, người xoay người lại.”

Triệu Kiềm Quy quay đầu lại, Quý Hàn đang nhìn hắn.

Triệu Kiềm Quy chưa bao giờ thấy được thần sắc này trên khuôn mặt Quý Hàn, tiểu ý ẩn hiện bên khóe môi, ánh mắt động lòng, y nắm lấy tà áo của Triệu Kiềm Quy, chậm rãi kề sát lại.

“Triệu Kiềm Quy.” y thấp giọng nói, “Ta có lỗi với người.”

Triệu Kiềm Quy cảm thấy mờ mịt, hắn không rõ ý tứ trong câu nói này, nhưng ngay khi hắn định mở miệng hỏi thì Quý Hàn đã đột nhiên hôn đến.

Miệng lưỡi giao nhau, Triệu Kiềm Quy ôm lấy Quý Hàn, chủ động hôn lại y, tâm trí hắn mông lung, lại còn nghĩ được hóa ra bí kíp không viết rõ chuyện này đúng là hợp lẽ, đây rõ là một việc không dạy cũng biết.

Hắn vừa nghĩ thế, bỗng nhiên cảm thấy huyết vị trên thất lưng nhói đau.

Quý Hàn nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

“Xin lỗi.”

Y lặp lại.

Triệu Kiềm Quy rất là ngạc nhiên, tay chân hắn tê mỏi, không hề có khí lực, nội tức cũng bị chặn ngay đan điền. Hắn đương nhiên biết đây là nguyên do gì, Quý Hàn mới vừa điểm huyết huyệt hắn, mà khi đó tâm hắn còn luan luan quanh việc Quý Hàn chủ động hôn môi hắn, không hề có đề phòng.

Quý Hàn ôm hắn cẩn trọng lưu loát bay khỏi mái hiên, thân pháp nhẹ nhàng, hiển nhiên nội thương của y cũng không nghiêm trọng như là Triệu Kiềm Quy vẫn nghĩ.

Trong viện lập tức xuất hiện rất nhiều người.

Ôn trưởng lão dẫn theo thủ vệ Ma Giáo đứng ở trước mặt Quý Hàn, cung kính hành lễ với y.

“Giáo chủ.” Ôn trưởng lão nói, “Phản đồ trong giáo đã bị giải vào địa lao.”

Tiểu ý trên khuôn mặt của Quý Hàn đã sớm biến mất, thần sắc lãnh đạm, khẽ gật đầu.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên hiểu ra.

Phản đồ trong giáo chắc là Tiểu Lâm, mà Quý Hàn tựa hồ là..... đã sớm phát hiện âm mưu của bọn hắn.

Ôn trưởng lão còn nói thêm: “Triệu Kiếm Quy nội công cực cao, điểm huyết đạo cũng không thể chế trụ hắn bao lâu, cần phải ép hắn ăn Nhuyễn cốt tán mới được.”

Quý Hàn vẫn không lên tiếng ngăn lại.

Hộ vệ mang tới Nhuyễn cốt tán, buộc Triệu Kiếm Quy ăn, lúc này mới trói hai tay hắn lại, Quý Hàn ở một bên lạnh lùng nói: “Giám hắn cùng tên phản đồ kia chung một chỗ.”

Cả người Triệu Kiếm Quy mềm nhũn, vẫn cố gắng quay đầu nhìn về phía y.

Quý Hàn mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào hắn, thần sắc băng lãnh như thuở mới gặp, đáy mắt không hề có gợn sóng.

Thủ vệ đã đem người đi.

Quý Hàn xoay người, chậm rãi bước dọc hành lang, trong giáo thập phần thanh lãnh, không có vẻ gì là đón lễ tết, hành lang cũng không thấp đèn, y đi đến cuối đường, nhẹ nhàng đẩy cửa trước mặt ra.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn.

Y đi vào, bước tới gần đèn, thân mình quay lại, trong phòng mù mờ dường như có người ngồi.

Một lão giả tóc bạc phơ.

Quý Hàn hơi khựng lại, rồi lập tức quỳ xuống trước lão.

Y thấp giọng kêu.

“Nghĩa phụ.”

68. Chương 68

Lão già kia ngẩng đầu lên nhìn y.

Tuổi của lão cũng đã lớn, nhưng ánh mắt vẫn còn vẻ uy nghiêm, bản mặt không có một chút tiểu ý, đây là tiền giáo chủ của Ma Giáo, Ân Bất Hoạch, người vốn dĩ được đồn là đã chết, lão nhìn thẳng vào Quý Hàn, chậm rãi mở miệng hỏi: “Đã bắt được?”

Quý Hàn nói: “Vâng.”

Ân Bất Hoạch lại hỏi: “Vậy tên phản đồ kia đã truyền tin chưa?”

Quý Hàn gật đầu: “Đã truyền rồi.”

Trên khuôn mặt của Ân Bất Hoạch rốt cuộc cũng xuất hiện nụ cười khẽ: “Người làm rất tốt.”

Quý Hàn: “Đa tạ nghĩa phụ khen ngợi.”

Ân Bất Hoạch đứng dậy.

“Ngày tổ chức Vô lâm đại hội đã không xa.” Lão nói, “Người đến Bạch Thương sơn trước đi, cẩn thận bố trí, kịp thời hành động.”

Quý Hàn nao nao, nhin không được mở miệng hỏi: “Nghĩa phụ, thương thế của ta.....”

Vết thương của y tuy không nghiêm trọng như Triệu Kiềm Quy nghĩ, nhưng chung quy vẫn là bị thương, đại phu cũng nói y cần tĩnh dưỡng, lặn lội đường xa rất bất tiện.

Giọng điệu của Ân Bất Hoạch rất lạnh lẽo: “Thương thế của ngươi như thế nào?”

Thanh âm của Quý Hàn liền thấp xuống: “Vết thương của ta cũng không quá đáng ngại.”

Ân Bất Hoạch nói: “Cũng chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, nếu như ngươi cứ tự nuông chiều bản thân như thế, ta làm sao an tâm phó thác thánh giáo cho ngươi.”

Quý Hàn thấp giọng nói: “..... Ta biết sai.”

Vẻ mặt của Ân Bất Hoạch âm trầm, lão gật đầu, còn nói thêm: “Ngươi không cần lo lắng, ngươi đi trước, ta đương nhiên sẽ cho người theo trợ ngươi.”

Quý Hàn nói: “Vâng.”

Ân Bất Hoạch lại hỏi: “Ngươi giam tên Triệu Kiềm Quy kia ở nơi nào?”

Quý Hàn nói: “Ở địa lao, chung với Tiểu Lâm.”

Ân Bất Hoạch nói: “Triệu Kiềm Quy không phải là nhân vật đơn giản, cho dù đã giam hãm lại, ngươi tuyệt đối không thể khinh suất.”

Quý Hàn gật đầu nói: “Ta sẽ phái người nghiêm cẩn trông giữ hắn.”

“Nghiêm cẩn trông giữ?” Ân Bất Hoạch cười lạnh một tiếng, “Chỉ có người chết mới không làm chuyện xấu.”

Quý Hàn ngạc nhiên nhìn lão.

Ân Bất Hoạch: “Bây giờ ngươi đến đó đi.”

Quý Hàn: “Ta.....”

Ân Bất Hoạch lớn tiếng hỏi: “Ngươi chưa hiểu?”

Quý Hàn ngẩn ra, cúi đầu, trầm mặc đáp: “Vâng.”

69. Chương 69

Triệu Kiềm Quy bị hai hộ vệ của Ma Giáo kéo đi một mạch, hắn không biết Ôn trưởng lão ép hắn ăn cái gì, hắn chỉ biết nội lực của hắn đã tán loạn, vừa vận công liền thấy đan điền đau nhức, một chút khí lực để phản kháng cũng không có.

Bọn họ ném hắn vào địa lao, dường như còn lo lắng độc dược mất đi hiệu lực, nên lấy dây thừng trói hắn thật chặt rồi mới rời đi.

Tiểu Lâm đã sớm bị giam trong lao, tình trạng của gã không tốt hơn Triệu Kiềm Quy được bao nhiêu, Triệu Kiềm Quy thấy khóe miệng của gã bầm tím một mảnh, hiển nhiên là bị đánh, gã thấy Triệu Kiềm Quy bị ném vào, vội vàng chạy đến đỡ lấy, khóc nức nở như có tang mà mở miệng nói: “Triệu đại hiệp, là do ta liên lụy ngài.”

Triệu Kiềm Quy giống như là không còn khí lực để nói chuyện.

Tiểu Lâm thoát nhìn tựa hồ đã muốn khóc: “Nếu không phải do ta quá mức sơ ý, giáo chủ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra ta truyền tin.”

Triệu Kiềm Quy vẫn cảm thấy kì lạ.

Hắn cảm thấy là Quý Hàn đã sớm phát hiện việc này, chẳng qua là tương kế tựu kế, lợi dụng ngược lại bọn họ mà thôi.

Hắn vừa nghĩ thế, bỗng nhiên cảm thấy hột hăng, không khỏi thương tâm.

Tiểu Lâm nói: “Triệu đại hiệp, hiện nay chúng ta phải làm thế nào mới tốt.”

Triệu Kiếm Quy nói không ra lời.

Tâm hắn loạn như ma, tất nhiên không nghĩ ra cách.

Sau một lúc lâu, bên ngoài lại có tiếng vang, Triệu Kiếm Quy nhướng mi nhìn ra vừa thấy Quý Hàn mang theo Ôn trưởng lão cùng Vệ Kỳ bước đến.

Lòng hắn run rẩy, hắn không biết nên dùng ngữ khí nào để nói chuyện cùng Quý Hàn.

Quý Hàn thần sắc băng hàn nhìn hắn, Ôn trưởng lão giành mở miệng trước, tà tà liếc Triệu Kiếm Quy, nói với Quý Hàn: “Giáo chủ, đến lúc rồi.”

Quý Hàn nói: “Người chờ một chút.”

Y cho người mở cửa địa lao, tiến lên một bước, đứng trước mặt Triệu Kiếm Quy, từ trên cao nhìn xuống hắn.

“Triệu Kiếm Quy, người nghĩ rằng kiếm pháp của ta không bằng người.” Quý Hàn ngạo nghễ nói, “Người nói kiếm thức của ta vô chiêu phòng thủ, nhưng người không biết, công chính là cách thủ tốt nhất.”

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra, nhớ tới lời ngày ấy hắn nói với Quý Hàn.

Chẳng lẽ khi đó Quý Hàn đã biết hắn đang lừa y?

Quý Hàn đưa tay lên thắt lưng lấy kiếm.

Ôn trưởng lão không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Ân Bất Hoạch lo rằng Quý Hàn không hạ thủ, cho nên sai lão đến giám sát Quý Hàn, không nhờ Quý Hàn còn quyết đoán dứt khoát như thế, đúng là bọn họ suy nghĩ nhiều.

Quý Hàn đã rút kiếm ra.

Kiếm quang chợt lóe, một lọn tóc trên trán Triệu Kiếm Quy bị cắt gọn, chưa rơi hẳn xuống, Quý Hàn đã thu kiếm trở vào bao.

“Kiếm pháp của ta tuyệt không chậm hơn người.”

Y trầm giọng.

Triệu Kiếm Quy bình tĩnh nhìn chăm chăm xuống mặt đất, đến nửa câu cũng nói không nên lời.

Vừa rồi hắn tránh không thoát một kiếm này, là vì huyết đạo bị điểm, còn bị ép nuốt độc dược, nhưng nếu là ngày thường, hắn có thể tránh được một kiếm này sao? Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bản thân cùng lắm chỉ nắm chắc được ba phần, mà Quý Hàn chưa lành vết thương, một kiếm chưa phải toàn lực của y

Nguyên lai y đã sớm biết mình đối gạt y, mới cố ý ra vẻ như thế để dụ mình mắc câu.

Ôn trưởng lão lại nói: “Nên ra tay đi.”

Quý Hàn ra vẻ phục tùng, âm trầm nhìn Triệu Kiếm Quy hồi lâu, bỗng nhiên tỏ ra ghét bỏ mà cau mày: “Giết hắn làm bẩn tay bốn tọa.”

Ôn trưởng lão nói: “Nếu như không giết hắn, sẽ không có cách gì bẩm báo với lão gia tử bên kia.”

Quý Hàn nói: “Vệ Kỳ, người tới.”

Nói xong câu đó, y liền xoay người rời đi, giống như Triệu Kiếm Quy là một thứ khiến y buồn nôn, thậm chí không muốn quay đầu nhìn hắn một cái.

Ôn trưởng lão nhíu mày, còn đang không biết nên lưu lại hay là rời đi, Hoa hộ pháp đã từ bên ngoài tiến vào, nói với lão: “Ôn trưởng lão, nên đi thôi.”

Lão đành quay qua nhìn Vệ Kỳ một cái, rồi bước theo Quý Hàn đi ra ngoài.

Vệ Kỳ cho mấy hộ vệ một ánh mắt, bọn họ liền lui xuống.

“Thủ vệ trong lao đều là người của ta, đều từng huynh đệ của Phi Ứng đường.” Vệ Kỳ thở dài, “Triệu đại hiệp, không thể tưởng tượng được đoạn đường cuối này của người, còn phải để ta đưa đi.”

Triệu Kiếm Quy không đáp lời.

“Ít nhiều ta với người cũng có vài phần giao tình, ta không muốn làm khó người.” Hắn móc một thanh đoản đao trong áo ra, “Coi như cho người toàn thân.”

Tiểu Lâm sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cơ hồ muốn nhào lên liều mạng cùng Vệ Kỳ.

Võ công của gã lại không cao, bị Vệ Kỳ dùng đoản đao đánh ngắt, Triệu Kiếm Quy đã chắc rằng mình sẽ chết, đứt khoát nhắm mắt lại, chỉ hi vọng Vệ Kỳ có thể xuống tay thống khoái.

Vệ Kỳ giơ tay chém xuống, dây thừng trên người Triệu Kiếm Quy liền đứt đoạn.

Triệu Kiếm Quy ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn.

Vệ Kỳ nhẹ nhàng cười nói với Triệu Kiếm Quy: “Chẳng qua giáo chủ còn chưa muốn người chết.”

Triệu Kiếm Quy nhất thời đại ra tại chỗ, không biết lời nói của Vệ Kỳ có ý gì, lúc hắn tỉnh trí lại thì trong lòng mừng như điên, hắn vẫn sợ mình nghĩ sai nên hốt hoảng nhìn Vệ Kỳ, muốn bắt Vệ Kỳ chứng thực, lại không biết phải mở miệng hỏi làm sao, cũng không thể hỏi: Giáo chủ của các người vẫn còn thích ta sao? Những lời này thật sự quá mức khác người, không giống lời nói thốt ra từ miệng hắn.

Vệ Kỳ giống như là cố nén cười để nói với hắn: “Giáo chủ ra lệnh cho thuộc hạ đưa Triệu đại hiệp rời đi.”

Triệu Kiếm Quy cuối cùng vẫn là ghen cái vấn đề kia lại, hắn ngáp ngừng, hỏi Vệ Kỳ: “Quý Hàn đi đâu rồi?”

Vệ Kỳ nói: “Võ lâm đại hội còn có nửa tháng nữa là tổ chức, lúc này chạy tới Bạch Thương thành là vừa vặn.”

Tâm Triệu Kiếm Quy đột nhiên chùng xuống.

“Giáo chủ vốn không thể phát hiện ra kế hoạch của các người.” Vệ Kỳ nói, “Y cùng lắm là cảm thấy Triệu đại hiệp người có hơi kỳ quái.”

Triệu Kiếm Quy không khỏi mở miệng hỏi thăm: “Y biết từ lúc nào?”

“Hạo Nhiên Minh có thể gài nội ứng vào giáo chúng của ta, ta tất nhiên cũng có cách mua chuộc người của Hạo Nhiên Minh.” Vệ Kỳ nhỏ giọng nói, “Khi Triệu đại hiệp ngài xuất hiện, nội ứng của ta vừa vặn truyền tin cho ta biết, ta tất nhiên sẽ báo lại cho giáo chủ.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Đó là lúc nào?”

Vệ Kỳ nói: “Lúc các người còn chưa trở lại Thánh giáo.”

Tâm tình của Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên suy sụp, hắn chưa từng ngờ rằng Quý Hàn đã tính kế hắn từ lúc ấy, e là mấy tờ giấy kia cũng là do Quý Hàn cố ý cho hắn nhìn thấy, Hạo Nhiên Minh dùng tin tức thu được từ chỗ hắn mới là dính bẫy của Ma Giáo.

Hắn thấy bản thân khi biết chuyện còn cảm thấy khổ sở, hắn thật không biết khi đó Quý Hàn biết chuyện sẽ cảm thấy thế nào. Ngay từ đầu người sai là hắn, Quý Hàn bắt quá chỉ là tương kế tựu kế, hắn dù có thế nào cũng không thể trách y.

Vệ Kỳ còn nói thêm: “Còn một việc, ta đoán là Triệu đại hiệp người còn không biết.”

Triệu Kiếm Quy: “Chuyện gì?”

Vệ Kỳ hơi chần chờ, tựa hồ còn do dự có nên nói việc này cho Triệu Kiếm Quy hay không, cuối cùng hắn cắn răng hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Lão giáo chủ vẫn còn tại thế.”

Triệu Kiếm Quy cơ hồ không tin nổi.

“Tâm tư giáo chúng còn hỗn loạn, lão giáo chủ thủ hạ âm ngoan, hại chết nhiều người, ai cũng ôm tâm tư lật đổ cướp ngôi.” Vệ Kỳ nói, “Mấy tháng trước có người ám sát lão giáo chủ, lão đã bị trọng thương, để tin truyền ra là bản thân chết đặc kỳ tử, âm thầm cho giáo chủ đăng vị, muốn giáo chủ điều tra rõ việc này.”

Triệu Kiếm Quy ngăn ra: “Này chẳng phải chính là..... Muốn Quý Hàn làm mối chứ?”

Vệ Kỳ nói: “Giáo chủ thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, kiếm thuật sớm đã vượt lên lão giáo chủ, mấy thích khách kia không dễ tổn thương y, còn giết lão giáo chủ thì dễ hơn nhiều.” Hắn hơi ngập ngừng, lúc này mới nói tiếp, “Ngày ấy khi Hàn Nha ám sát, giáo chủ..... Giáo chủ vì để cho Triệu đại hiệp ngài tín nhiệm y, nên mới cố ý để bị thương nhưng tránh được chỗ yếu hại, vết thương không nghiêm trọng như Triệu đại hiệp vẫn nghĩ.”

Triệu Kiếm Quy suy sụp nói: “Y vốn là sẽ không bị thương.”

Vệ Kỳ nói: “Đúng vậy.”

Triệu Kiếm Quy: “Diêm đại phu cũng là vì không để ta phát hiện ra việc này, mới cố ý lấy cớ khi cứu người không thích có ai nhìn mà đuổi ta đi.”

Đề cập đến chuyện này, sắc mặt của Vệ Kỳ có chút cổ quái, nhưng hắn không nhiều lời, chỉ vỗ tay, triệu đến một hộ vệ của Ma Giáo.

Vệ Kỳ nói: “Triệu đại hiệp, trong lao có nhiều mật đạo, người mang theo Tiểu Lâm đi với gã là được, độc trên người người chỉ có Ôn trưởng lão mới có giải được, ta đã để một người tiếp ứng bên ngoài mật đạo, người đó sẽ có cách.”

Triệu Kiếm Quy trầm giọng đáp ứng.

Vệ Kỳ chần chờ nói: “Triệu đại hiệp, tất cả việc này đều là do lão giáo chủ bày mưu đặt kế, nếu giáo chủ có thể làm chủ, hắn tuyệt đối sẽ không nguyện ý như thế.”

Triệu Kiếm Quy ngẫm nghĩ, hỏi Vệ Kỳ: “Đây là Quý Hàn sai người nói cho ta biết?”

“Giáo chủ chỉ bảo ta đưa ngài rời khỏi Ma Giáo, không được nhiều lời.” Vệ Kỳ cười khổ nói, “Nếu như giáo chủ biết ta nói với ngài nhiều lời như vậy, chỉ sợ là lại bắt ta đi Hình đường lĩnh phạt.”

Triệu Kiếm Quy không khỏi nhú mi nói: “Vậy vì sao người lại phải nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy?”

“Triệu đại hiệp còn nhớ cái ngày ngài xuống thị trấn dưới chân núi đạo chơi không? Người dân trong trấn đối xử tốt với người, chẳng qua là vì giáo chủ đối xử với chúng ta rất tốt.” Vệ Kỳ hạ tầm mắt, nhẹ giọng nói, “Ta chỉ là không muốn thấy giáo chủ làm chuyện không công.”

Triệu Kiếm Quy trong lòng mờ mịt, nhất thời không hiểu rõ ý của Vệ Kỳ.

Vệ Kỳ đang thúc giục hắn mau rời đi.

Gã hộ vệ kia công Tiểu Lâm đang hôn mê bất tỉnh, dẫn Triệu Kiếm Quy từ mật đạo đi khỏi Ma Giáo.

Cửa ra của mật đạo ngay dưới chân núi Ma Giáo, lúc bọn họ chui ra, Triệu Kiếm Quy trông thấy bên ngoài là một mảnh rừng hoang.

Trong rừng đã có một chiếc xe ngựa đang chờ.

Bọn họ đi về phía chiếc xe ngựa, bên cạnh xa phu còn có một người, thấy bọn họ đi tới, người đó liền quay đầu cười với bọn họ.

“Triệu đại hiệp, ta đợi các người đã lâu.”

Là Ngọc Tiên Nhi.

Triệu Kiếm Quy cau mày nhìn y, Ngọc Tiên Nhi bĩu môi, nói: “Triệu đại hiệp, ta thật không phải người của Ma Giáo, chẳng qua Tiểu Vệ nói quá nhiều người dưới núi biết mặt hắn, nếu hắn đưa các người xuống, tất nhiên sẽ bị lão giáo chủ phát hiện.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người biết tất cả?”

Ngọc Tiên Nhi mỉm cười: “Tiểu Vệ rất ít khi giấu diếm ta.”

Triệu Kiếm Quy: “Ngày ấy ngươi rõ ràng đã nói có nhiều chuyện hắn không thể nói với ngươi.”

Ngọc Tiên Nhi nói: “Đó là giáo chủ của ngươi bảo ta nói như vậy.”

Cũng đúng.

Triệu Kiếm Quy trầm mặt.

Đến vài lời lúc ấy Ngọc Tiên Nhi nói với hắn, cũng là những lời Quý Hàn lừa hắn.

Vừa rồi hắn còn nghĩ mình tuyệt đối không thể trách cứ Quý Hàn, lúc này hắn lại bắt đầu tức giận.

Gã hộ vệ kia trở về theo đường đã đi ra.

Ngọc Tiên Nhi vẫn đang nói.

“Triệu đại hiệp, độc dược trên người ngươi, chỉ Ôn trưởng lão mới có giải được, may mà chúng ta đã sớm chuẩn bị.” Ngọc Tiên Nhi nói, “Rời khỏi thôn trấn này, đi thêm một ngày đường, sẽ gặp vị thần y vừa vặn du ngoạn đến đây.”

Y thấy Triệu Kiếm Quy không gì, liền hỏi: “Triệu đại hiệp, ngươi chẳng lẽ là đang tức giận giáo chủ?”

Triệu Kiếm Quy vẫn làm mặt lạnh, không nói một lời.

Ngọc Tiên Nhi nhin cười không nổi: “Nếu giáo chủ biết ngươi tức giận vì hắn như vậy, chắc sẽ rất vui mừng.”

70. Chương 70

Triệu Kiếm Quy đang muốn nói gì đó, Tiểu Lâm đã chậm chậm tỉnh lại.

Vừa rồi thật ra Vệ Kỳ xuống tay rất tuyệt tình, sau gáy của Tiểu Lâm vẫn ửng ửng đau, gã xoa xoa cổ, nhìn trời cao kinh ngạc ngăn người, cho rằng gã đang nằm mơ.

Triệu Kiếm Quy hỏi gã: “Không sao chứ?”

Tiểu Lâm ngạc nhiên nói: “Triệu đại hiệp? Ta..... Chúng ta làm sao lại ở chỗ này?”

Triệu Kiếm Quy đem chuyện vừa rồi nói rõ đầu đuôi với gã, khuôn mặt của Tiểu Lâm vẫn có vẻ mê mang, tựa hồ vẫn chưa tỉnh táo nổi, mất một hồi lâu mới mở miệng thì thào nói: “Giáo chủ đối xử với Triệu đại hiệp thật tốt.”

Triệu Kiếm Quy: “..... Ngươi chớ có nói bậy.”

Ngọc Tiên Nhi đã nhin không được mà che mặt nở nụ cười.

Tiểu Lâm vẫn ngây ngốc nói: “Nếu không phải y đối tốt với Triệu đại hiệp, thì làm sao khinh địch đến mức tha cho ngươi, còn thả ngươi đi.”

Ngọc Tiên Nhi cười ha hả.

Triệu Kiếm Quy: “.....”

“Được rồi, đi thôi.” Ngọc Tiên Nhi cười nói, “Vị thần y kia sẽ không dừng chân trên trấn lâu đâu.”

“Thần y?” Tiểu Lâm có chút nghi hoặc, không khỏi hỏi, “Diêm đại phu chẳng phải chính là thần y sao? Gã năm lần bảy lượt nói dối giúp giáo chủ, chẳng lẽ không phải chung phe với các ngươi?”

Đề cập đến Diêm đại phu, thần sắc của Ngọc Tiên Nhi trở nên kì quái.

“Diêm đại phu này, có gì đó kì lạ.” Ngọc Tiên Nhi nhẩn mi, “Tiểu Vệ cùng ta đều hoài nghi thân phận của gã, Tiểu Vệ thậm chí cảm thấy gã căn bản không biết y thuật.”

Tiểu Lâm nói: “Làm sao có thể, gã đố được cho giáo chủ, thủ pháp rất thành thạo.”

Ngọc Tiên Nhi hỏi: “Người từng thấy qua sao?”

Tiểu Lâm ngậm miệng.

Diêm đại phu nói không thích bị người khác nhìn, tiểu Lâm chẳng qua là nhớ thời gian Diêm đại phu đố được chỉ cỡ một tuần trà*, do đó gã nghĩ rằng thủ pháp của Diêm đại rất thành thạo. (1giờ)

Tiểu Lâm suy nghĩ một lát, còn nói thêm: “Nếu gã không có y thuật, vì sao giáo chủ lại để hắn ở cạnh bên.”

Ngọc Tiên Nhi muốn nói lại thôi, do dự một lát, còn nói thêm: “Cho nên Tiểu Vệ vẫn cảm thấy là hắn suy nghĩ nhiều.”

Tiểu Lâm gật đầu: “Chắc chắn là nghĩ nhiều.”

Gã quay đầu nhìn, đã thấy Triệu Kiếm Quy cùng Ngọc Tiên Nhi đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

“Hai người làm sao vậy?” Tiểu Lâm mờ mịt nói, “Ta nói sai chỗ gì sao?”

Triệu Kiếm Quy chậm rãi lắc đầu: “Cứ đi khỏi đi.”

Đội bọn hắn tiểu trấn mà Ngọc Tiên Nhi nhắc qua, đã là hai ngày hôm sau.

Hai ngày này, Triệu Kiếm Quy vẫn âm thầm suy tư việc này, lại lo rằng Quý Hàn bị thương nặng chưa lành, đi đường không biết có xảy ra chuyện hay không. Hắn cảm thấy hai ngày ngắn ngủi dài lâu như vài năm, hưởng chỉ độc dược của hắn không tan bớt đi, ngược lại còn càng lúc càng nghiêm trọng lên. Hắn chỉ cần khẽ động, đan điền sẽ đau nhức, một thân nội lực đều bị độc dược áp chế không cách nào vận dụng.

Xe ngựa của bọn họ chỉ ở ngoại trấn thì đã thấy không ít nhân sĩ chính phái giang hồ.

Triệu Kiếm Quy đeo tội danh sát hại đại đệ tử của Minh chủ võ lâm trên lưng, ngay lúc này thật không dám lộ diện, đành phải trốn trong xe ngựa, để cho Ngọc Tiên Nhi ra mặt đi liên hệ vị thần y kia. Bọn họ nghe thấy thần y đang ngụ trong khách điểm của tiểu trấn, khách điểm vừa nhỏ vừa cũ nát kia bây giờ đông nghẹt đến nỗi hết phòng, Tiểu Lâm xóc màn trên xe ngựa nhìn thử ra ngoài, không khỏi chặc lưỡi: “Rốt cuộc là kiểu đại phu gì mà ở đây.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Danh y trên giang hồ, có mấy người giản dị như thế.”

Tiểu Lâm lại nói: “Chúng ta tới trễ như vậy, chỉ sợ mời không nổi.”

Ngọc Tiên Nhi nhờ xa phu đi dò hỏi tin tức, từ đó mới biết vị đại phu kia đã đóng cửa từ chối tiếp khách, nói là ai cũng không chịu gặp.

Tiểu Lâm thở dài: “Thật tệ, hắn không tiếp ai, chúng ta làm sao thỉnh hắn đến giải độc trên người Triệu đại hiệp đây.”

Ngọc Tiên Nhi cười nói: “Ta tất nhiên có cách.”

Y cười cười, moi từ hộc ngăm trên xe ngựa ra một vật.

Kia vật sự dài chừng ba thước, dùng vải bố xám bọc kín lại, trực giác của Triệu Kiếm Quy đoán đó là một thanh kiếm. Ngọc Tiên Nhi cầm vật đó bước xuống xe ngựa, ngăn vị tiểu đồng của thần y rời đi, thỉnh gã đem thứ này vào cùng.

Tiểu đồng hiển nhiên không có kiên nhẫn.

“Tiên sinh nhà chúng ta không tiếp khách, không thu lễ.” Gã lầm bầm nói, “Ta đã nói với mấy trăm người rồi.”

Ngọc Tiên Nhi nói: “Thứ này không phải lễ vật, cũng không phải tặng cho tiên sinh của các người.”

Tiểu đồng ngẩng đầu lên nhìn y.

Ngọc Tiên Nhi cười cười: “Nhờ người đem thứ này vào cho phu nhân của các người.”

Vị tiểu đồng kia ngập ngừng, vẫn dùng dằng chưa thò tay tới nhận.

Ngọc Tiên Nhi lại nói: “Nếu người không chịu làm, chúng ta cũng có cách đưa vật này vào, chẳng qua đến lúc đó, sợ là phu nhân của người sẽ trách tội.”

Tiểu đồng bĩu môi, nhận lấy rồi xoay người đi vào.

Ngọc Tiên Nhi lại bước vào trong xe ngựa, Triệu Kiềm Quy hỏi y: “Đó là một thanh kiếm?”

“Đúng vậy, là kiếm của Triệu đại hiệp ngài.” Ngọc Tiên Nhi khẽ cười nói, “Ta chưa từng tưởng tượng được rằng Triệu đại hiệp lo lắng giáo chủ đến mức ngay cả kiếm của mình cũng quên.”

Triệu Kiềm Quy không khỏi cau mày, khi hắn bị đá vô địa lao của Ma Giáo, thủ vệ còn lục tìm kiếm kiếm của hắn, Vệ Kỳ đưa hắn đi đào tẩu vẫn không trả kiếm cho hắn, mấy ngày nay hắn đầy bụng u sầu nhất thời quên mất việc này.

Tiểu Lâm ở một bên lên tiếng hỏi thăm: “Vì sao phải đem kiếm của Triệu đại hiệp đưa vào?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Vị thần y kia là họ Mạc?”

Tiểu Lâm hỏi: “Mạc Thanh Phong?”

Ngọc Tiên Nhi mỉm cười gật đầu.

Tiểu Lâm vẫn mù mờ: “Nhưng vì sao lại phải đưa kiếm của Triệu đại hiệp vào đó?”

Tiểu đồng kia đã từ trong phòng đi ra, trả kiếm lại cho bọn hắn, còn thăm thỉ với Ngọc Tiên Nhi vài câu.

Triệu Kiềm Quy không thể quang minh chính đại đi xuống xe ngựa được, bọn họ đành phải lén lút vòng ra cửa sau của khách điếm, lặng lẽ xuống xe, nhờ tiểu đồng dắt vào hậu viện.

Trong viện đã có hai người đang chờ.

Hai người kia nhìn ra là một đôi phu thê trẻ tuổi, Triệu Kiềm Quy vừa bước vào sân, nữ tử liền sải bước chân chạy đến bắt lấy ống tay áo của hắn, nhẹ giọng kêu: “Đại sư huynh.”

Triệu Kiềm Quy cũng nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Giác nhi.”

Nam tử phía sau nàng bước lên giong tay hành lễ với Triệu Kiềm Quy, cười nói: “Đại sư huynh.”

Triệu Kiềm Quy khẽ gật đầu: “Thanh Phong, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ.”

Tiểu Lâm ngạc nhiên nói: “Triệu đại hiệp, Mạc thần y là sư đệ của ngài?”

Mạc Thanh Phong đã cười thành tiếng.

Triệu Kiềm Quy đành phải giải thích: “Hắn là muội phu của ta.”

Tiểu Lâm lại chuyển ánh mắt qua nữ tử kia: “Muội phu? Vậy kia vị kia chính là Cố nữ hiệp?”

Cố Giác mỉm cười: “Hai chữ nữ hiệp này, ta hoàn toàn không dám nhận.”

Tiểu Lâm vội vàng giong tay hành lễ: “Cố nữ hiệp không nên quá khiêm tốn như thế.”

Mạc Thanh Phong nói: “Nếu phu nhân không dám tự xưng nữ hiệp, vậy trên giang hồ còn có mấy người có thể gánh được cái danh này.”

Cố Giác nhẹ nhàng liếc hắn, dịu dàng nói: “Trước mặt đại sư huynh mà người cũng nói càn.”

“Ta nói đều là lời thật, làm sao lại là nói càn.” Mạc Thanh Phong cười, “Dù có là trước mặt sư phụ nàng, ta sẽ nói như thế.”

Triệu Kiềm Quy thấy vợ chồng người ta ân ái, không hiểu vì sao mà lòng hắn rất khó chịu, lúc trước hắn không như thế, lúc này hắn cũng không phải là ghen ghét hai người, chỉ là cảm thấy phu thê người ta tình thâm, thật sự làm hắn hâm mộ.

Cố Giác chạy qua nắm lấy cánh tay của Triệu Kiềm Quy: “Đại sư huynh đến thăm Giác nhi sao?”

Triệu Kiềm Quy nói: “Một giây trước, ta còn nghĩ rằng hai người các ngươi vẫn còn ở trong cốc.”

Cố Giác hỏi: “Vậy đại sư huynh vì sao lại đến đây?”

Triệu Kiếm Quy còn chưa mở miệng nói, Mạc Thanh Phong đã quan sát hắn một lát, thần sắc dần dần trở nên nghiêm trọng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Chỉ sợ là đại sư huynh đã trúng độc.”

71. Chương 71

Cố Giác ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: “Đại sư huynh, người làm sao mà trúng độc?”

Nàng có vẻ sốt ruột đến hoảng loạn, tựa hồ là không biết nên làm sao mới tốt, Mạc Thanh Phong nhẹ nhàng ôm vai nàng, trầm giọng an ủi: “Phu nhân không cần sốt ruột, trước để cho ta tới nhìn một cái.”

Cố Giác giống như đến lúc này mới nhớ tới trạng thái của mình là đại phu.

Nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ vì bản thân lo lắng đến thất thố, vội vàng để Mạc Thanh Phong mời Triệu Kiếm Quy vào phòng ở, vì để trạng thái của mình xấu hơn xác nhận độc kia cũng không phải thứ gì nguy hại sinh mệnh, Cố Giác mới nhẹ nhàng thở ra.

“Không phải vấn đề lớn.” Mạc Thanh Phong nói, “Uống giải được rồi đợi nhiều nhất năm ngày, được tính sẽ triệt tiêu.”

Triệu Kiếm Quy gật đầu: “Đa tạ.”

“Người một nhà không cần khách khí như thế.” Mạc Thanh Phong cười nói, “Chỉ là có một chuyện ta thật khó hiểu, lấy công phu của đại sư huynh mà nói, làm sao lại dễ dàng trúng độc?”

Triệu Kiếm Quy biết Mạc Thanh Phong đang lo lắng trúng ám khí hoặc bị hạ độc thủ, hắn không biết phải mở miệng giải thích thế nào, đành ngậm miệng không nói.

Ngọc Tiên Nhi ngồi ở một bên uống trà, nghe Mạc Thanh Phong hỏi một câu như vậy, không khỏi nở nụ cười.

Mạc Thanh Phong không biết y là ai, chỉ coi y là bằng hữu giang hồ của sư huynh, thấy y bật cười rồi cũng ngượng ngùng hỏi thăm.

Tiểu đồng đơn thuốc của Mạc Thanh Phong đi sắc thuốc, Tiểu Lâm cũng đi theo để phụ giúp, Cố Giác lúc này đã an tâm, nhúu mày suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi: “Đại sư huynh, có một chuyện, người phải thành thật trả lời ta.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Chuyện gì?”

Cố Giác nói: “Đại đệ tử Minh chủ thật sự do người giết?”

Lúc trước, khi Hạo Nhiên Minh tìm Triệu Kiếm Quy thương nghị việc này, bọn họ căn bản chưa từng thông báo với sư môn của Triệu Kiếm Quy, lúc này hắn cũng không biết nói thế nào, chắc là không nên nói cho sư muội biết hắn phải sắc dụ Ma Giáo giáo chủ nên mới không thể không giả vờ giết chết đại đệ tử của mình chủ.

Hơn nữa chuyện sắc dụ này từ vừa bắt đầu đã thất bại, chính hắn mới là người mắc câu, nói ra thật sự quá mức xấu hổ, vẫn là không nên nói tỉ mỉ.

Triệu Kiếm Quy đành phải nói: “Ta vẫn chưa giết hắn, đó chẳng qua là kế sách của mình chủ để ta lên vào Ma Giáo mà thôi.”

Cố Giác hỏi: “Ba Sơn đại hiệp thấy đại sư huynh cùng ma đầu kia rời đi, cũng chỉ là kế sách nhất thời?”

Triệu Kiếm Quy kiên trì trả lời: “Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cố Giác thở ra một hơi nhẹ nhõm, “Chúng ta tuy cũng không tin đại sư huynh sẽ làm ra loại chuyện như thế, nhưng sư phụ, lão nhân gia vẫn ngày đêm lo lắng.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Người yên tâm.”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện Diêm đại phu mà Ngọc Tiên Nhi từng nhắc với hắn, nên hỏi: “Thanh Phong, trong cốc của các người có một vị đại phu họ Diêm sao?”

Mạc Thanh Phong ngần ra: “Đại sư huynh nói tới Diêm sư đệ?”

Từ sau khi Ngọc Tiên Nhi nói những lời đó, Triệu Kiếm Quy đã cảm thấy trên đời này chỉ sợ là không có người tên Diêm đại phu, nhưng hắn không ngờ Mạc Thanh Phong lại trả lời như vậy, hắn không khỏi do dự.

Ngữ điệu của Cổ Giác có chút gấp gáp: “Đại sư huynh gặp qua Diêm sư đệ? Hắn ở nơi nào?”

Triệu Kiếm Quy còn chưa mở miệng, Ngọc Tiên Nhi đã giành nói: “Tại Ma Giáo.”

Cổ Giác cả kinh nói: “Ma Giáo bắt hắn đi?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Hắn là đại phu được Ma Giáo mời đến.”

“Không thể nào!” Mạc Thanh Phong ngạc nhiên, “Ái nữ độc nhất của Diêm sư đệ chết trong tay trưởng lão của Ma Giáo, năm đó San nhi chỉ mới mười sáu tuổi, Diêm sư đệ dù có thể nào cũng sẽ không chữa bệnh cho những ma đầu kia.”

Triệu Kiếm Quy ngần ra.

Diêm đại phu thoát nhìn bất quá cũng chỉ mới hai mươi tuổi, làm sao lại có một nữ nhi mười sáu.

Triệu Kiếm Quy: “Diêm đại phu hắn..... lớn tuổi hơn người?”

Mạc Thanh Phong nói: “Diêm sư đệ đã vào tuổi hoa niên, hắn nhập cốc khá trẻ, cho nên ta mới gọi hắn một câu sư đệ.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Hắn thoát nhìn rất trẻ tuổi?”

Mạc Thanh Phong lắc lắc đầu: “Sau khi San nhi qua đời, Diêm sư đệ một đêm đầu bạc, tuy rằng hắn bất quá mới bốn mươi tuổi, vậy mà trở thành lão đầu mái tóc bạc phơ.”

Ánh mắt của Triệu Kiếm Quy cùng Ngọc Tiên Nhi giao nhau, thần sắc của hai người không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Cổ Giác trừng mắt nhìn, tò mò hỏi: “Đại sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Kiếm Quy chần chờ nói: “Giác nhi, người có biết vị Diêm đại phu này hiện tại ở đâu không?”

“Mấy tháng trước có người thỉnh hắn đi chữa bệnh cho mẫu thân, Diêm sư đệ không thích xuất cốc, người nọ đành quỳ gối hồi lâu, Diêm sư đệ bị hiếu tâm làm cho cảm động liền đi theo gã.” Mạc Thanh Phong nói, “Chỉ là hắn đi mấy tháng rồi mà chưa trở về, tất cả mọi người trong cốc đều rất sốt ruột, sợ là hắn gặp bất trắc.”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Người thỉnh hắn xuất cốc tuổi còn trẻ?”

Mạc Thanh Phong: “Cùng lắm hai mươi tuổi.”

Triệu Kiếm Quy: “Nhìn qua rất ngạo khí?”

Mạc Thanh Phong lo nghĩ, nói: “Có chút khinh người, vô luận nhìn ai sắc mặt đều rất khó coi.”

Triệu Kiếm Quy đã nói không ra lời.

Cổ Giác nói tiếp: “Bất quá chính là bởi hắn cả người ngạo khí, lại có thể vì mẫu thân quỳ xuống cúi đầu, cho nên Diêm sư đệ mới bị hắn làm cho cảm động.”

Triệu Kiếm Quy âm thầm nói: “Chỉ sợ hắn không phải cúi đầu vì mẫu thân.”

Cổ Giác mở miệng khó hiểu: “Không phải vì mẫu thân, lại là vì cái gì?”

Triệu Kiếm Quy: “Quyền.”

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận về câu nói kia của Vệ Kỳ.

Thực ra Quý Hàn cùng Vệ Kỳ đã sớm nói chuyện này với hần, hần lại hoàn toàn không hiểu, cho đến lúc này mới phát hiện.

Vậy thì phỏng đoán của Vệ Kỳ không sai, vị “Diêm đại phu” kia căn bản là không có y thuật, Quý Hàn lại chủ động giấu diếm cho gã, thậm chí còn nhiều lần nhường nhịn gã.

Mà vị “Diêm đại phu” kia là người trẻ tuổi, cùng tuổi với Quý Hàn, nói là thần y tìm đến chữa bệnh cho lão giáo chủ bệnh, nhưng gã lại không có y thuật.

Triệu Kiếm Quy kéo Ngọc Tiên Nhi đi ra ngoài cửa, hạ giọng, thần sắc nghiêm túc mở miệng hỏi: “Cái tên Diêm đại phu trong giáo kia, có phải hay không.....”

Ngọc Tiên Nhi cười khở nói: “Hiện nay xem ra, nhất định là...”

Triệu Kiếm Quy suy tư một lát, bỗng nhiên nói: “Chúng ta nên hành động.”

Ngọc Tiên Nhi ngạc nhiên: “Bây giờ?”

Triệu Kiếm Quy nói: “Nếu thật sự là như thế, Quý Hàn chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngọc Tiên Nhi có chút dở khóc dở cười: “Triệu đại hiệp, ta nghĩ giáo chủ lo rằng ngươi sẽ bị liên lụy vào việc này nên mới sai Tiểu Vệ đưa ngài xuống núi.”

Triệu Kiếm Quy lặp lại từng câu từng từ: “Y gặp nguy hiểm.”

Ngọc Tiên Nhi: “Cho dù là như thế, thì phải làm sao? Không ít người trong Ma Giáo vẫn chỉ nghe lệnh lão giáo chủ, mà Triệu đại hiệp, ngươi chỉ có một mình.”

Triệu Kiếm Quy trầm mặc không nói.

Ngọc Tiên Nhi lại nói: “Ta tuy rằng không hiểu chuyện giang hồ, nhưng cũng biết giết mình chủ đại đệ tử là sai, không làm rõ chuyện này, chỉ sợ Triệu đại hiệp ngươi căn bản không được trợ giúp.”

Triệu Kiếm Quy cuối cùng mở miệng: “Ta có cách.”

Ngọc Tiên Nhi hỏi: “Cách gì?”

Triệu Kiếm Quy chậm rãi nói: “Kế hoạch, ta đã hơn một năm không gặp lại nhị sư đệ.”

72. Chương 72

Từ khi bọn họ đến Bạch Thương thành đến bây giờ, thời gian đã qua bảy ngày.

Trong giáo đã sớm an bài hết thấy, ngay cả lão giáo chủ Ân Bất Hoặc mang viện quân trong giáo chạy đến vào ngày hôm qua, kế hoạch đã được bố trí hoàn mĩ, nhưng đến lúc này, Vệ Kỳ ngược lại càng thêm bất an.

Hần lo sợ phỏng đoán của mình trở thành sự thật, hôm qua lão giáo chủ lại đến cùng Diêm đại phu, chuyện này thật sự càng làm rõ phỏng đoán của hần. Quý Hàn tuyệt nhiên không phải là đứa trẻ được chọn, Vệ Kỳ nghĩ y đã sớm đoán được hết thấy, nhưng không biết vì sao lại cam chịu.

Trong lòng có u sầu, vẻ ngoài khó tránh suy sụp, Vệ Kỳ mỗi ngày đều cau mày ngăn người, cách ngày này lại nghe hạ nhân nhắc nhở, trạng thái của Quý Hàn hiển nhiên cũng không tốt.

Đại thị nữ ở lại trong giáo, chỉ có mấy tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi theo tới, lúu ra lúu rú bàn tán giáo chủ đã có vài ngày bỏ cơm, chỉ nói là không hợp khẩu vị.

Vệ Kỳ quyết định đi gặp Quý Hàn.

Quý Hàn thoát nhìn không có gì khác trước, chỉ có sắc mặt hơi tái hơn, không biết là đang suy tính cái gì, đường mày nhíu chặt, hiển nhiên cũng không vui vẻ.

Vệ Kỳ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi thẳng vào vấn đề: “Giáo chủ đang lo lắng chuyện gì sao?”

Quý Hàn chấp tay sau lưng đứng ở bên cửa sổ, trầm mặc không nói.

Thực ra Vệ Kỳ thâm hiểu rõ, Quý Hàn chín phần mười là đang lo lắng cho Triệu Kiếm Quy, Ngọc Tiên Nhi mang Triệu Kiếm Quy đi nhiều ngày như vậy, một phong thư báo bình an cũng không gửi đến, huống chi khi Ngọc Tiên Nhi mang theo Triệu Kiếm Quy đào tẩu, Triệu Kiếm Quy còn dính độc, khó trách Quý Hàn lo lắng.

Quý Hàn bỗng nhiên nói: “Y không biết võ, cũng không phải người trong giang hồ, người nhờ y đi làm chuyện này, không khỏi lỗ mắng.”

Vệ Kỳ ngẩng ra, hắn đang muốn giải thích, Quý Hàn cũng đã thở dài một hơi, hỏi: “Người có nhớ y không?”

Vệ Kỳ nói: “Tất nhiên là nhớ.”

Quý Hàn: “Nhưng trông người không có lo lắng.”

“Y vô bệnh vô thương, hiện tại lại ở chỗ an toàn.” Vệ Kỳ không khỏi khẽ cười, “Thuộc hạ vì sao phải lo lắng?”

Quý Hàn trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, căn bản là không cần lo lắng.”

Sắc mặt của y cuối cùng cũng tốt hơn.

Hai người lại hàn huyên vài câu, Quý Hàn cẩn thận hỏi thăm Vệ Kỳ về việc bố trí giáo chúng trong võ lâm đại hội, sau đó Vệ Kỳ cáo từ rời đi, hắn đi đến cạnh cửa, liền thấy Ân Bất Hoạch cùng Diêm đại phu bước đến, Diêm đại phu đi bên cạnh Ân Bất Hoạch, tỏ ra thập phần tôn kính, cử chỉ còn có vài phần thân cận.

Tim của Vệ Kỳ bỗng nhiên đập rộn lên.

Hắn nghĩ mình ít nhất đã đoán trúng một nửa.

73. Chương 73

Vệ Kỳ thối lui đến sát tường, nhìn theo mấy người đi vào trong phòng Quý Hàn đi.

Quý Hàn luôn tỏ ra tôn kính lão giáo chủ, y thấy Ân Bất Hoạch tiến vào, liền đứng dậy, cung kính hành lễ, còn gọi một câu “Nghĩa phụ”, lại tỏ ra không thấy Diêm đại phu bên cạnh Ân Bất Hoạch.

Sắc mặt của Ân Bất Hoạch hơi trầm xuống, lão đi đến ghế trên rồi ngồi xuống, mở miệng nói: “Hàn nhi, đây là huynh trưởng của ngươi.”

Lão nói đương nhiên là Diêm đại phu bên cạnh mình.

Quý Hàn khẽ nhú mày, vẫn ngậm miệng.

Ân Bất Hoạch đã có chút không vui.

“Từ ngày kẻ xấu ám sát vi phụ đến trọng thương, ta liền cảm thấy năm đó ta đưa huynh trưởng của ngươi đi là sai.” Ân Bất Hoạch nói, “Nghĩ lúc này, vi phụ cũng đã đến tuổi an dưỡng rồi, cho nên mới lại đưa hân về, người hiện nay đã là giáo chủ, bên cạnh còn có huynh đệ trợ giúp cũng sẽ thoải mái hơn một ít.”

Quý Hàn không nói.

Ân Bất Hoạch lại nói: “Vi phụ biết lòng người có khúc mắc, khi người còn bé ta không cho người chơi đùa cùng hân, bắt quá là hi vọng người có thể tâm không tạp niệm, nếu không phải như thế, người làm sao có thành tựu hôm nay.”

Hắn điềm tĩnh nhìn Quý Hàn, ánh nhìn như là nhìn hải tử không hiểu chuyện của mình, thần tình trên mặt thật là hiền lành.

Quý Hàn đành phải nuốt bất mãn xuống trong bụng, hơi cúi đầu với Diêm đại phu, gọi gã một câu huynh trưởng.

Ân Bất Hoặc rất là hài lòng.

Lão tỏ ra thân thiết cẩn thận hỏi thăm kế hoạch giáo chúng bố trí cho đại hội võ lâm, còn rất quan tâm Quý Hàn.

Sau khi Triệu Kiếm Quy truyền tin cho Hạo Nhiên Minh, theo suy đoán Hạo Nhiên Minh sẽ tính toán vây quanh tiểu đạo lên núi để tiêu diệt một mẻ giáo chúng Ma Giáo đang mai phục ở tiểu đạo.

Đây vốn là tin tức y có ý lộ ra cho Triệu Kiếm Quy, chẳng qua là vì tương kế tựu kế, để dụ bọn người Hạo Nhiên Minh vào đường hẹp quanh co, giáo chúng sẽ mai phục bình tiên hậu giáp chặn hết hai đầu, bọn họ liền không còn đường lui.

Hạo Nhiên Minh không có nhiều cao thủ như Triệu Kiếm Quy, nhưng người có võ công cao cường cũng không ít, Quý Hàn lo lắng nên không dễ chấp nhận động thủ, Ân Bất Hoặc lại nói sẽ mang thân tín tâm phúc đuổi theo phía sau. Quý Hàn hiện nay là ma giáo giáo chủ, hẳn trước dẫn người làm mồi, dự định xâm nhập, Ân Bất Hoặc lại từ sau bọc đánh, như vậy vài tên chính phái cho dù có là cao thủ cũng không thể mọc cánh chạy đi, Hạo Nhiên Minh sẽ bại ngay tại chỗ này.

Quý Hàn vẫn nhìn Ân Bất Hoặc.

Y thấy khi Ân Bất Hoặc nói ra những lời này, thần sắc lão rõ ràng là rất thân thiết, nhiều lần dặn dò y phải cẩn thận, kết quả như thế nào đều tốt, chớ nên liều mạng, mà ở bên cạnh Ân Bất Hoặc, vị huynh trưởng kia của y từ đầu tới cuối âm trầm bộ mặt, cơ hồ ngay cả con mắt cũng không muốn đi nhìn y, giống như Quý Hàn thiếu gã mấy trăm vạn lượng tiền bạc.

Là, Quý Hàn bỗng nhiên nghĩ ra, y thiếu gã cả ngôi vị giáo cơ mà.

Ân Bất Hoặc vạch ra kế hoạch tinh vi, sau đó lại cùng Diêm đại phu rời đi.

Trước lúc rời đi Ân Bất Hoặc còn dặn dò Quý Hàn phải nghỉ ngơi cho tốt, nói y còn vết thương trong người, chớ nên để nhiễm lạnh.

Thái độ hôm nay với mấy ngày trước cứ như là hai người khác nhau.

Đội bọn họ rời đi, Vệ Kỳ lại từ ngoài cửa rón rén tiến vào.

Hóa ra vừa rồi hắn đứng ngoài cửa không chịu đi, Ân Bất Hoặc hiển nhiên trông thấy nhưng cũng không đuổi hắn đi, chắc là không định giấu hắn việc này.

Quý Hàn hỏi: “Người đã nghe được?”

Vệ Kỳ gật đầu: “Vâng.”

Hai người tự mình trầm mặc.

Quý Hàn lại hỏi hắn: “Ta thấy người cùng Ngọc Tiên Nhi cảm tình rất tốt, không biết người gặp y như thế nào.”

Vấn đề này cùng việc bọn họ vừa nói hoàn toàn không dính dáng đến nhau, Vệ Kỳ tuy có chút giật mình, vẫn ứng phó mặt xấu hổ hồi đáp: “Có một ngày ta cùng với vài vị huynh đệ Phi Ưng đường du ngoạn sông Tần Hoài, ta thấy một chiếc thuyền hoa trên sông, y y ngồi ở bên trong.....”

Quý Hàn nói: “Y thực thích người.”

Vệ Kỳ ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Quý Hàn bỗng nhiên nói: “Võ lâm đại hội đó, người không cần phải đi theo.”

Vệ Kỳ ngăn ra.

Quý Hàn chấp tay sau lưng xoay người sang chỗ khác: “Nếu không có chuyện khác nữa, người đi về trước đi.”

Vệ Kỳ nhú mày, tựa hồ là suy nghĩ để tìm từ thích hợp, rồi mới mở miệng nói: “Triệu đại hiệp cũng thực thích ngài.”

Quý Hàn: “.....”

Vệ Kỳ nói: “Dù có thế nào, võ lâm đại hội thuộc hạ nhất định sẽ đi.”

Quý Hàn trầm mặc thật lâu, y cảm thấy như mình đã bị mấy chuyện hỗn loạn này ép tới không thở nổi, y không muốn như thế, lại không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Vệ Kỳ thấp giọng kêu: “Giáo chủ.....”

Quý Hàn đành phải nói: “Tùy người.”

“Triệu đại hiệp tuy ban đầu là diễn, nhưng hắn đã sớm đưa cả bản thân vào.” Vệ Kỳ chần chờ nói, “Nếu là giáo chủ ngài xảy ra chuyện không hay, hắn sẽ rất khổ sở.”

Ngữ điệu của Quý Hàn cứng ngắt: “Ta biết.”

Y vẫn không thích người khác nói trắng ra quan hệ của y cùng Triệu Kiếm Quy, y không biết cảm xúc này là gì, có thể là phần nộ vì bị Triệu Kiếm Quy lừa gạt, cũng có thể chỉ là đơn thuần xấu hổ.

May mà y vẫn chưa từng oán hận đối phương, chính tà vốn là như thế, bọn họ lưng đeo thân phận phản mình, không thể không làm ra một ít chuyện thẹn với lòng, trong tình huống này, y rất hiểu gánh nặng trên vai Triệu Kiếm Quy.

Vệ Kỳ thần sắc phức tạp, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể hành lễ với Quý Hàn rồi lui xuống.

Quý Hàn quay trở về bàn, trên bàn có bản đồ do thám tử gửi về, y đã nhìn cả trăm lần, địa thế của Bạch Thương sơn cơ hồ đều khắc vào trong lòng y.

Trên bàn chỉ có một ánh nến mờ ảo.

Quý Hàn bỗng nhiên nghĩ tới.

Võ lâm đại hội, đã là ngày mai.

74. Chương 74

Hạo Nhiên Minh tự ngày thu được tin nội ứng Ma Giáo truyền ra liền bắt đầu cẩn thận bố trí.

Bọn họ vốn nghĩ rằng người dẫn đầu Ma Giáo đến đây cùng lắm là vị Phi Ưng đường Vệ đường chủ kia, bắt lấy một tên đường chủ của Ma Giáo đã là chuyện khó. Đến đại hội võ lâm, bọn họ mai phục ngay tiểu đạo của Bạch Thương sơn hồi lâu, cuối cùng cũng thấy bọn người Ma Giáo lặng lẽ vào tiểu đạo, Hạo Nhiên Minh minh chủ nhìn bức họa do nội ứng vẽ liền nhận ra Vệ Kỳ.

Mà lúc này Vệ đường chủ lại cùng một nữ tử mặc võ trang theo sát phía sau một người.

Người nọ nhìn qua chỉ cỡ hai mươi tuổi, một bộ hắc y, minh chủ cảm thấy người này nhìn hơi quen mắt, trời đất mịt mù làm hắn thật thấy không rõ khuôn mặt người nọ, chỉ thấy Vệ đường chủ rất tôn kính y, hắn liền cảm giác người này có địa vị không thấp trong Ma Giáo.

Phía sau chợt có người hô thành tiếng.

Người bên cạnh gã liền muốn bịt miệng gã, để tránh bị ác nhân Ma Giáo phát hiện tung tích của bọn họ, minh chủ quay đầu lại, nhìn thấy người vừa hô hóa ra là Ba Sơn đại hiệp Cận Bắc Quách, không khỏi nhú mày.

Cận Bắc Quách tránh khỏi cái tay muốn bịt miệng mình, hạ giọng nói: “Minh chủ, đó là Quý Hàn.”

Minh chủ ngạc nhiên, cũng thấp giọng nói: “Người chắc chắn?”

“Ta tuy không thấy rõ hấn mặt, nhưng nhận ra kiếm của y.” thần sắc của Cận Bắc Quách ỉu xù, “Ngày ấy chính mắt ta thấy Triệu huynh cùng ma đầu này rời đi.”

Minh chủ ngưng một lát, chỉ cảm thấy trong lòng mừng như điên.

Bọn họ đây chính là câu lên một con cá to.

75. Chương 75

Quý Hàn cùng Ma Giáo giáo chúng đi trong tiểu đạo không lâu, Quý Hàn thấp giọng nói với Vệ Kỳ: “Bọn họ theo tới?”

Vệ Kỳ nói: “Đúng vậy.”

Hoa hộ pháp bên cạnh y thoáng ngoái đầu nhìn lại phía sau, nói với Quý Hàn nói: “Mắc câu.”

Quý Hàn không nhiều lời, mà là cứ theo kế hoạch tiếp tục đi về phía trước.

Y biết giờ phút này Ân Bất Hoạch ước chừng đã đuổi kịp, y chỉ cần lại đi về phía trước một đoạn đường, đợi nghe được tín hiệu thì xoay người phối hợp với bọn người của Ân Bất Hoạch tiên hậu giáp kích là được.

Bọn y lại đi một lát, rốt cuộc nghe ra hiệu lệnh bắn tên ở phía sau, giáo chúng Ma Giáo sớm được phân phó, vừa nghe thanh âm kia, liền rút vũ khí ra, thừa dịp Hạo Nhiên Minh còn ngẩn ra liền vọt lên công kích.

Minh chủ lập tức nhận ra bọn họ bị mai phục, thăm nghĩ tính tạm thời lui lại, mới vừa quay người liền nghe phía sau hét lên: “Chúng ta bị bao sủi cảo!” Hấn lúc này mới phát hoảng, đang muốn cùng mọi người dùng lực phá vòng vây lao ra thì giữa không trung có một đám hỏa tiễn phóng tới, đập xuống đồng cỏ đại mộc quanh tiểu đạo, tiền vừa cắm xuống lửa liền cháy lan.

Bạch Thương sơn đã có hơn một tháng chưa đổ mưa, dưới đất cỏ đại khô cứng, trong chớp mắt lửa bùng lên.

Bọn họ không thể không lui trở về.

Mà hỏa tiễn vẫn không ngừng, cơ hồ xây thành một mảng tường lửa trên đường cắt đứt đường lui của bọn Quý Hàn.

Có vài đệ tử Ma Giáo xung máu quá tiến lên rồi bị tên bắn trúng chỗ nhược, ngã rạp trên mặt đất đầy cỏ khô, chớp mắt liền bị đốt thành người lửa, vậy mà mưa tên vẫn chưa chịu dừng, Hoa hộ pháp sợ hãi vô cùng, liền vận nội lực hô to với cung thủ: “Dừng lại! Là phe ta!”

Nàng vừa dứt lời, suýt nữa bị trúng tên, Vệ Kỳ kịp thời thay nàng ngăn loạn tiễn, kéo nàng lui về bên cạnh Quý Hàn.

Một trận này qua, bọn họ bị thương bảy tám mạng, Hạo Nhiên Minh còn thảm hơn, bên kia mưa tên vừa ngớt, thời gian chỉ vừa đủ để cả đám tránh khỏi tường lửa thì hỏa tiễn lại tiếp tục ập xuống rào rào.

Hoa hộ pháp vẫn khiếp sợ khó hiểu, nàng kéo ống tay áo Quý Hàn, ngạc nhiên nói: “Giáo chủ, bọn họ đây là.....”

Quý Hàn lại bình thản: “Trước rời khỏi nơi này đã.”

Bọn họ rốt cuộc bắt chập bọn người Hạo Nhiên Minh, rút lui khỏi nơi này, dù biết bên trên là vách núi, nếu leo lên vách núi thật sẽ không còn đường lui, trong đầu Quý Hàn vẫn còn nhớ rõ bản đồ kia, quanh chỗ này có vài sơn động rất sâu, tạm thời có thể tránh đi một chút.

Giáo chúng chưa thụ thương đỡ đồng bạn bị thương cùng trốn vào huyệt động, Vệ Kỳ đốt lửa đem kiểm tra nhân số, phát hiện ra thiếu mất mấy người.

May mà bọn họ ai cũng mang theo thuốc trị thương bên người, ngay lúc này nhin đau xử lý miệng vết thương, tâm trạng mọi người đều có chút mê mang, thật sự không biết vì sao giáo chúng bỗng nhiên động thủ với bọn họ.

Hoa hộ pháp cũng chịu vài vết thương nhẹ, nhú mi lẩm bẩm nói: “Bọn họ chẳng lẽ không có nhận ra là chúng ta sao?”

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, không có ai trả lời nàng.

Hoa hộ pháp càng nghi hoặc khó hiểu: “Lúc trước không nói sẽ dùng hỏa công, rốt cuộc là sai ở chỗ nào.”

Yên tĩnh một lát, Quý Hàn lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Hoa hộ pháp, người chẳng lẽ còn không rõ sao.” Y nhẹ nhàng băng quơ nói, “Chúng ta là chốt thí.”

76. Chương 76

Quý Hàn nói xong câu đó, Hoa hộ pháp nhất thời ngẩn ra, qua một lúc lâu mới tỉnh lại được, thì thào hỏi: “Chốt thí?”

Quý Hàn nói: “Đúng vậy.”

Hoa hộ pháp vẫn không thể tin được: “Lão giáo chủ vì sao lại làm thế?”

Vệ Kỳ ở một bên cười khở nói: “Người có biết tiểu tử họ Diêm kia là nhi tử thân sinh của lão giáo chủ không?”

Hoa hộ pháp: “Ta..... có mơ hồ nghe qua một ít.”

Vệ Kỳ nói: “Bọn họ sớm đã bố trí.”

Hoa hộ pháp không khỏi nhăn mi, nàng thấy thần sắc của Quý Hàn bình thản, nhin không được nói: “Ngài đã biết hôm nay lão giáo chủ sẽ.....”

Quý Hàn có chút ảm đạm: “Cũng lẽ mờ đoán được.”

Hoa hộ pháp ngạc nhiên: “Nếu là như thế, vì sao giáo chủ còn muốn làm theo kế hoạch của lão giáo chủ?”

Quý Hàn rũ mi không nói.

Hoa hộ pháp còn muốn hỏi tiếp, nhưng nàng hoảng hốt nhận ra.

Quý Hàn nói y chỉ lẽ mờ đoán, chắc là lẽ mờ đoán xem Ân Bất Hoạch có thật là muốn giết y chết hay không, lão ta dù sao cũng là dưỡng phụ của y, trong lòng y ước chừng vẫn ôm một tia hi vọng.

Hoa hộ pháp nhìn Quý Hàn, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nếu dựa theo lẽ giang hồ, Ân Bất Hoạch nuôi dưỡng Quý Hàn, nếu lão ta muốn, Quý Hàn cho dù phải trả mạng cho lão thì cũng là chuyện phải làm.

Nhưng nàng không tin Quý Hàn thật sự sẽ ngốc như vậy, ngốc đến mức dâng mạng mình lên.

Người bị thương phần lớn đã được băng bó thỏa đáng, mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi Vệ Kỳ mang theo mấy người đi vào sâu trong huyết động, Hoa hộ pháp cảm thấy khó hiểu, nhỏ giọng hỏi thăm Quý Hàn, Quý Hàn lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Mấy ngày trước thủ hạ của Vệ Kỳ nhân lúc thăm dò tiểu đạo còn theo lời ta làm cất giấu vài thứ vào bên trong.”

Hoa hộ pháp hỏi: “Thứ gì?”

Quý Hàn nói: “Bọn họ phóng hỏa ở bên ngoài, không phải muốn thiêu cháy chúng ta thì cũng là muốn vây khốn chúng ta, trong động có giấu chút lương thực, chúng ta có thể chống đỡ qua vài ngày.”

Hoa hộ pháp vốn tưởng rằng Quý Hàn còn cất giấu cái biện pháp gì có thể nghịch chuyển càn khôn, lúc này không khỏi thất vọng nói: “Chống đỡ vài ngày, sau đó thì sao.”

Xem tình trạng hiện nay, dù có thể nào bọn họ đều cầm chắc cái chết.

Quý Hàn nhẹ giọng nói: “Chờ.”

Hoa hộ pháp hỏi: “Chờ cái gì?”

Quý Hàn: “Chờ người đến.”

Hoa hộ pháp không khỏi thở dài, lòng đã tuyệt vọng.

Thời gian Quý Hàn kể nhiệm giáo chủ không tính là dài, y không kịp bồi dưỡng ra bao nhiêu thủ hạ tâm phúc, hiện đã tất cả tụ lại nơi này, nàng thật sự là nghĩ không ra còn ai có thể tới cứu bọn họ. Có nghĩ tới chuyện tranh thủ trốn ra khi chính phái được cứu viện cũng thấy rất xa vời — chính phái vốn cũng tiêu hao nhân lực, cao thủ cơ hồ đều bị vây ở Bạch Thương sơn, dù nàng có suy tính thế nào cũng không tính ra còn ai đến cứu bọn họ được nữa.

Nàng thở dài một hơi, thì thào tự nói: “Làm gì còn ai có thể tới cứu chúng ta, chỉ sợ chúng ta chết chắc.”

Ngữ điệu của Quý Hàn vẫn bình thản: “Tất nhiên là có người đến.”

Hoa hộ pháp ngẩn ra, hỏi: “Người nào?”

Quý Hàn nói: “Triệu Kiếm Quy.”

77. Chương 77

Bọn họ chưa đợi được Triệu Kiếm Quy, ngược lại đã gặp Hạo Nhiên Minh.

Ân Bất Hoạch hiển nhiên là muốn vây khốn bọn họ mấy ngày, đợi đến khi bọn họ sức cùng lực kiệt sẽ ra tay tóm gọn bọn họ. Còn huyết động này ở tại chỗ cao, lại có thể ẩn nấp, Quý Hàn vốn tưởng rằng sẽ không dễ bị Hạo Nhiên Minh phát hiện, bọn họ nghỉ ngơi trong huyết động một ngày, phần lớn đã cảm thấy suy sụp, ủ rũ ngồi xõm trong góc, không nói một lời. Tự nhiên Vệ Kỳ nằm sắp nướng đồ khô, nhất thời hương vị tỏa khắp bốn phía, đã có mấy người lặng lẽ đến bên này nhìn.

Quý Hàn vốn có thương tích trong người, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, y nghe hương vị thì không khỏi mở mắt ra, qua bên kia xem một cái.

Mọi người trước kia còn tuyệt vọng, lúc này đã bu quanh đồng lửa một vòng, mở to hai mắt đáng thương vô cùng chờ Vệ Kỳ cho bọn họ phát đồ ăn.

Quý Hàn: “.....”

..... Y bỗng nhiên cũng thấy đói bụng.

Bên ngoài huyết động bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người vừa ngoạm đồ ăn vừa mai phục, Quý Hàn không nói gì, lách mình đến sau vách đá sau, nín thở yên lặng nghe ngóng.

Bên ngoài có người đang thì thầm trò chuyện.

Người nọ có giọng nói nghe ra là trẻ tuổi, khẩu âm lại rất nặng, nói tiếng Hán không tốt. Trong khi Quý Hàn có thể nhận ra bên ngoài có khí tức của ba người, nhưng lại chỉ nghe thấy thanh âm một người.

Người nọ cơ hồ là tiện thể nói ra vài từ: “Có, huyết động.”

Bước chân của bọn họ lại gần thêm một ít.

Người nọ hít hít mũi, lại nói: “Thơm quá, đói!”

Quý Hàn lạnh lùng liếc nhìn Vệ Kỳ cùng Hoa hộ pháp bên cạnh còn đang gặm đồ ăn, Hoa hộ pháp kinh hồn táng đảm muốn giấu đi, Vệ Kỳ còn trơ mắt tỏ vẻ vô tội nhìn lại y.

Tiếng vang bên ngoài thoáng dừng lại, một thanh âm vang lên: “Bằng hữu bên trong, không nên ản thân, có thể đi ra nói chuyện hay không?”

Người này phỏng chừng là Trung Nguyên nhân sĩ, ít nhất gã nói tiếng Hán rất tốt, thanh âm rất là trầm ổn, Quý Hàn cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, liền đi ra ngoài thăm dò.

Người đến là Ba Sơn đại hiệp Cận Bắc Quách, mà phía sau gã, rõ ràng là hai huynh đệ Mạc Bắc nhị kiệt.

Thần sắc của Quý Hàn chớp mắt trở nên rất là phức tạp.

Y nhớ tới câu chuyện rộn cả người Triệu Kiếm Quy từng kể cho y.

Quý Hàn tuy biết Triệu Kiếm Quy nói rất nhiều chuyện đều là để lừa y, y vẫn đặc biệt để ý câu chuyện này, Cận Bắc Quách mỗi lần xuất hiện đều là cùng hai huynh đệ kia, quan hệ giữa bọn họ, thật sự là làm người ta..... suy nghĩ xa xôi.

Huống chi y từng nghe nói Triệu Kiếm Quy cùng Cận Bắc Quách là hảo hữu sinh tử, chắc không đến mức hăn nói dối để hãm hại huynh đệ mang lấy tiếng xấu hổ.

Mạc Bắc nhị kiệt là huynh đệ sinh đôi, thanh tuyến tương tự nhau, khi không dùng ánh mắt nhìn, đến Quý Hàn cũng khó nhận ra rốt cuộc là ai đang nói, huống chi không biết vì sao hiện nay y đây đều là Người đến là phúc bốn chữ to, căn bản không có tâm tư lại đi nghe bọn họ nói chuyện, ba người ở bên ngoài nhẹ giọng hàn huyên vài câu, y lại cảm thấy được có người đến gần huyết động.

Lần này người đến càng nhiều, Quý Hàn suy đoán là kia vài người bên phe Hạo Nhiên Minh trốn lên vách núi lại vòng trở về, muốn tìm một chỗ trú ngụ, trùng hợp phát hiện ra huyết động này.

Hương vị Vệ Kỳ nướng lương khô bị bọn họ ngửi thấy, bọn họ đã biết trong huyết động có người núp, chỉ không biết là địch hay là bạn nên vẫn không dám đi vào. Mà ngay lúc này nếu giao tranh cùng Hạo Nhiên Minh thì rất bất lợi cho Ma giáo, Quý Hàn nhất thời không biết làm sao mới tốt, cũng dùng dằng không chịu ra mặt.

Bọn người đứng bên ngoài một lúc lâu lại đột nhiên nhanh chóng trốn vào trong động, bọn họ không thể đi sâu vào trong như giáo chúng Ma Giáo, hai nhóm người chưa kịp chạm mặt nhau, Quý Hàn lại kinh hãi, không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nghiêng tai để nghe, bỗng nhiên nghe ra tiếng vang bên ngoài động, dường như lại có một nhóm người tới gần.

Lòng y chùng xuống.

Chỉ sợ là Ân Bất Hoạch đến.

78. Chương 78

Bốn phía lại thanh tĩnh, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Có người ngoài động mở miệng: “Bên trong có người.”

Người khác trầm giọng cười đáp: “E là còn có không ít người.”

Người đang nói hiển nhiên là Ân Bất Hoạch cùng Diêm đại phu.

Quý Hàn nghe thấy thanh âm của Ân Bất Hoạch, nhin không được thẳng lưng, tay cầm kiếm siết chặt.

Y nghĩ Ân Bất Hoạch đã dẫn y đến đường này, y có ra tay giết Ân Bất Hoạch cũng không phải việc lớn, mà võ công của Ân Bất Hoạch kém xa y, y tuy vẫn mang thương tích, nhưng giết Ân Bất Hoạch không phải chuyện khó.

Nhưng y lại không nỡ.

Y vốn dĩ là được Ân Bất Hoạch nuôi lớn, Ân Bất Hoạch dạy y học văn tập võ, cũng dạy y làm việc làm người, tuy đối với y hơi lãnh đạm, nhưng vô luận như thế nào, vẫn coi như phụ thân của y.

Nếu y thực sự có ý muốn giết Ân Bất Hoạch, thì ngay khi phát hiện Ân Bất Hoạch bố trí mưu kế, y đã nên động thủ.

Quý Hàn lại chậm rãi buông lỏng kiếm.

Y nhớ Ân Bất Hoạch từng nói với y, thân là giáo chủ của thánh giáo, máu chót là tâm can ngoan độc, những kẻ không sợ chết chỉ là số ít, nếu giết hết số ít này sẽ không còn ai dám phản kháng.

Cuối cùng y đúng là mềm lòng, nên không ngồi được cái ngôi vị giáo chủ này.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một trận huyên náo, Hạo Nhiên Minh tựa hồ muốn đánh lén, hiện nay đã giao tranh với bọn người của Ân Bất Hoạch.

Bọn người Hạo Nhiên Minh bị nhốt từ lâu, đã sớm uể oải không chịu nổi, làm sao đâu lại bên kia nên không qua bao lâu liền rơi xuống hạ phong, Vệ Kỳ ghé vào bên tai Quý Hàn, ý bảo y lúc này thừa dịp loạn lạc, xen vào trợ giúp Hạo Nhiên Minh một phen.

Tâm trạng Quý Hàn còn có chút loạn, bất quá y chỉ hơi chần chờ, thời cơ đã mất.

Tiếng đánh nhau bên ngoài đột nhiên dừng lại, bọn họ lén lút nhìn ra đã thấy một vị trong Mạc Bắc nhị kiệt đã bị bắt, đám người Ân Bất Hoạch dùng hắc đi uy hiếp mấy nhân sĩ giang hồ kia, Hạo Nhiên Minh dù sao cũng là danh môn chính phái, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn hắc đi gặp chuyện không may, đành phải lần lượt ném binh khí xuống, bó tay chịu trời.

Hạo Nhiên Minh minh chủ bị phong bế huyết đạo, vừa thở gấp vừa nói: “Ân Bất Hoạch, không thể tưởng tượng được người còn chưa có chết.”

Ân Bất Hoạch mỉm cười, không đáp lời.

Diêm đại phu chậm rãi đi đến nhìn sơ qua huyết động, nói: “Bên trong còn có người.”

Ân Bất Hoạch nghe vậy cũng nhìn vào trong, hơi trầm ngâm, lạnh lùng mở miệng nói: “Hàn nhi, người còn muốn trốn đến lúc nào.”

Quý Hàn không kiềm được lại nắm chặt kiếm, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này trong lòng y không khỏi có chút nghi hoặc, bọn họ mấy người nín thở trốn ở trong huyết động này, người luyện võ có nhận ra cũng bình thường, nhưng vị Diêm đại phu kia thuở nhỏ bị đưa đến nuôi ở nhà bình dân, nên hẳn là không biết võ mới đúng, vì sao lại có thể phát giác ra có người trốn ở bên trong.

Hạo Nhiên Minh minh chủ ngạc nhiên cả kinh nói: “Ma đâu Quý Hàn cũng ở nơi này?”

Ân Bất Hoạch không thèm để ý đến hắc đi, thản nhiên nói: “Hàn nhi, nếu người không chịu ra, vậy chúng ta đi vào cũng được.”

Lão còn chưa dứt lời, Diêm đại phu đã đi vào bên trong huyết động, gã đi đến gần, Quý Hàn liền thấy trong tay gã nắm một thanh kiếm, y cảm thấy kinh ngạc, không biết công phu của gã đến bậc nào – nếu gã đã dám tự mình tiến vào, vậy hẳn là khá tin tưởng vào thân thủ của mình.

Quý Hàn thật sự không dám tùy tiện động thủ.

Chỉ cần Diêm đại phu bước thêm vài bước vào bên trong, gã sẽ thấy đám đệ tử Ma Giáo đang trốn gần cửa động, Quý Hàn thâm biết mọi người bên trong nơi này chỉ có y có võ công tương đối cao cao, nếu y không chịu ra tay, mấy người kia căn bản vô lực chống cự.

Nếu y cố tình trốn thì tất cả thủ hạ thân tín của y hẳn phải chết.

Nhớ đến chuyện này, y không khỏi thẳng lưng, nắm chặt ba thước Thanh Phong trên tay, bước ra ngoài. Vệ Kỳ cùng Hoa hộ pháp ngạc nhiên bắt lấy ống tay áo của y, lại bị y nhẹ nhàng phát ra. Diêm đại phu thấy y, trên mặt không khỏi lộ ra tiểu ý, chậm rãi nói: “Quý giáo chủ, đã lâu không gặp.” Thần sắc của Quý Hàn lạnh như hồ băng, hiển là không định dồng dài khách sáo với Diêm đại phu làm gì. “Rút kiếm của người ra.” Y lạnh lùng nói.

79. Chương 79

Diêm đại phu cười: “Trong động không gian nhỏ hẹp, hai người chúng ta thi triển không đủ, không bằng cùng đi ra bên ngoài quyết thắng thua.”

Quý Hàn vẫn lạnh lùng nhìn gã, không đáp lời.

Diêm đại phu nói: “Người mà yên tâm, chỉ cần người có thể thắng ta, ta liền lập tức thả những kẻ khác đi.”

Quý Hàn tuy không tin, nhưng không có cách khác.

Trong huyết động đúng là không thể thi triển thân pháp, hướng chỉ đối phương người đông thể mạnh, mặc kệ Diêm đại phu có phải là đang lừa y hay không, y cũng không biết phải làm sao.

Vệ Kỳ đứng phía sau cuống quýt giữ chặt y, vội vàng thì thầm vào lỗ tai y: “Giáo chủ, ngài vẫn đang bị thương.”

Quý Hàn lại nhẹ nhàng phát tay hất ra: “Hết cách, người mau lui xuống.”

Vệ Kỳ nói: “Nhưng mà.....”

Quý Hàn khẽ lắc đầu: “Các người ở lại nơi này, không cần đi ra.”

Tiểu ý bên môi Diêm đại phu càng sâu.

Vệ Kỳ cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, rất nhanh đuổi kịp, ở sau hắn có tiếng bước chân sột soạt, hắn quay đầu lại, liền thấy giáo chúng cơ hồ lặng lẽ đuổi kịp.

Quý Hàn và Diêm đại phu cùng đi ra khỏi huyết động, Ân Bất Hoạch thấy y, cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì, dường như lão thấy kết cục thể này là đương nhiên.

Bên kia, giữa đám người Hạo Nhiên Minh, Cận Bắc Quách liếc nhìn thấy y, trước ngạc nhiên sau liền chỉ hắn mắng: “Ma đầu! Triệu huynh hiện tại ở nơi nào!”

Quý Hàn giống như không nghe thấy, hờ hững đi ra vài bước, Diêm đại phu đi sau y cười nói: “Tất nhiên là chết rồi.”

Toàn thể Hạo Nhiên Minh tĩnh lặng một lát, Cận Bắc Quách khàn giọng mắng to: “Cái tên ma đầu nhà người! Ta còn sống một ngày! Nhất định phải giết người báo thù cho Triệu huynh!”

Trong tay gã không có binh khí, gã còn bị phong bế huyết đạo, tất nhiên không thể “Chính tay đâm ác tặc” tại đây, chỉ còn có thể trong vòng vây to tiếng mắng chửi vài câu lỗ mang, sau đó đột nhiên nghẹn ngào ngã ngửa ra đất, lấy tay che mắt, lệ rơi đầy mặt.

Hạo Nhiên Minh chủ cũng ngẩn ngơ lắm bầm: “Là ta..... Là ta đã hại Triệu hiền chất.”

Quý Hàn vẫn như mất điếc tai ngơ, y đi ra vài bước, rồi quay người lại, lạnh lùng nói với Diêm đại phu: “Người rút kiếm đi.”

Diêm đại phu nói: “Ta là huynh trưởng của người, tất nhiên là muốn nhường người.”

Lời còn chưa dứt, kiếm trong tay gã đã ra khỏi vỏ, công kích trực tiếp lên đầu vai Quý Hàn, Quý Hàn lấy vỏ kiếm chắn qua, trong khoảnh khắc kiếm đã nơi tay.

Diêm đại phu dùng nhuyễn kiếm, chỉ chăm chăm tấn công vào chỗ Quý Hàn thụ thương chưa lành, Quý Hàn vốn đã không thiện phòng thủ, nhuyễn kiếm lại khác với trường kiếm, y lấy kiếm ngăn trở, nhuyễn kiếm như rắn quanh co cắt khoét thêm trên người y một vết thương.

Sau vài lần đụng độ, Quý Hàn cảm thấy miệng vết thương trên vai rạn nứt, đau nhức không thôi, y còn phải ngăn cản mấy chiêu của Diêm đại phu, tay bỗng nhiên mất lực, trường kiếm rời khỏi tay, y vội vàng nghiêng người né tránh kiếm chiêu, chiêu tiếp theo tất nhiên là tránh không khỏi.

Sau lưng y đã bị kiếm gây thương tích, sau đó lại nghe được Diêm đại phu ăn đau lên tiếng rên rỉ, y quay đầu nhìn, kiếm trong tay Diêm đại phu đã bị người đánh bay.

Từ phía sau, có người đỡ lấy y, bạch y như tuyết, Quý Hàn khựng người một lát, sau đó quay đầu nhìn người nọ, lòng y cơ hồ ngập tràn vui sướng, thốt lên: “Triệu Kiếm Quy.”

Triệu Kiếm Quy nói: “Ta đến chậm.”

Quý Hàn nhíu mi, lại thoáng mím môi nở nụ cười rất nhanh, thấp giọng nói: “Vừa vặn, không phải là quá trễ.”

Hạo Nhiên Minh tĩnh lặng hồi lâu, Cận Bắc Quách cả kinh nói: “Triệu huynh, người còn chưa có chết?”

Triệu Kiếm Quy rũ mi nhìn Quý Hàn té ngã xuống đất, khẽ cười nói: “Nhận được ưu ái của giáo chủ, Triệu mỗ tóm lại xem như tránh được một kiếp.”

Quý Hàn đã kiếm được tiểu y bên khỏe môi, chỉ là một câu này của Triệu Kiếm Quy vốn chưa nói xong, hắn lại đã quay tay hồi đáp Diêm đại phu một chiêu, lúc xuất trường kiếm trong tay, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Người nhớ kỹ, kiếm pháp lợi hại nhất trên đời này, không phải kiếm giết người, mà là kiếm cứu người.”

80. Chương 80

Quý Hàn giật mình, bỗng nhiên hiểu rõ những lời này của Triệu Kiếm Quy, có lẽ là hắn nói với riêng y.

Ngày ấy y từng cùng Triệu Kiếm Quy nói qua, kiếm pháp của y không có chiêu thức phòng thủ, tất cả đều mang sát ý. Mà giang hồ cũng từng đồn đại, kiếm của y là kiếm giết người, kiếm của Triệu Kiếm Quy, là kiếm của hiệp khách nhân nghĩa.

Y không ngờ Triệu Kiếm Quy lại để ý những lời này như thế, đại để là vì tranh cái danh đệ nhất kiếm này với y, lòng y không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút lo lắng. Y chăm chú nhìn Triệu Kiếm Quy giao thủ với Diêm đại phu, bỗng nhiên phát giác ra xung quanh đã bị một đám người vây lại.

Những người đó y không quen biết, chỉ nhìn ra bọn họ từng trải qua huấn luyện, vũ khí tinh xảo, y vốn có chút cảnh giác, lại trông thấy Tiểu Lâm thò đầu rón rén đi theo phía sau một người trong đó, y liền thở phào nhẹ nhõm, chuyên chú quay đầu nhìn Triệu Kiếm Quy.

Diêm đại phu bất quá là lợi dụng thương thế Quý Hàn để ra kiếm chiêu mới chiếm được một ít tiện nghi, nên khi giao thủ Triệu Kiếm Quy chẳng mấy chốc mà rơi xuống hạ phong, Ân Bất Hoặc đứng một bên cảm thấy không ổn, liền ra hiệu cho đám người Ma Giáo đứng bên lão đồng loạt động thủ.

Người lúc đầu chỉ đứng xem đột nhiên vây đánh.

Võ công của bọn họ tuy so không được với cao thủ giang hồ, nhưng vốn dĩ được luyện tập đồng đội bài bản, phối hợp khăng khít, vị thiếu niên mặc Nha phục thanh thanh đứng bên cạnh Tiểu Lâm như là thủ lĩnh của bọn họ, ra lệnh vài tiếng, cục diện liền giống như thao trường.

Y đã mơ hồ đoán ra mấy người trước mắt này rốt cuộc là người phương nào.

Song phương vào trận làm cục diện bế tắc, Quý Hàn quay đầu nhìn đám Vệ Kỳ vẫn đang ngẩn người, không khỏi cau mày, cao giọng gọi: “Vệ Kỳ!”

Vệ Kỳ cùng Hoa hộ pháp hiểu ý, thống lĩnh giáo chúng gia nhập chiến cuộc.

Đại cục đã định.

Đến khi đám người Ân Bất Hoạch suy tàn, Triệu Kiếm Quy mới thu kiếm đi tới, muốn giúp Quý Hàn băng bó cầm máu, còn vị thiếu niên vận Nha phục kia lại giúp đám người Hạo Nhiên Minh giải huyết, mình chủ tất nhiên là vạn phần cảm kích, mở miệng dò hỏi: “Cũng may được thiếu hiệp ra tay cứu giúp, không biết tôn tính đại danh của thiếu hiệp là?”

Thiếu niên mỉm cười nói: “Hổ thẹn không dám nhận, tại hạ là Ôn Cảnh Sơn.”

Hắn thấy đám người của Minh chủ hiển nhiên không biết Ôn Cảnh Sơn là người phương nào, liền nói thêm một câu: “Triệu Kiếm Quy là sư huynh của ta.”

Minh chủ giật mình một lát, thần sắc có chút biến hóa.

Quý Hàn cũng nhíu mày nói: “Đó là nhị sư đệ của ngươi?”

Triệu Kiếm Quy hỏi: “Ngươi nhận ra hắn?”

Quý Hàn: “Ngươi từng nhắc đến..... Hắn là người của Lục Phiến môn?”

Triệu Kiếm Quy gật đầu: “Đúng vậy.”

Quý Hàn trầm mặc không nói.

Người trong giang hồ, rất không thích dính dáng đến triều đình, nếu có người giang hồ cam nguyện một đời để triều đình sai sử, thì khi bọn họ nhắc tới người này sẽ khó tránh khỏi chửi một câu: chó săn, tay sai. Giống như chỉ cần quy phục triều đình là sẽ biến thành người không biết xấu hổ khúm núm nịnh bợ. Ôn Cảnh Sơn quy phục triều đình, vốn chẳng là chuyện lớn, nhưng lúc này Hạo Nhiên Minh là do hắn cứu, vậy thật sự quá mất thể diện.

Tình huống này có lớn có nhỏ, nếu như xử lý không tốt, e là sẽ liên lụy đến Triệu Kiếm Quy.

Ôn Cảnh Sơn tất nhiên là biết rõ trong lòng, cũng không khách sáo với Minh chủ làm gì, trái lại đi đến bên Triệu Kiếm Quy, còn cười ôn hòa với Quý Hàn, lại hỏi Triệu Kiếm Quy: “Sư huynh, này hai người nên xử trí như thế nào?”

Hắn tất nhiên là nhắc tới Ân Bất Hoạch cùng Diêm đại phu.

Lúc này có ba thế lực ở đây, vô luận là giao cho ai, xử trí như thế nào, đều sẽ chọc người không vui, là vấn đề rất khó giải quyết.

Minh chủ nói: “Loại ác tặc này, tất nhiên là tử hình ngay tại chỗ, làm gương cho mọi người!”

Quý Hàn vẫn trầm mặc không nói.

Ôn Cảnh Sơn chỉ là mỉm cười nhìn Triệu Kiếm Quy, dường như đang đợi hắn định đoạt.

Ân Bất Hoạch nghe lời phát ra từ miệng Minh chủ, liền hoảng loạn, vội vàng mở miệng nói: “Hàn nhi! ta là phụ thân của ngươi!”

Triệu Kiếm Quy lạnh lùng nói: “Lúc ngươi tính kế giết y, ngươi có từng nhớ ngươi là phụ thân của y sao.”

Lúc này nghĩ lại, Ân Bất Hoạch có khi đã tính kế từ lúc Quý Hàn còn bé, lão dạy Quý Hàn tập kiếm, bắt quá là muốn y đi đầu chém đứt chông gai, khai thông đường lối cho nhi tử thân sinh của lão.

Ân Bất Hoạch á khẩu không trả lời được.

Quý Hàn tuy hận lão, nhưng vẫn không nhẫn tâm tự mình ra tay, Triệu Kiếm Quy biết tâm ý của y, cũng biết Ân Bất Hoạch còn ở Ma Giáo còn khiến Quý Hàn phiền não, để lão rơi vào tay Chính phái thì lại khiến

Ma Giáo mất hết mặt mũi, Ân Bất Hoặc chắc chắn phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải mở miệng nói: “Sư đệ, bọn họ giao cho người.”

Ôn Cảnh Sơn cười nói: “Sư huynh, đây chính là tặng ta một phần đại lễ.”

Triều đình sớm đã có ý tứ chinh đồn giang hồ, giáo chủ tiền nhiệm của Ma Giáo đúng là một phần hảo lễ.

Quý Hàn hơi hơi nhú mi, lại không nói một lời.

Minh chủ càng thêm mất hứng.

Hắn cao giọng nói: “Triệu hiền chất, người chớ quên thân phận của người.”

Mọi người chung quanh bàn tán xôn xao.

Bọn họ còn nhớ chuyện Triệu Kiếm Quy giết đệ tử của Minh chủ còn phản bội mà gia nhập ma giáo, lúc này không khỏi có chút mơ hồ.

Quý Hàn liếc nhìn hắn, nói: “Hiện nay bốn tọa đã là giáo chủ, tuyệt đối sẽ không lại xâm phạm Hạo Nhiên Minh các người nữa phần.”

Minh chủ nhất thời ngạc nhiên, ấp úng hồi lâu, còn nói thêm: “Nếu là như thế, Triệu hiền chất người cũng không cần phải mai phục ở Ma Giáo nữa.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Quý Hàn nói: “Trong giáo xảy ra chuyện lớn thế này, không biết hậu quả ra sao, bốn tọa sợ là phải đi cả đêm về giáo.....”

Y nhượng mày nhìn Triệu Kiếm Quy, ý tứ là hi vọng hắn cùng quay về với y.

Triệu Kiếm Quy nhìn Quý Hàn, bất đắc dĩ nói: “Sư phụ của ta biết việc này, sư phụ phạt ta lên núi diện bích ba tháng.”

Quý Hàn nhú mi.

Triệu Kiếm Quy bỗng nhiên hạ thấp giọng, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, giống như cười nhẹ: “Hắn còn mời người sau ba tháng sau đến uống một chén trà.”

81. Chương 81

Quý Hàn ngẩn ra hồi lâu, bỗng nhiên lui nhanh ra phía sau một bước, ngạo nghễ nói: “Ta không đi.”

Những người đứng xa xa vẫn chưa nghe được bọn họ nói những gì, tất cả đều mù mờ khó hiểu, chỉ có Ôn Cảnh Sơn bật cười.

Triệu Kiếm Quy cũng có chút ủy khuất.

Quý Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chớ quên hai tháng sau, ước hẹn người và ta Luận Kiếm phong quyết chiến.”

Triệu Kiếm Quy: “..... A?”

Quý Hàn: “Nếu người thua, cái danh đệ nhất kiếm này, liền thuộc về bốn tọa.”

Triệu Kiếm Quy ủy khuất nói: “Khi đó chỉ sợ ta còn đang diện bích.”

Quý Hàn lạnh lùng mở miệng: “Không đến liền coi như thua.”

Triệu Kiếm Quy càng ủy khuất hơn: “Ta đến.”

Quý Hàn cười lạnh: “Người nhớ kỹ.”

Triệu Kiêm Quy bật cười, hần chậm rãi gần từng chữ: “Được, ta nhớ kỹ.”

82. Chương 82

Nghe thấy đệ nhất kiếm khách Triệu Kiêm Quy cùng Ma Giáo giáo chủ Quý Hàn ước chiến Luận Kiếm Phong, các nhân sĩ giang hồ bát quái đều rất kích động, trước đó năm sáu ngày đã chiếm chỗ tốt trên đỉnh Luận Kiếm Phong để xem náo nhiệt.

Đến ngày quyết chiến, bọn họ đợi từ lúc mặt trời mọc đến hoàng hôn mà hai nhân vật chính vẫn chưa lên sân.

Có người nghi hoặc: “Chẳng lẽ là chúng ta nhớ nhầm ngày?”

Cũng có người nói: “Triệu đại hiệp chẳng lẽ còn đang diện bích, không có đến Luận Kiếm phong?”

Trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, bàn tán còn náo nhiệt hơn cả việc xem kiếm.

Thật ra Triệu Kiêm Quy đã sớm chạy tới Luận Kiếm phong vào mấy ngày trước.

Hắn không biết Quý Hàn ước chiến là thật hay giả bộ, liền bảo Tiểu Lâm lên núi chờ xem, còn hắn đợi tin trong phòng trọ nhỏ dưới núi, nếu như Quý Hàn đến, hắn đến sau cũng được.

Quý Hàn vẫn chưa tới.

Hai tháng không thấy, hắn đã nhớ người như điên.

Lúc này hắn không khỏi lo lắng Quý Hàn đi đường gặp chuyện mới trễ hẹn.

Vào khi Triệu Kiêm Quy suy nghĩ miên man, bỗng nhiên nghe được cồng tre khê vang.

Hắn nhìn ra trong viện, chợt thấy một người vận hắc y, chậm rãi đi tới.

Là Quý Hàn.

Triệu Kiêm Quy lòng mừng như điên, bước nhanh ra viện, nói: “Người làm sao tìm được chỗ này.”

Quý Hàn lạnh lùng nói: “Bổn tọa lạc đường.”

Triệu Kiêm Quy hỏi: “Người muốn đi Luận Kiếm Phong?”

Quý Hàn nói: “Không.”

Triệu Kiêm Quy hỏi: “Vậy người muốn đi đâu?”

Nói xong, hắn nao nao, bỗng nhiên cảm thấy đoạn đối thoại này rất quen thuộc.

Quý Hàn cau mày, nhìn hắn cả hồi lâu, sau đó đơ mặt ỏi ra một câu thật lạnh lùng.

“Đi đường vào tìm người.”

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luan-nhu-the-nao-du-do-sai-cach-giao-chu-ma-giao>